

ДЖАНИН ФРОСТ ОБВЪРЗАНИ ОТ ПЛАМЪЦИ

Част 3 от „Принц на нощта“

Превод от английски: Сирена, 2021

chitanka.info

1

Стотици свещи блестяха от готическите полилеи в балната зала, хвърляйки мека кехлибарена светлина върху гостите отдолу. Липсата на модерно осветление не беше, защото преди къщата е била средновековна крепост. Собственикът беше вампир-пирокинетик, привързан към огъня.

Бях настанена на една от гредите на покрива, почивайки си от вечерните си дейности. Няколко етажа под мен всички гости носеха костюми и маски, но дори без да виждам зъби или блестящи зелени очи, лесно разпознавах кой беше човек и кой не. Вампирите имаха присъща грация, караща движенията им да изглеждат гладки като вода, течаща по камъни. Смъртните им колеги — е, нека просто кажем, че им липсваше въпросният финес. Не, че вината беше тяхна. За разлика от вампирите, хората нямаха този свръхестествен контрол върху всеки мускул от тялото си.

До преди няколко седмици и аз го нямах. Промяната ми във вампир имаше някои неочаквани странични ефекти, в добавка към новото ми амплоа „сега-пия-кръв“. Освен това преди нямах способността за кратко да задържам електричеството, което беше в мен, откакто докоснах паднал електропровод, когато бях на тринадесет.

Свещите в полилеите изведнъж засветиха по-ярко, съвпадайки с появата на мъж на балкона, гледащ към балната зала. Ако това не беше достатъчно, за да обяви присъствието му, аурата му също се запали, изпращайки осезаеми вълни в стаята. Когато ме уцелиха, имах чувството, че бях обвита в електрическо поле, което имайки предвид вътрешният ми висок волтаж, беше иронично. Само шепа вампир-господари в света можеха да проявят достатъчно голяма аура, която да обхване цялата гигантска зала. Влад беше толкова силен, което обявяваше личността му далеч по-ясно, отколкото ако носеше голяма неонена табела с името си.

Точно затова маскировката му беше безсмислена. Под маската, станала известна от филма „В като Вендета“, имаше тъмна набола брада, високи скули, извити вежди и медни очи, оброчени със зелено. Черният му костюм елегантно покриваше високата му мускулеста фигура, почти предизвиквайки наблюдателите да си фантазират какво беше скрито под него. Когато вдигна ръка, за да накара музикантите да спрат да свирят, свещите рефлектираха върху сватбения му пръстен, карайки извитата златна халка да проблесне.

— Махането на маските е след един час — обяви Влад, в култивирания му глас се усетиха славянски нотки, след което се усмихна, излъчвайки чар и предизвикателство едновременно. — Дотогава се наслаждавайте на мистерията от любопитството за това кой стои до вас, ако вече не сте познали.

Лек смях и аплаузи посрещнаха изявлението му, но аз бях нащрек. Ако махането на маските беше след час, значи времето ми почти бе изтекло.

Трепване на ръката на Влад и музикантите засвириха отново, танцовата площадка се запълни с костюмирани, валсиращи двойки. Не ги погледнах, когато подскочих на близката греда, моментално запазвайки равновесие на тънката дървена дъска. Можех да използвам тези рефлексии, когато се опитвах да вляза в Олимпийския гимнастически отбор. Свръхестествената ловкост също беше още един бонус от превръщането във вампир.

Щом се върнах до тръбите на органите, по които се бях изкачила се плъзнах надолу, приземявайки се на мястото между стените. Музиката от тръбите се усили, почти оглушавайки ме, но това беше целта. Дори вампир, с техните усиленни сетива, не можеше да ме чуе над звука. Промъквах се наоколо, докато не достигнах до въздушния филтър, махайки го, преди да се прокрадна в него. Хубаво беше, че носех прилепнала рокля. Ако се бях облякла като Мария Антоанета, никога нямаше да успея да вляза.

Най-накрая се измъкнах в гардероба. Сложих обратно филтъра, изтупах праха от черния си костюм и се насочих към залата, за да продължа с шпионирането си. Не успях да измина и три метра, когато върху гърба ми се отпусна ръка.

— Ето те — каза глас с тежък унгарски акцент.

Обърнах се. Вампирът зад мен носеше много по-изискана версия на лилавия костюм на Жокера и беше покрил виждащата се нормално бяла кожа с бял грим. Маската му стигаше до долната му устна и извитата усмивка, гравирана върху горната керамична част, караше лицето му да изглежда застинало в постоянно зло ухилване.

Маската ми не покриваше устата ми, така че вампирът успя да види, когато се усмихнах.

— Ето ме — съгласих се. Бях се постарала да се запозная с Жокера по-рано, защото беше в листа ми с цели за вечерта, но той беше тук с друга жена. Това означаваше, че не можех да разгърна тайното си оръжие, след като изискваше по-близък контакт, отколкото срещата му би била доволна. Сега обаче тя не беше с него, така че използвах възможността. — Надявам се, че си тук, за да ме поканиш на танц — казах, накланяйки подканящо глава или поне се надявах да изглежда така. Изкуствените рога, които носех, ме караха да се чувствам като заек с две сковани, дълги уши.

— Но разбира се — каза той, хващайки ме за ръка.

Костюмът, който обхващаше цялото ми тяло, го предпазваше от това да почувства електричеството, което течеше по мен. Ако не беше костюмът, в момента, в който ме беше докоснал, щеше да разбере истинската ми самоличност. Поради тази причина бях избрала да участвам в бала с костюм на Злодеида, с дразнещи украси за глава или не: отблъскващата електричеството материя ме покриваше от главата до петите, оставяйки само лицето ми голо. Маската се грижеше за тока, който би могъл да се усети от там, а мирисът ми беше непознат за всеки, който не ме беше срещал преди, което бяха повечето хора тук.

Повечето. Докато Жокера — да, знаех истинското му име, но това му прилягаше по-добре — ме водеше към танцовата площадка, не можех да се спра да не погледна към балкона. Мястото, където беше стоял Влад, сега беше празно. Добре. Единственият вампир, който ме притесняваше тази вечер, беше той.

Щом се присъединихме към другите танцьори, Жокера ме привлече в ръцете си, сините му очи блестяха с нечовешки зелен блясък, докато се плъзгаха по тялото ми. Костюмът ми прилягаше като ръкавица, без да оставя нищо за въображението, но той изглеждаше така, сякаш все пак си представяше. С подробности.

Потиснах потреперване, радвайки се, че гумата на костюма ми прикриваше и миризмата на отвращение, която трябваше да се отделя от мен. Облеклото от коприна и плат на Жокера не предлагаше същата бариера. Миризмата на похот, стелеща се от него, на практика запуши носа ми и дори не дишах. Но след като имах нужда от информация от него, се усмихнах и започнах да танцувам. Бях се научила как да валсувам точно един ден по-рано, но се оказа, че имам достатъчно практика. Жокера ме въртеше през стъпките, които следвах лесно. Държеше ме по-близо, отколкото се изискваше за танца, и не мисля, че беше случайност, когато ръката му се плъзна по дупето ми.

Още веднъж погледнах към балкона. Слава Богу, че все още беше празен!

— Кога ще ми кажеш името си, привлекателна непозната? — попита Жокера, ръката му все още ме галеше ниско по бедрото. — Мога да кажа, че си наскоро превърната. На кого принадлежиш?

Не бях изненадана, че ме беше засякъл като бебе вампир. Костюмът ми може и да задържаше електрическите течения и миризма, но не можеше да задържи аурата ми, а тя като всички нови вампири, беше слаба. В списъка на гостите на Влад присъстваха най-големите и лоши вампири в немъртвото общество на Източна Европа, така че при нормални обстоятелства бих присъствала като слугата на силен вампир. Да бъде гледано на мен като на някой напълно незначителен ми вършеше работа. Не знаейки коя съм означаваше, че Жокера не знаеше за способностите ми, а нямаше да му дам насоки, с които да разбере истинската ми самоличност.

Използвах следващите няколко стъпки в танца, за да махна ръката му от задника си, след което се усмихнах, както се надявах, мистериозно.

— Търпение. Ще ти кажа коя съм, когато трябва да се махнат маските.

— Търпение? — повтори с повече от намек за насмешка. Предполагам, че опитът да бъда мистериозна и съблазнителна се беше провалил.

В интерес на истината нямах много опит с флиртуването. Когато бях на тринадесет, започнах да удрям с ток всеки, когото докоснех, което ме постави в графата „без срещи“ за постоянно за следващите дванадесет години. Дори вампирите не бяха имунизирани към опасния

контакт кожа до кожа с мен, а тогава дори не се опитвах да ги нараня. След като имах нужда Жокера да остане с мен за следващите няколко минути, трябваше да продължа с преструвката си, без значение липсата ми на умения за флиртуване. Скоро щях да махна изкуствените пръсти от дясната си ръкавица, да го докосна, докато задържах електричеството си и по този начин да разкрия най-тъмните му тайни.

Детекторите на лъжата бяха нищо в сравнение със способността ми да разкривам най-тъмните грехове на хората с едно-единствено докосване. Мразех психометричните си способности до съвсем наскоро, когато станаха задължителни за опазването на мен и хората, които обичах, живи.

Жокера се усмихна, изглежда решавайки да пренебрегне слабите ми опити за флиртуване. Или, осъзнах докато ни водеше към едно от прикътаните места в залата, имаше нещо напълно различно наум.

— Търпението е добродетел, а аз мразя добродетелите — прошепна той, използвайки тялото си, за да ме принуди да вляза в нишата. — Освен това наистина не ме интересува името ти или на кого принадлежиш. Всичко, което искам да зная, е колко си тясна.

Еха. Говорете за престараване!

— Не мисля така, мой нетърпеливи приятелю — казах, смеейки се, сякаш беше казал шега. — Може би по-късно, но сега нека се върнем към танца...

— Нека не го правим — прекъсна ме, дръпвайки ме към него, приземявайки ръка върху задника ми сякаш съм го молила да ме напляска. Ахнах, толкова шокирана от това, което щеше да се случи, че замръзнах. Лицето на Жокера започна да се навежда, устните му приближаваха моите...

Изкрещя, когато лицето му избухна в пламъци. Ръцете му се махнаха от мен, за да започнат да удрят пламъците, в напразен опит да ги угаси. Пламъците обаче се разпространиха, ставайки по-ярки, преди да успее да изкрещя „Спри!“.

Погледнах между завесите, за да видя как Влад си проправяше път между гостите, които бяха спрели да танцуват, за да гледат към крещящия, горящ мъж. Маската на Влад я нямаше и дългата му тъмна коса се вееше от движенията му. Ръцете му бяха покрити с пламъци, но за разлика от Жокера, който яростно удряше лице, те не го изгаряха.

Същата сила, която му позволяваше да извиква и контролира огъня, го пазеше от смъртоносния му ефект.

— Да спра? — изплющя гласът на Влад през въздуха, карайки вампирите, които се бяха приближили към Жокера, да се обърнат и отдръпнат, щом разбраха кой беше причинил пожара. — Защо да го правя?

Дори ако присъстващите не бяха разбрали още, нямаше да оставя мъж да изгори до смърт, само за да запазя присъствието си в тайна.

Излязох от нишата.

— Защото не знаеше, че съм ти жена.

Махнах маската си и дръпнах рогата. Черна коса се разпиля около раменете ми, но това не беше най-характерната ми черта. Това беше белегът, тръгващ от дясната страна на лицето ми към дясната ми ръка.

Ахвания прозвучаха около мен и почти съжалих другия мъж, който беше танцувал с мен. Вероятно очакваше той да бъде следващия в пламъци. Вампирите бяха пословично териториални за това, което наричаха свое. В добавка към това Влад беше вековно стар завоевател, който си беше спечелил названието „Набивача“, когато беше човек, и се получаваше някой много по-страшен от версията на Брам Стокър.

— Заклучете вратите. Никой няма да си тръгва — заповяда Влад, добавяйки към новата атмосфера зловещо чувство в залата.

Внезапни движения показаха хората, които бързаха да се подчинят. Говорете каквото си искате за замъка Дракула — дали ги виждате или не, стражата на Влад беше навсякъде.

— Спри да го гориш, мнението ти стана ясно — опитах отново.

Влад погледна към горящия мъж без угризение.

— Ако цени живота си, не трябваше да игнорира отказа ти. Дори ако не знаеше, че си моя жена, знаеше, че си мой гост.

Споменах ли, че Влад имаше склонност да изразява своята древна брутална страна? За него да гори Жокера до смърт заради истинността му беше перфектният правилен отговор. Модерен мъж би смятал, че случаят би бил приключен с удар в лицето.

Отидох до Влад, плъзгайки ръка около врата му, въпреки че неговите горяха. Чувствата му бяха заключени, пазейки го от мен и от всички останали вампири, които беше създал, както обикновено бихме

направили. Все още беше бесен, иначе не би разкрил прикритието ми по такъв зрелищно насилствен начин.

Но пък по начало той не искаше да съм под прикритие. Трябваше да се карам с него дни наред, докато се съгласи. Сега пък това. Моленето нямаше да спаси Жокера — единствената дума, която Влад мразеше повече от „Дракула“, беше „моля“. Вместо това се изправих на пръсти, устата ми погали ухото му, докато шепнех в него.

— Не съм го докоснала, за да науча това, което ни трябва, така че не можеш да го убиеш. Знаеш колко трудно ми е да извличам информация от кости.

Той не каза нищо и тялото му продължаваше да бъде неподвижно като статуя. След малко обаче пламъците от ръцете му изчезнаха, докато ги прокарваше през косата ми, доразваляйки кока, който така или иначе се беше разпаднал.

— Направи го.

Две кратки думи, но тонът му вече не беше унищожителен. Пламъците на лицето на Жокера се угасиха толкова рязко, както ако беше залят с пожарникарски маркуч.

Изчаках, докато лицето на Жокера стане отново нормално, въпреки че беше покрито със сажди. Неестествено бързото излекуване също беше един от плюсовете да бъдеш вампир. Иначе щеше да се наложи да носи маска до края на живота си.

— Не мърдай, докато жена ми те докосва — заповяда Влад. Нямаше нужда да добавя заплаха, тонът му вече съдържаше достатъчно такава.

— Жена ти? — повтори ужасено Жокера. Трябва да беше пропуснал тази част, докато се опитваше да изгаси лицето си. Погледна ръката си, сякаш спомняйки си, че беше на задника ми само преди няколко минути.

— Ще взема това — каза студено Влад и откъсна ръката на Жокера с едно брутално завъртане.

Трепнах. Значи и това беше видял. Трябваше да работя бързо, преди Влад да откъсне още нещо, което няма да порасне. Приблжих се към Жокера, който стискаше чуканчето си, докато сумтеше, но не крещеше. Загубата на ръката явно не беше боляла толкова, колкото горенето на лицето му.

— Трябва да докосна и Кхал Дрого — казах, имайки предвид вампира, облечен като военачалника от „Игра на тронове“. Вече нямаше нужда да се крия, за да почувствам някого. Погледнах раздражено тихата, маскирана тълпа. Точно така не исках да протекат нещата тази вечер.

„Какво очакваше?“, попита омразният ми вътрешен глас. „Всичко, което правиш, приключва с провал.“

Опитах се да го игнорирам — както и стотиците хора, които ме гледаха, — докато докосвах Жокера с голата си дясна ръка. Той трепна от електричеството, което се вля в него, след като не си направих труда да го задържа. Защо да си хабя силата? Вече всеки знаеше коя съм, така че знаеха какво мога да правя. Най-старият враг на Влад, Михаил Жилегай, се беше уверил да стане така.

Веднага щом го докоснах, безцветни картини наводниха ума ми, превръщайки балната зала във ферма и мен в Жокера.

Ритнах дървената врата, обхождайки стаята с поглед. Два сламеника лежаха близо до огнището, одеялата бяха тънки и оръфани от постоянна употреба. Нещо се готвеше в гърне над пламъците, а дървата изглеждаха набързо изпуснати. Усмихнах се. Малката ферма изглеждаше празна, но не беше.

Не отне дълго да намеря скривалището под единствената маса в стаята. Кръщенето започна преди да я отворя, карайки ме да се усмихна по-широко. Обичах, когато кръщят и когато се съпротивляват. Двете момичета, които извадих оттам, бяха прекалено млади и слаби, за да се противят много, но поех това, което имаха...

Ръката му беше пораснала, когато излязох от спомена му. Гледах я, докато се борех с желанието да повърна или да разкъсам кожата си, което щеше да ме накара да се почувствам чиста по-бързо. Да съживявам най-лошите грехове на хората, сякаш аз бях тази, която ги извършва, ме отвращаваше. Понякога, като този, беше по-лошо. Когато психическите ми способности се проявяваха за пръв път, цялата тъмнина, която изпитвах, ме тласкаше към опити за самоубийство. Сега се фокусирах, докато гневът и отвращението се превръщаха в полезни емоции.

— Махнете му дрехите — казах.

Пазачите на Влад се втурнаха да се подчинят. Докато съм му жена, те щяха да направят каквото им кажа, освен ако Влад не се противопоставеше, а той знаеше защо имах нужда от гола кожа за това, което щях да правя.

Когато Жокера остана само по маската си, прокарах дясната си ръка по него, започвайки с раменете му. Не съживих най-лошия му грях отново; за щастие, това се случваше само първият път, когато докоснех някого. Докосвах оставените есенции на хора, невидими отпечатъци, оставени от личности, оставили емоционалните си чувства върху кожата му. Много бяха от предишните му жертви заради жестокостта му, въпреки че някои бяха от привързаност, напомняйки ми, че дори чудовищата имаха хора, които ги обичат. След като докоснах раменете, врата и ръцете му, отпуснах ръка. Бях почувствала десетки следи на Жокера, но никой от никоя не ми беше позната.

— Не мога да намеря следи от Жилегай — казах накрая.

Жокера се отпусна облекчено. Тъкмо щях да кажа на Влад да го изпепели, след като бях видяла най-лошия му грях, но преди да успея да кажа нещо, Жокера експлодира.

Отскочих от горящите останки на вампира. Когато погледнах към Влад, той все още се усмихваше приятелски. Ако го бях видяла по-рано, щях да се отдръпна предвидливо. Влад беше най-опасен, когато се усмихнеше спокойно и приятелски. Насочи се към мен и се напрегнах. Да, все още беше ядосан. Усмивката му, плюс факта, че не беше изчакал да се отдръпна от хвърчащите останки, преди да го детонира, ме навяха на мисълта.

— Ще получиш доста откази на поканите за следващото ти парти — казах, отърсвайки тлеещите парчета от костюма си.

Усмивката му само се разшири.

— Това не е първото парти, където по-малко гости са си тръгвали от дошлите.

Не, не беше. По-голямата част от това, което историята беше записала за Влад Басараб Дракул, познат като Дракула или Влад Цепеш, значещо „Набивача на кол“, беше грешно, но това не значеше, че някои неща, като небезизвестната вечеря през петнадесети век, където беше избил благородниците си някъде между главното блюдо и десерта, не бяха верни. Като Жокера и тези гости го бяха очаквали.

Не знаех дали го очакваше и маскирания като Кхал Дрого вампир, но щях да разбера. Трима от стражите на Влад го избутаха пред мен, без да го пускат, защото се мяташе прекалено силно. След това, което се беше случило на последния, когото докоснах, не можех да го виня. Поне не се налагаше да му нареждам да се съблича. Гърдите му бяха почти голи.

Игнорирах протестите му и сложих дясната си ръка на неговата. Както обикновено сивите картини от най-лошия му грях ме превзеха, отново доказвайки, че нямаше никакъв проблем с този аспект от способностите ми. След като се върнах ментално в настоящето, започнах да го претърсвам като Жокера, чийто останки все още тлееха на мраморния под на нишата.

Този път разпознах една от следите, маркиращи тялото на вампира. Погледнах към Влад и му кимнах веднъж. Или костюмираният Кхал Дрого си го преведе, или новата усмивка на Влад го ужаси, защото започна да отрича.

— Познавах го отдавна, преди всички да повярват, че е бил убит. Не съм го виждал от векове, кълна се!

Лъжи. Следата, която почувствах, не беше избледняла от годините. Почти подскочи към мен от свежестта си. Отстъпих, но не за да се предпазя от друго избухване, а за да не бъда изблъскана, когато Самир, новият началник на охраната на Влад, започна да влачи вампира. Влад нямаше да убие преоблечения като Кхал Дрого за конспирации с най-опасния си враг. Не, той щеше да изстрада много по-лоша съдба.

— Кой още?

Леденият тон на Влад преряза симпатията, която чувствах към вампира, влачен към подземията. Правилно, имам още работа за вършене.

2

След като почувствах още четири вампира, за да видя дали не са свързани с Жилегай (не бяха), беше време да се оттегля за вечерта. Или сутринта, след като зората изгряваше само след няколко часа. След като изгрееше слънцето, щях да бъда неработоспособна без значение дали го исках или не. Вампирите не изгаряха от светлината, както казваха митовете, но новите вампири като мен припадаха при изгрев и се събуждаха чак към залез. Това даваше доста време на Влад да види дали нашия двуличен гост знае местоположението на Жилегай. Надявах се, но се съмнявах. Най-старият враг на Влад не беше казал на никого от конспираторите си къде беше, така че освен ако маскираният като Кхал Дрого не се окажеше изключение, се връщахме на начална позиция.

Беше ми писнало от него, от което дойде и настояването ми пред Влад да ме остави да шпионирам някой тази вечер. Ако имах и другите си способности, като да виждам в бъдещето или да проследявам някого чрез есенцията му, вече да бяхме хванали Жилегай, но превръщането ми във вампир ги беше накарало да изчезнат, а никой не знаеше дали загубата им беше постоянна. Точно сега психическите ми способности бяха ограничени до разкриване на най-лошия грях на хората и разпознаването на есенциите им. Звучеше екзотично, но първото беше хубаво единствено в създаването на кошмари, а второто нямаше да ни заведе до вампира, доказал се като почти невъзможен за убиване. Да открием, че именно Жилегай заговорничи срещу Влад не беше лесно и доказваше, колко се беше разраснало влиянието му и, леле, този мъж наистина е бил зает през тристата години, когато се беше преструвал на мъртъв.

— Някой друг? — попитах, потривайки дясната си ръка в крака си. Без значение колко пъти го правех, все още имах чувството, че отвратителните картини, които бях видяла, са ме омърсили завинаги.

Погледът на Влад огледа тълпата. Само празни изражения се виждаха в него. Ако някой трепнеше или покажеше страх, щяха да си

гарантират престой под ръката ми.

— Не, това трябва да стигне — каза най-накрая. — Пожелай на останалите ни гости лека нощ, Лейла. Ще те придружа до стаята ти.

Настръхнах при пренебрежителния му тон. Да, имаше зловещи планове за следобеда, и не, не го придружавах при разпити, но да ме праща в леглото като дете?

— Оставам — казах, повдигайки вежда предизвикателно.

За секунда щитовете му се пропукаха, заливайки ме с емоции, преди невидимата стена да се затвори отново. Не бях единственият вампир, който отстъпи назад, след като го бе ударил с вълна от ярост. Външно Влад изглеждаше като олицетворение на самоконтрола, но отвътре беше като планината Везувий точно преди да изригне.

— Но пък съм уморена — промърморих. Очевидно щяхме да се караме, но не исках да го правя пред стотици непознати.

Влад хвана ръката ми и започна да ме влечи. Гостите ни се дръпнаха, без съмнение радостни, че вниманието му вече не беше насочено към тях. Не си направих труда да им пожелаая лека нощ. След като Влад затръшна вратата на балната зала зад нас, нямаше да има смисъл.

— Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш? — попита Влад веднага щом влязохме в спалнята си.

— Кога по-точно? — попитах, отказвайки да отстъпя сега, когато бяхме сами. Да се правиш на мъртъв вършеше работа, когато се конфронтираш с ядосана гризли, но Влад беше по-скоро дракон. Или се биеш, или задникът ти гори, докато бягаш.

Погледът му стана изумруден, докато се плъзгаше по мен.

— Когато си позволи да останеш насаме с друг вампир.

Вече беше убил Жокера; не трябваше ли да му беше минало досега?

— Имах нужда да остане около мен, докато успея да си махна ръкавицата и го докосна. Нямах представа, че ще действа така, когато имаше стотици хора и само завеса ни делеше...

Влад ме хвана за раменете, ръцете му бяха толкова горещи, че очаквах костюма ми да се стопи под тях.

— Мислиш, че съм ядосан, защото те е докоснал? — Дрезгав смях. — Може би това беше причината да го убия, но не и защо съм ти бесен.

— Защо тогава? — изстрелях. — Защото не си тръгнах, когато ми заповяда?

— Защото можеше да те убие! — Ако спалнята ни не беше звукоизолирана, всеки в балната зала щеше да чуе вика му. — Съгласих се да те оставя да опиташ триковете си тази вечер, защото обеща, че никога няма да си сама с някого, и все пак отиде зад завесите с вампир, за когото ти казах, че е достатъчно жесток, за да бъде като Жилегай. Късметлийка си, че само се опита да те чука, вместо да ти забие сребърен кол в сърцето!

— Бях сама с него за десет секунди — отговорих.

— Мога да те убия десетки пъти за десет секунди — парира Влад с нисък глас. — Всички начини, по които можеше да умреш, минаха през главата ми, докато те гледах да влизаш в тази ниша с него. Единствената причина, поради която не го взривих веднага, беше, защото беше прекалено близо до него.

Част от гнева ми се стопи, докато го гледах в очите. Бяха зелени от ярост, да, но в тях имаше нещо. Емоция, която рядко виждах във Влад. Страх.

Наистина мислеше, че животът ми беше в опасност. О, Влад знаеше, че щях да се боря с Жокера, ако беше направил някакво движение, за да ме убие, но той познаваше ужасната болка от загубата на обичан човек. Вината на Влад заради самоубийството на бившата си съпруга беше грехът, който видях, докосвайки го за пръв път. Освен това беше прав. Не трябваше да позволявам на Жокера да ме вкара в усамотената ниша. Бях маскирана, но то не предпазваше от глупост, а враговете на Влад вече се бяха опитали да ме убият. Един от тях дори успя. Това, че Влад ме превърна във вампир, след като изкървих в ръцете му, беше единствената причина да съм все още тук, карайки се с него.

— Трябваше да съм по-внимателна — казах, въздъхвайки. — Желанието ми да хванем Жилегай по-рано ме прави безразсъдна. Освен ада, през който ни прекара, сестра ми и баща ми трябва да се крият, докато това не приключи. Ние може и да имаме цялото време на света, за да отстраним Жилегай, но те са хора, така че го нямат.

— Не ме интересува — каза с брутална откровеност. — Ако искат, мога да заменя всяка секунда, която прекарват в криене, но не мога да заменя теб.

Как може Влад да каже нещо сладко и ядосващо заедно? Да, ако семейството ми пиеше достатъчно от кръвта му, можеше да удължи живота им с десетилетия. Сестра ми Гретчен можеше и да иска това, ако ловът ни за Жилегай отнемеше много време, но баща ми нямаше. Той дори не говореше с мен, откакто вече не бях човек.

— Да се надяваме, че няма да имаме нужда от това, но при всички положения другия път ще бъде по-внимателна. Обещавам. — Погалих лицето му и в сравнение с хватката на раменете ми беше като перце. — И преди ти казах, няма да ме изгубиш...

— Права си, няма — промърмори, устата му прекъсна остатък на това, което щях да кажа.

Нямах време да се изненадам от внезапната смяна на настроението му. Влад ме притисна към най-близката стена, премахвайки щитовете си заедно с предницата на костюма ми. Ярост, похот и любов прорязаха подсъзнанието ми, смесвайки се с моите чувства, докато не можех да разгранича кои са моите и кои са неговите. Не че имаше значение. Обичах го със същата луда интензивност, желях го повече от кръвта, от която сега имах нужда, за да оцелея — и никой не ме ядосваше повече от Влад. Това бе нещо общо и за двама ни.

Моментната му смяна от ярост към страст може би щеше да ме уплаши преди месеци, но сега можех да почувствам всички неща, които не си позволяваше да каже. Имаше нужда да ме докосне, вкуси, да намали омразния страх, който беше почувствал, мислейки, че съм в беда. Действията му може да бяха повече брутални, отколкото сексуални, но ако решах да го избутам, щеше да спре, и въпреки това с всяка емоция, минаваща през тялото ми, ме предизвикваше да не го правя. Вместо това ме подтикваше да му отговоря със същата необузdana интензивност, и да освободя задръжките си по същия начин, по който беше освободил недосегаемото си преди сърце.

Приех предизвикателството, хващайки косата му и използвайки дългите къдрици, за да го придърпам близо. Устата му беше твърда, но чувствена, докато натъртваше и дразнеше моята, и само стонове можеха да си проправят път през устните ми. Той ме целуваше така,

сякаш искаше да ме накаже с удоволствие, и когато разтвори костюма си и голата му плът докосна моята, потреперих. Опасната сила на Владимир имаше своите неочаквани облаги, като това тялото му на допир да бъде като стопена стомана, когато способностите или желанието му се проявяваха.

Ръцете ми пуснаха косата му, за да махна остатъците от ризата му. Горещта, мускулеста плът прогори гърдите ми, когато ме дръпна към него. Ръмжене от тъмна чувственост се откъсна от него, когато ръката ми се плъзна по плоския му корем и в панталоните му. Уви краката ми около кръста си, използвайки тялото ми, за да ме закове за стената, докато разкъсваше долната половина на костюма ми.

Прокарах зъбите си по езика му, добавяйки железния вкус на кръвта му към целувката ни. Изсмуках я, докато се търках в твърдата дължина, подпряна на бедрото ми. Хватката му се стегна и когато дръпна силно бедрата ми към неговите, се извих в сляпа, крещяща нужда.

Първият му тласък ме накара да изкрещя от възхитителното разтягане. Усещанията бяха толкова интензивни; бих ги нарекла болка, ако не драсках гърба му в настояване за още. Виковете, които издавах, бяха от чист екстаз и продължиха, докато зората не отне съзнанието ми.

3

Завесите в спалнята бяха дръпнати, когато се събудих, показвайки розовите нюанси на късното следобедно небе. Поне не беше напълно тъмно. Прогресът ми в борбата срещу анестетичния ефект от слънцето напредваше.

Страната, където спеше Влад, беше празна, разбира се. Той се беше преборил с ефекта от слънцето преди векове. Обикновено си правеше труда да бъде в спалнята, когато се събудя, но не и днес. С новия затворник в подземиято, не мога да кажа, че бях изненадана. Влад може и да се съмняваше, че преоблеченият като Кхал Дрого вампир знаеше къде беше Жилегай, но все пак щеше да го гори, докато не достигне на косъм от смъртта, за да разбере. „Надлежна проверка“, беше го нарекъл веднъж.

Покрита чаша беше сложена на нощното шкафче близо до мен с топлия, богат аромат на кръв, разнасящ се от нея. Принудих се да я взема бавно, вместо да я грабна, както ми се искаше. Първата причина беше, че се опитвах да поема пълен контрол над глада си, така че да я нападам като животно щеше да означава провал. Второ, щях да счупя чашата, ако не внимавах наистина много, а исках да пия кръвта, не да се покрива с нея.

След като приключих с течната си закуска, нещо блестящо привлече очите ми към шкафчето. Точно така, сватбеният ми пръстен. Бях го свалила предната нощ, защото широката златна халка с инкрустиран дракон веднага щеше да ме издаде като Лейла Далтън Дракул. Това беше пръстенът, който Влад беше носил, когато е бил принц на Влахия, сега наричано Румъния. Мислех си, че това е най-романтичното нещо, което беше направил, да смали древния кралски знак за моя брачна халка, но когато се пресегнах, за да си го сложа, застинах.

Прокарах дясната си ръка над пръстена, докато камъните, които оформяха малкия дракон, не прорязаха пръстите ми, но нищо не се промени. Чувствах пръстена като студен, безжизнен метал, а не

трябваше да бъде така. Три от четирите влашки принцеси, на които този пръстен беше принадлежал, бяха убити, носейки го, така че пръстенът трябваше да пулсира от отпечатъците на душите им, но не чувствах нищо. Сякаш древната наследствена вещ беше мъртва.

Само едно нещо можеше да направи така, че да чувствам предметите по този начин, след като съм ги докоснала с дясната си ръка. Вече бях сигурна, но отидох до камината и заврях ръка в горящия пън. Огънят погали кожата ми, вместо да я изгори — по начина, по който правеше само с един вампир в света.

Шокът даде път на гнева, а той на яростта. В някой момент след напускането ми на балната зала, Влад трябва да ме беше покрил с голяма доза от аурата си. Не бях забелязала да го прави, разбира се, точно както не бях забелязала първия път. Тогава бях фокусирана върху планината, избухваща около нас. Този път страстта беше отнела цялото ми внимание.

Нямаше как да бъде направено случайно, не и с невероятния контрол, който Влад имаше над силата си. Не беше правил любов с мен до изгрева само защото е бил надвит от желание. Беше го направил, за да ме разсее!

Това знание изтри всичките ми топли спомени от предишния следобед точно както чувствах пръстена изчистен от есенциите на предишните си собственици. Както и двамата знаехме, покриването ми с аурата му не се ограничаваше само до правенето ми на огнеупорна; простираше се и до психичните ми способности. Сега не можех да направя нищо, за да помогна с откриването на Жилегай или съмишлениците му. С едно арогантно движение Влад беше направил Магическата топка 8 по-свърхестествено интуитивна от мен.

— Проклет да си! — изкрещях, предателството накара гласа ми да отекне в спалнята. — Защо?

— Знаеш защо — отговори спокойният му глас зад мен.

Завъртях се, виждайки Влад да стои в далечния край на стаята, толкова неподвижен, че почти се сливаше с високата мебел до него. За момент се зачудих дали през цялото време не беше стоял там, но тогава видях бавно затварящата се врата зад него.

— Въпреки обещанията си, нямаше да си по-внимателна следващия път — продължи, горящият му кехлибарен поглед не трепваше. — В много случаи си по-мъдра в сравнение с годините си,

но нетърпението ти те прави безразсъдна. Вече умря веднъж, когато врагът използва безразсъдността ти и прекалената ти увереност в способностите ти срещу теб. Няма да позволя същото нещо да се случи отново.

Отидох до него, гневът караше от дясната ми ръка да изскачат искри. Без значение какво щеше да се случи, сякаш нищо не влияеше на тази ми способност.

— Знам, че вчера прецаках нещата, но не можеш просто да решиш да ме лишиш от психическите ми способности, Влад! Те са спасили твоя и моя живот много пъти преди, още повече че в двадесет и първи век съпруг вече не е синоним на господар.

Когато почти го бях достигнала, той хвана ръката ми и електричеството, толкова опасно за всички други, се абсорбира в кожата му. Да бъдеш огнеупорен имаше повече от една полза.

— Наясно съм, че не съм ти господар. Ако някой от хората ми не ми се подчиняваше, както правиш ти, щеше да прекара месец на стълба, учейки се да съжалява за постъпката си.

Гневът даде път на неверие.

— Да не ме заплашваш да ме набучиш на кол?

Той ме дръпна близо, желязната му хватка бе в рязък контраст с устните му на челото ми.

— Напротив, напомням ти, че това никога няма да се случи. — Опитвах се да се дръпна от него и другата му ръка се стрелна в косата ми, докато не можех да погледна настрани от безмилостно пронизващия му поглед. — Никога няма да те нараня, но докато не се научиш да използваш способностите си разумно, ще продължа да те лишавам от тях веднага щом пак се проявят.

— Нямах право.

Нещо друго, различно от гняв, изостри думите ми. Дълбоко в себе си бях уплашена. Не виждаше ли, че така подронваше брака ни? Вече имахме различно минало и шестстотин години разлика за преодоляване; как си мислеше, че ще успеем, ако продължеше да настоява, че мнението ми не е важно за собствения ми живот? Може и да се бях поставила в хипотетична опасност миналата нощ, но с враговете си Влад се поставяше в истинска опасност всеки път, когато напуснеше къщата, и все пак не ме виждаше да очаквам от него да стане затворник. И разбира се, като бивш принц Влад беше свикнал да

му се подчиняват, но си мислех, че се беше научил как да прави компромиси във връзката ни...

— Ти ми даде това право — издиша срещу устните ми, — когато ме накара да призная, че те обичам.

При тези думи си спомних какво ми беше казал Максимус последния път, когато го видях. „Обичам Влад и с радост бих умрял за него. Но когато обича нещо, накрая го разрушава. Не може да се спре. Просто такава е природата му“.

В същото време омразният ми вътрешен глас изграчи: „КАЗАХ ТИ, че никога няма да се получи помежду ви!“

Влад ме пусна, излизайки от стаята без да каже друго. Оставих го, борейки се да контролирам дивоменящите се емоции. Искях да отида след него, но той ясно даде да се разбере, че няма да промени мнението си и дори не беше близо до това да съжалява, така че какъв беше смисълът?

След като си тръгна погледнах сватбения пръстен в ръката си, отказвайки да повярвам, че бях направила грешка. Въпреки действията му, които ме ядосаха, все още обичах Влад, а той мен също. Преди не толкова отдавна това беше всичко, което исках от живота. Сега, когато го имах, трябваше да накарам нещата да потръгнат, без да жертвам желанията, идентичността или способностите си.

Нямаше да бъде лесно. Влад беше оцелял стотици години, бъдейки жесток и манипулиращ. Нищо чудно, че се отнасяше към брака ни като към война, която трябва да спечели. Предполагам, че трябваше да очаквам това, което беше направил, не че имах намерение да се примиря. Способностите ми бяха част от мен и Влад не можеше просто да си реши да откъсне от мен частите, които не харесва. Аз също не можех да направя същото с него, заради което и двамата трябваше да правим компромиси, ако искахме да имаме дълъг брак.

И все пак как показваш на най-големия диктатор в света, че тайната на дългата любов не значи да предадеш контрола? Не знаех, но имах намерение да разбера.

4

Седях до Влад в луксозния му самолет. Вместо да държа ръката му, за да бъде сигурна, че няма без да искам да изпържа електрическата система, носех специалните ръкавици. Не се бяхме докосвали от изпълнението му преди три дни. Компромис Урок номер едно: Действай като задник и сексът ще ти бъде отказан. Всяка жена знаеше това, а вече и вампира, седящ до мен.

Ако новата липса го притесняваше, не го показваше. Всъщност може би повече влияеше на моите емоции. Последните три нощи отивах в леглото с най-грозните пижами, които можех да намеря; Влад излизаше гол от душа и с размера на спалнята му, разходката беше по-дълга от подиумите на модните ревюта. Даваше ми достатъчно време, за да видя парата, издигаща се от твърдата му, нагрята плът, докато капките, останали по него, се изпаряваха, още повече че косата му изглеждаше по-дива и тъмна, когато беше мокра и дори няма да споменавам за начина, по който ме гледаше докато се плъзгаше в леглото. Ако грозните ми пижами бяха изявление: „Ти не можеш да докоснеш това“, предизвикателният му, чувствен поглед на практика крещеше: „Знаеш, че искаш да докоснеш това“.

Да, исках, но трябваше да се фокусирам върху цялостната картина. Ако Влад си мислеше, че няколко дни на разголена кожа — блестяща от влага, подчертаните мускули, долините и възвишенията, докато парата ми напомняше колко горещ го чувствах дълбоко вътре... по дяволите, фокусирай се! — ще бъде достатъчно, за да забравя какво беше направил, грешеше. Липсата беше първата стъпка в плана ми. Компромис номер две включваше Влад да направи нещо, което не харесва, в името на доброто на брака ни. Не знаех какво ще поискам да направи, но щях да измисля.

Надявах се да стане скоро, защото първият урок беше ужасен.

Пилотите обявиха на румънски, че ще се приземяваме. Погледнах през прозореца и видях най-вече тъмнина. Париж не се ли наричаше Света на светлините?

— Защо е внезапното пътуване до Париж? — попитах възможно най-незаинтересовано, сякаш не се бях чудила през изминалите няколко часа.

— Не Париж, Пайнс — отговори той, произнасяйки думата по-ясно от първия път, когато ми каза, че отиваме във Франция. — Търся някой и вярвам, че се намира тук.

— Жилегай? — предположих, преди логиката да ми каже, че беше невъзможно.

Извъртането на очите му беше отговорът.

— Ако мислех, че той е тук, щях ли да те взема?

Не, разбира се. Ако мислеше, че съм прекалено безразсъдна, за да търся хората на Жилегай сред така наречените му привърженици, Влад определено нямаше да ме вземе за дългоочакваното си срещане с врага. Потиснах изсумтяване. Сякаш беше забравил за всички случаи, когато бях спасявала живота си със способностите си, които бяха и причината за запознанството ни.

След неравно приземяване самолетът се повъртя малко, докато не спря. Когато вратата се отвори, бях изненадана да видя, че се намирахме по средата на поле. Явно Пайнс нямаше летище, но нямаше ли място някъде другаде, където да се приземим? Когато пилотите веднага изключиха осветлението, разбрах. Влад не искаше никой, дори местната контролна кула, да разбере за тазвечерното ни посещение.

— Стойте тук — каза Влад на пилотите, докато слизаше по стълбите. Последвах го, без да говоря, докато не бяхме прекалено далеч пилотите да ни чуят.

— Кого се опитваш да намериш?

Влад не погледна настрани, нито пък забави крачката си, но видях твърда, кратка усмивка.

— Максимус.

— Максимус? — повторих, гласът ми се извиси с октава заради изненадата ми. — Защо? И защо тук? — добавих по-тихо, оглеждайки полетата, които ни заобикаляха.

Сега Влад се обърна към мен, усмивката му се нацърби.

— Тук е родното му място. Беше изхвърлен от линията ми и повечето от приятелите му не си говорят с него от страх да не ме разгневят. Когато хората няма къде да отидат, те обикновено се връщат вкъщи.

Не беше отговорил на първия ми въпрос. При Влад това значеше, че е умишлено. Потреперих. Максимус беше най-старият му приятел, но преди няколко месеца системно предаваше доверието на Влад, лъжейки го. Още по-лошо, правеше го заради мен. Единствената причина Максимус да не бъде купчина от кости беше, защото извоювах от Влад обещанието да не го убива, а след това използвах „сватбената си награда“ за свободата на Максимус.

Ако Влад го търсеше, значи си мислеше, че още имаха недовършена работа, а това не беше добре. Единствената ми надежда беше, че Максимус не беше някъде наблизо до това парче земя от Франция...

— Какво правиш ти тук? — дрезгав глас настоя.

„Ха!“, подигра ми се вътрешният глас. „Отново губиш!“

Обърнах се, виждайки висок, мускулист мъж до реката, която течеше по ръба на растенията. Русата коса на Максимус беше по-къса, но останалата част от него изглеждаше същата като преди. Предпазливостта в сивите му очи определено беше позната. Беше ме погледнал по същия начин, когато го видях за последно, когато предказа, че бракът ми ще се окаже обречен.

— Имах огромна нужда от репи — отговори Влад подигравателно. Значи с това беше засадено полето, в което бяхме. Гласът му се втвърди. — Дойдох, за да те видя, разбира се.

Максимус погледна надолу към себе си и се засмя кратко.

— Предполагам, че ако беше тук да ме убиеш, вече щях да горя.

— Да — почти измърка Влад. — Но й обещах. Тук е, за да бъде свидетел, че спазвам обещанието си.

Малко от тръпките напуснаха тялото ми. Влад беше известен с това, че държеше на думата си, но не можех да си представя защо искаше да види Максимус. Едва се удържа да не го убие последния път, когато го видя. Но пък може би беше така, защото Максимус му беше казал, че сме правили секс. Не беше вярно, но Влад не го знаеше. Това, което му беше известно, бе, че Максимус продължаваше да ми казва, че мисли, че Влад стоеше зад опита за убийството ми и по този начин мълчейки си, че бях оцеляла от газовата експлозия.

Знаеш. Онова старо братско скарване.

— Предполагам, че тогава трябва да те поканя — каза Максимус, сочейки към разнебитената барака близо до брега на реката. Бих го

нарекла каменен хамбар, въпреки че миришеше на стара риба вместо на сено.

Сдържах се да не сбърча нос.

— Живееш тук? — попитах внимателно.

Максимус ми се усмихна иронично.

— Не е толкова хубаво като това, на което си свикнала, знам.

Брадичката ми се повдигна.

— Живеех в стара каравана с вампир като теб, помниш ли? Влад е милиардерът тук, не аз.

Влад издаде подигравателен звук.

— Тази колиба и караваната й са направо дворци в сравнение с някои от местата, на които съм живял, така че ако сме приключили с това да сравняваме кой е по-беден, имам бизнес за обсъждане.

Максимус задържа вратата отворена и влязохме. Вътре не беше чак толкова разнебитено, колкото очаквах, въпреки че подът имаше места, където пръста се подаваше през камъните. В задната част на пода се виждаше водата от реката, но изглеждаше преднамерено, сякаш част от къщата беше строена върху самата река. Може би е била използвана като жилището на човек, грижещ се за древно водно колело. След като изглеждаше старо като Максимус, беше възможно.

— Нищо чудно, че не отговаряш на мобилния и имейлите си — коментира Влад. — Съмнявам се тук да има някакво покритие.

Максимус сви рамене.

— Може и да има. Не съм носил нищо електронно, така че не знам.

Вътрешността на стаята имаше маса, но само един стол. И двамата мъже като че ли очакваха аз да седна на него, но останах права, все още опитвайки се да разбере защо бяхме тук.

Влад не си губи времето.

— Искам да се сближиш с Жилегай, за да шпионираш за мен.

Не знам кой изглеждаше по-шокиран, аз или Максимус.

— Той? Защо? — изплюх.

Студеният поглед на Влад остана върху русия вампир.

— Жилегай успява да остане на една стъпка пред мен, защото продължава да ме изненадва. Никога не съм очаквал успешно да инсценира смъртта си, още по-малко да чака триста години, за да си

отмъсти и все пак ето ни тук. Доста често ме побеждава, защото използва знанието ми за него срещу мен.

Мускул потрепна на челюстта на Максимус.

— И си мислиш, че можеш да направиш същото с мен?

Влад се усмихна с дружелюбност, която обикновено означаваше, че някой ще умре.

— Всички знаят, че никога няма да простя на някого, който ме е предал и всеки път, когато махам някого от живота си, това означава, че е завинаги. Кой тогава би повярвал, че ще предложи прошка и възстановяване на позициите на мъж, който ме лъжеше, докато се опитваше да съблазни жена ми? — Елегантно изсумтяване. — Никой, особено врага, който ме познава толкова добре, че до този миг успяваше да предвиди почти всички мои ходове.

Трябваше да призная, че и аз едва вярвах. Арогантността на Влад вървеше ръка за ръка с действията му — като в случая със сегашното ни скарване, — но с предложението си към Максимус, Влад убиваше собственото си его. Прав беше: Жилегай никога нямаше да заподозре това от него. Познаваше Влад прекалено добре.

Надеждите ми започнаха да се надигат. Може би Влад беше по-близо до това да се научи как да прави компромиси, отколкото осъзнавах. Всъщност това означаваше, че преминава през втори урок.

Все пак...

— Как Максимус ще открие Жилегай? Ние изобщо не успяхме. Още повече че ако успее, защо Жилегай би допуснал Максимус достатъчно близо, за да научи нещо полезно, дори ако не подозира, че е предател?

— Всичките ми врагове се свързват с Жилегай — каза кратко Влад. — Има достатъчно хора, на които Максимус да изкаже интереса си и един от тях ще отнесе вестта на Жилегай. След като последният наскоро загуби двама от най-добрите си шпиони, ще иска да назначи някого, който познава действията ми толкова добре, колкото и той.

Добре, вярно беше, но това оставяше отворени нещата, за които сякаш никой не искаше да говори.

— Ако бъде хванат, Жилегай ще го убие.

Влад погледна към разрушената къща около нас.

— И колко трагично ще бъде Максимус да остави всичко това.

— Това не е всичко, което имам — каза Максимус, изражението му се промени от шок към възмущение.

— Да, но не си докоснал нищо от него, нали? — беше моменталният отговор на Влад. — Вместо това се наказваш, оставайки на същото място, където отиде на война, когато беше човек. Предлагам ти по-добър начин за изкупление на предателството ти.

— Защо? — Думата беше толкова тиха, че почти не я чух. — Можеш да намериш друг начин за разгромяване на Жилегай. Каква е истинската причина да ми предложиш това?

Влад не каза нищо един дълъг момент и накрая сви рамене.

— Заради обещанието си към Лейла. Не мога да те убия, така че мога да извлека някаква полза от това да си жив.

Въздъгнах при жестокия му отговор. Максимус не споделяше разочарованието ми, вместо това устата му се изви в намек за усмивка.

— Сега вече вярвам, че офертата ти е истинска.

— И я приемаш? — попита Влад, оградените му от изумруденозелено очи не изпускаха бившия му приятел.

Максимус остави намека да се превърне в усмивка, съчетаваща в себе си очакване и облекчение.

— О, да.

5

Гретчен отмести чинията със стон.

— За създания, които пият само кръв, хората ти могат да готвят — каза на Влад. — Тяхна е вината, че съм напълняла с два килограма, откакто съм тук.

— Четири — отговори той вежливо.

Гретчен присви очи.

— Четец на мисли — промърмори тя.

Потиснах усмивка. Влад беше прочел мислите й. Той й се усмихна закачливо.

— Да. Точно така разбрах.

— Как е татко? — промених темата на разговора.

Сестра ми погледна за последно Влад, преди да отговори.

— Коляното му го тормози, но отказва да даде на някой да го погледне. Казва, че ще изчака, докато се приберем и може да види жив доктор, което е глупаво, нали?

Тя повиши глас, докато не изкрещя последните думи. Трепнах, едновременно от издевателството над свръхчувствителните ми сетива и причината зад това. Гретчен беше изтичала да ни види, когато пристигнахме в прекрасната Тосканска къща, където ги беше скрил Влад, но баща ми си стоеше в стаята. Не се присъедини към нас за вечеря, но слушаше. Гретчен нямаше нужда от супер сетива, за да го знае, нито пък аз.

Влад улови погледа ми с повдигната вежда. Поклатих глава. Не, не исках принудително да излекува коляното на баща ми, точно както отказвах да използвам новите си сили, за да го накарам да забрави колко много мрази превръщането ми във вампир. Хю Далтън никога нямаше да се примири с това. Ако това означаваше да не си говорим за известно време... е, нямаше да бъде първият път, когато баща ми и аз сме го правили.

— Колко дълго още трябва да се крием? — попита Гретчен, отказвайки се да накара баща ни да излезе и да й отговори. — Това

място е по-хубаво от Румъния, но един ден бих искала да спра да си играя на криеница и да продължа с живота си.

Трепнах, чувайки я да дава глас на вината ми заради положението им.

— Знам и съжалявам. Работим по въпроса.

Тя въздъхна и погледна подозрително Влад.

— Заради Жилегай е, нали? Все пак не е мъртъв.

— Защо би казала това? — попита Влад с опасно мек тон. Не й бяхме казали. Да не би някой от персонала да се беше разприказвал?

Тя изсумтя.

— Ти си Дракула, така че всеки знае, че враговете ти не живеят дълго, но баща ми и аз сме все още заключени, така че който и да е той, трябва да е доста добър. Единственият човек, който знам, че отговаря на описанието, е същият стар вампир, който преди не си успял да убиеш.

Ноздрите на Влад се разшириха, докато гледах невярващо сестра си. Първо да го нарече Дракула, после да вкара и Жилегай с двата му успешни опита за инсцениране на смъртта му? Четирите килограма, с които Гретчен беше напълняла, трябва да я бяха накарали да й поникнат топки.

— Права си — каза Влад, думите бяха едва изсъскани. — Затова да останете скрити е единствената ви надежда. Ако имам проблеми с убийството на Жилегай, какви, мислиш, са шансовете ви да останете живи без закрилата ми?

— Нулеви — каза тя с въздишка, след което устата ѝ се изви, когато ме погледна. — Предполагам, че е хубаво, че вече си мъртва, сестро. По-трудно е да те убият за втори път, нали?

— Да — отговорих, като гласът ми прекъсна за малко, когато чувствата на Влад за кратко преминаха през щитовете му, нападайки сетивата ми с ехо от ярост и по-тъмна, по-силна емоция. Да кажа, че не харесваше да си спомня как умрях, беше омаловажаване.

За да го докаже, Влад се изправи.

— Сигурен съм, че ще се насладиш на време само със сестра си, преди да си тръгнем сутринта. Гретчен — кратко кимване, — лека вечер.

Гледах Влад, докато излизаше. Част от мен искаше да отида след него, но не бях виждала сестра си от седмици и кой знае кога щях да

прекарам време с нея отново? Пътуването ни до Пайнс ни даде възможността да отскочим до Тоскана, но не можехме да идваме често. Трябваше да сме сигурни, че Жилегай нямаше да разбере къде беше семейството ми, още повече че с ожесточаването на войната им, Влад никога нямаше да допусне да напусна пищният дворец, който наричаше дом.

Освен това, когато Влад беше в някое от настроенията си, понякога беше по-добре да го оставя сам. Поне за малко.

Принудих се да се усмихна, обръщайки се към Гретчен.

— Нека да довършим разговора си по време на десерта. Мисля, че надуших някой да прави крем брюле в кухнята...

6

Тосканската къща на Влад беше малка в сравнение с румънския му замък, но все пак имаше шест спални и крило за слугите. След няколко часа в разговори, Гретчен си легна, защото не можеше да спре да се прозява. За разлика от мен, не беше свикнала цяла нощ да стои будна. Беше лесно да се разбере в коя стая стои Влад. Дори да не можех да го надуша, можех да го почувствам. Аурата му изпълваше къщата, силата му беше зловеща, дори когато беше спокоен.

„Като спящ дракон“, помислих си, шпионирайки го през полуотворената врата в края на коридора. Влад беше седнал в стола си, дългите му крака — подпрени на близката отоманка. Не се помръдна, когато влязох в стаята. Трябва да беше заспал, докато използваше таблета си. Все още беше с отключен екран в скута му, пръстите му бяха върху клавиатурата, сякаш се беше отнесъл по средата на писането на нещо.

Гледах го в тишина. Със слънцето, което ме караше да припадам от изгрев до залез, не го бях виждала да спи откакто ме промени във вампир. Дори преди това беше рядкост. Дали беше заради новото ми зрение или чертите на лицето му изглеждаха по-малко напрегнати в съня му? Разбира се, извитите му вежди бяха изразени, но устните му бяха отпуснати вместо извити в сардонична усмивка, каквато обикновено носеше. Имаше тъмна набола брада, но челюстта му не беше в обикновените си непреклонни линии. Затворените му клепачи прикриваха втренчения поглед, с който толкова често гледаше другите и за няколко мига промените ме накараха да си представя, че мога да видя следи от невинността, която Влад е трябвало да има някога, когато е бил човек.

Приближих се, чудейки се какъв е бил преди бруталността в живота му да го направи сложния, смъртоносен мъж, в когото се бях влюбила. Дали имаше щастливи спомени от детството си? Или опасните политически преживявания, в които е бил роден, бяха откраднали това от него? Като дете дали някога го е било страх от

тъмното? Наведох се надолу, исках да го докосна, но не и да го събудя...

Огън се изстреля към мен. Изкрещях, закривайки се с ръце инстинктивно, преди да си спомня, че в момента бях огнеупорна. В следващата секунда бях хваната в силна хватка, гърдите на Влад почти насиниха бузата ми от силата, с която ме дръпна. Още по-лошо, емоциите, които ме разкъсаха, бяха толкова диви, че не можех да кажа дали беше разтревожен, ядосан или комбинация от двете.

Жилегай трябваше да ни е открил! Приготвих се за следващата атака, чудейки се защо Влад не се движеше. Да не беше ранен? Опитах се да го избутам, за да го погледна, но той не се помръдна. Тогава ни удари вода, мокрейки дрехите ни и изпълвайки ме с нова паника.

— Влад, какво има? — попитах, почти крещейки.

Викове на стражите му бяха отражение на притеснението ми. Точно толкова внезапно той ме пусна, казвайки нещо на румънски, което накара стражите, бягащи надолу по коридора, да спрат рязко.

Тогава видях, с какво бяхме намокрени. Пръскачките на тавана, активирани от огън, който трябва да беше дошъл от... Влад, осъзнах, оглеждайки стаята. Никой не беше с нас и никой не ни атакуваше отвън. Така че защо беше освободил огнената топка, която беше превърнала стаята, в която стоеше, в пушещи руини?

— Гретчен, Лейла! — Гласът на баща ми прорязаха обърканите отговори на пазачите. — Добре ли сте?

— Да — отговори Гретчен, последвала вика на баща ми през полуотворената врата. Опитваше се да мине покрай петимата вампири, които изглеждаха също толкова объркани от случилото се, колкото и мен.

— Аз също — отговорих, без да добавям „Все още умряла“ само защото бях прекалено шокирана, за да напомня на баща ми, че това беше първият път, откакто ми беше проговорил, след като откри, че бях станала вампир.

Влад каза нещо на румънски, което грубо си преведох като „обратно по станциите“, преди да затвори вратата на спалнята. Вратата на емоциите му също се затвори, прекъсвайки гейзера, който беше изригнал от него почти толкова яростно, колкото и пламъците.

Пръскачките продължаваха да ни поливат с вода. Изтрих лицето си, преди да попитам:

— Какво стана? — възможно най-спокойно.

Влад се обърна към мен. Изражението му беше затворено, но чертите му бяха толкова напрегнати, че не можех да повярвам, че си бях представила как изглежда невинен преди няколко минути.

— Лош сън — отговори кратко.

— Изригна огън в радиус от три метра заради лош сън? — Само звукът на близък пулс и присъствието на баща ми зад вратата предотвратиха това да повиша гласа си от неверие.

Отговорът му дойде през стиснати зъби.

— Да.

Погледнах съсипаните килим, стол и лаптоп, преди да върна погледа си на него.

— Това, ааа, често ли се случва?

— Не.

Още един кратък отговор, сякаш тонът му не беше достатъчно убедителен, че не иска да говори за това. Е, ако направиш на жена си огнена маска, няма да остави нещата просто така.

— Какъв беше сънят? — настоях.

Устата му се изви в усмивка, която беше отчасти раздражена, отчасти предизвикателна.

— Наистина ли си сигурна, че искаш да знаеш?

— Казах ти и преди, тайните ти не ме плашат — отговорих, задържайки изгарящия му меден поглед. — Освен това вече не съм уморена, а очевидно и ти не си.

Този път усмивката му съдържаше отсенка на тъмнина, която все пак не ме отблъсна. Пандора трябва да се е чувствала по същия начин, когато не е можела да се спре от отварянето на небезизвестната кутия.

— Не тук. Дадох на хората си достатъчно поводи за размисъл.

Дръпна ме към себе си. След две стъпки бяхме до прозореца, след което излетяхме.

Тоскана беше красива през нощта. Разбира се, не бях я видяла през деня, но тишината, покриваща живописната природа и старата архитектура превърна летенето над градове като Казоле д'Елса и Четона романтично, въпреки обстоятелствата. Накрая Влад ни спусна на ръба на винарна, водейки ме под чепато дърво, което можеше и да бъде на същата възраст като него, съдейки от височината и дебелината му.

Влад ме остави до дебелото дърво и направи още няколко крачки. Не казах нищо. Беше ме довел до тук, така че щеше да ми каже какво го притеснява, когато беше готов.

— Два пъти в живота ми съм бил затворник — започна той, ясните му думи бяха точно обратните на чувствата, които ме заляха, когато спусна стените си и отново ми даде достъп до емоциите си. — Веднъж като дете, когато баща ми ме замени за политическа сигурност и две десетилетия по-късно, когато Михаил Жилегай принуди краля на Унгария да ме затвори, след като загубих трона си.

— Знам — казах, спомняйки си единствения път, когато беше говорил за пленничеството си. Този мъж нямаше да преживее години на побой и изнасилвания като момче само заради чистата омраза, която го пазеше от пречупване...

Той ме стрелна с поглед, сякаш знаеше какво си мислех.

— Вторият път беше по-лошо, въпреки че само гладувах, вместо да бъда измъчван и изнасилван. Знаеш ли защо беше по-непоносимо?

— Не — прошепнах. Как може нещо да бъде по-лошо от това?

Погледът му се изпълни с ужасно знание, докато ирисите му от медни се промениха в искрящо изумруденозелено.

— Защото любовта реже по-дълбоко и от най-остротото острие, осакатява повече от счупени кости и оставя белези, които никога не избледняват. Жилегай държеше живота на сина ми над главата ми през цялото време, когато бях негов затворник, а да бъда неспособен да защитавам детето си беше най-лошото мъчение, което предишните ми

тъмничари бяха направили. След като жена ми се самоуби, се заклетих никога да не обичам някого отново, никога. Любовта ме беше пречупила, така че я замених с отмъщение, жестокост и устременост да не бъда оставен на ничия милост, без значение дали е враг, любовник или приятел. Затова защитавах хората си като цяло, но отказвах да се привързва към някой повече от другите и затова имах толкова малко любовници и още по-малко приятели. За повече от петстотин години водех живота си така, че да спазвам клетвата си и никога да не оставям някой да докосне сърцето ми.

Не можех да спра сълзата, която се плъзна по бузата ми, когато емоциите му се промениха от горчив спомен към нещо по-богато, по-дълбоко и в същото време по-яростно. Влад докосна следата от сълзата и ми се усмихна с кратка, назъбена развеселеност.

— Твърде късно е да скърбиш за загубената ми клетва, Лейла. Ти си тази, която ме принуди да я наруша.

— Не съжалявам — казах меко, обръщайки глава, за да целуна дланта му. — Не мога. Не и когато те обичам повече от всичко.

Той погали лицето ми, след това отпусна ръка.

— Преди време сънувах, че съм обратно в затвора си. Яростта ми от безпомощността ми понякога ме караше да се будя със запалени ръце. Тези сънища с времето си отидоха, но един никога не ме остави. Същото нещо е, което сънувах по-рано: до реката съм, държейки мъртвото тяло на жена си, крещейки...

Затворих очи. Беше ме попитал дали наистина исках да знам какво е сънувал и бях отговорила с „да“. Как бих могла да знам, че ще ме заболи? Влад нямаше нужда да ми казва колко много обича бившата си жена. Бях го почувствала, когато видях същия този ден край реката, първият път, когато го докоснах. Вината му заради самоубийството ѝ беше грехът, който той носеше най-близо до кожата си.

— ... само че този път, когато отместих косата ѝ, не видях лицето на Клара — продължи Влад, новият дрезгав тон на гласа му ме накара да отворя очи. — Видях теб.

Поех си дълбоко дъх от шок. Устните му бяха стиснати в тънка линия, докато погледът му гореше моя.

— Мисълта, че съм те загубил, е причината почти да взривя спалнята в съня си. Знаем, че... попрекавих със заглушаването на способностите ти. Беше моя грешка, но не мога да кажа, че съжалявам.

Във война с враг съм, който е умен, силен и жесток, но Жилегай няма нужда да удари мен, за да ме победи. Ти не си просто моя слабост, Лейла. — Влад ме дръпна към себе си, едната му ръка се плъзна по челюстта ми, докато другата погали гърба ми. — Ти си моето унищожение, защото ако те изгубя това ще ме довърши.

Целуна ме, дълбоко и страстно, докато емоциите му се завъртяха със същата интензивност в мен. Те ми показваха, че не съжаляваше за това, което беше направил, всъщност би го направил отново, но също така прошепваха и нещо друго сред яростната увереност, че ще направи всичко, за да ме защити.

„Прости ми.“

Почувствах се удавена от чувствата, които продължаваше да излива в мен, докато устата му ме опустошаваше по друг начин. Усещанията бяха обърквачи, но увих ръце около него и го дръпнах към мен. Той си мислеше, че бях унищожението му, но грешеше. Влад беше огънят, който щеше да ме погълне изцяло, и въпреки че го знаех, не отстъпвах. Вместо това се бях преродила като феникс, който се издига от пепелта, защото просто не можех да го пусна.

Наруших целувката ни, за да прошепна две думи, които означаваха повече от края на седмичното ни въздържание. Означаваха, че се отказвах да се опитвам да се боря с Жилегай чрез способностите ми, когато най-накрая се завърнеха. Вместо това щях да помогна, доброволно отстъпвайки от битката, позволявайки на Влад да се въоръжи със знанието, че съм в безопасност. Може би това струваше за него повече, отколкото всичките ми способности.

— Прощавам ти.

8

Не очаквах клетвата ми да бъде тествана толкова скоро, но само месец по-късно, Влад получи съобщение с цифрите 1088. Това означаваше, че беше от Максимус, оставил ръчно написано съобщение с важна информация за Влад на едно от трите предварително определени места. Прехвърлянето на информацията по интернет чрез съобщение, имейл или телефонен разговор щеше да бъде много по-бързо, но това оставяше неизличими следи, които Жилегай можеше и да открие. Дори ако текстът на Максимус беше прихванат и прочетен от някой друг, само Влад знаеше значението на числата 1088: годината, когато Максимус е бил роден, толкова уникални, колкото и подпис.

Разбира се, вземането на каквото и да беше оставил Максимус лично беше далеч по-опасно. Влад нямаше да вземе бодигардове поради същата причина, поради която беше настоял сам да отиде да прибере съобщението: не искаше никой да разбира, че Максимус шпионираше за него. Не мисля, че Максимус би предал Влад по желание, но все пак се притеснявах, че Влад можеше да влиза в капан. Ами ако Максимус беше осъществил контакт с Жилегай и после беше проследен до мястото, където беше оставил съобщението? Ако Жилегай беше разкрил Максимус и го беше принудил да привлече Влад в капан?

Опитах се да игнорирам ужасните сценарии, които умът ми продължаваше да рисува, докато питах:

— Колко дълго няма да те има? — във възможно най-неутрален тон.

— Вероятно само няколко дни, може би седмица — отговори той.

Неяснотата му само подхрани въртящите ми се мисли. Освен ако информацията на Максимус не му позволяваше да нападне Жилегай, тогава нямаше да се върне, докато един от двамата им не беше мъртъв.

Докоснах ръката му, желяейки да можех да почувствам нещо, освен дебелията, гладка тъкан на палтото му, но способностите ми все

още бяха покрити под кой знае колко пласта от аурата на Влад.

— Внимавай.

Усмивката му ми напомни, че предупреждавах един от най-силните вампири на света сякаш беше дете, което щеше да пресича улица. Усмихнах му се извинително.

— Не мога да се спра — казах, увивайки ръце около врата му. — Обичам те, така че се тревожа.

Силни ръце ме обвиха и се наведе, докато устата му не се докосна като кадифе до ухото ми.

— Разбирам те напълно и заради това премахнах всичкия излишен персонал от къщата. Няма да рискувам друг вълк в овчи кожи около теб и ако някой дори само ти се стори подозрителен, хвърли го в подземие. Щом се върна, ще се разправя с него.

Засмях се. А аз си мислех, че бях параноична. Ако Влад наистина мислеше, че някой от хората в тази къща беше заплаха, вече щяха да декорират дълъг дървен кол.

— Подземието. Разбрах. — Хей, ако го караше да се чувства по-добре...

Устата му улови моята в целувка, която се разпространи по цялото ми тяло с бавна, прекрасна топлина, след което ме пусна със знаеща усмивка.

— Това трябва да ме подсигури, че ще ти липсвам — каза с обичайната си арогантност, — но също ще ти помогне времето да мине по-приятно.

Все още клатех глава, когато ме обърна към масивните двойни врати. Те се отвориха, разкривайки високия метър и двадесет вампир с черна коса и буйни бакенбарди.

— Марти! — казах, едновременно изненадана и щастлива.

Най-добрият ми приятел ми се усмихна.

— Ела тук, хлапе.

Оставих ръцете на Влад, за да се хвърля в тези на Марти, когато го достигнах. Той ме прегърна, приготвяйки се за волтажа, който ще абсорбира, защото не носех ръкавиците си. Рядко го правех, когато бях с Влад. Напомних си да ги слагам, когато Влад тръгнеше и потупах Марти за последно с лявата си ръка.

— Толкова се радвам да те видя, но какво правиш тук?

— Караш ми се, че съм дошъл да те видя, докато си в Европа? — отговори той с престорено порицание.

— Разбира се, че не — казах, но вътрешно не му вярвах. Единствените пъти, когато Марти обичаше да пътува бяха, когато имаше изпълнения в карнавала. Още повече че мразеше Европа. Преди години ми беше казал, че не разбираше защо толкова много хора идваха тук, за да видят „старите неща“. Иронията сто тридесет и няколко годишен вампир да прави подобно заявление беше напълно загубена за него, но мен ме развеселяваше безкрайно.

Оставих причината зад посещението му на мира, защото имах само няколко оставащи момента с Влад. Освен това нямаше да започна да разпитвам Марти веднага след като е прекрачил прага. Щях да изчакам до след вечерята.

Влад вече беше зад мен, когато се обърнах. Размени някакви бързи любезности с Марти и плъзна нещо в джоба ми.

— Невинаги ще съм с нормалния си телефон, но ако има спешен случай натисни червеният бутон на този. Програмиран е за мобилния, който винаги ще бъде с мен.

— Добре. — Целунах го за последно и се спрях, преди отново да му кажа да внимава. — Знаеш как да се свържеш с мен — пошегувах се вместо това, след което станах сериозна. — Не си ми казал да не ходя никъде — голям прогрес от твоя страна, — но да знаеш, че няма да мръдна от тук. Затова не се тревожи за мен, а направи каквото трябва.

Почувствах топлата ласка на ръката му на лицето си, след което тръгна без да поглежда назад. Казах си, че въображението ми накара вратите да изглеждат така сякаш се затварят завинаги зад него.

„Ще бъде добре“, уверих се наум. Дори да беше капан, ако Влад мернеше и за миг Жилегай, можеше да го изпепели, преди Жилегай да е имал шанса да изкрещи.

Обърнах се към Марти, усмихвайки се малко пресилено, въпреки че бях щастлива да го видя.

— Гладен ли си? Аз съм, а Влад има повече от достатъчно кръвни донори в имението, така че нека слезем и да поздравим приятелите ми с пулс.

9

Следващите няколко дни се влачеха, въпреки че проспивах половината ден. Колкото и да се опитвах не можех да се събудя преди залез. Още повече че скоро стана ясно, че нещо тревожеше Марти. Беше се опитал да го прикрие като се стараеше да се държи весело както обикновено, но под всичките си усмивки, шеги и непресторена радост да ме види, продължавах да улавям нещо друго. Бих очаквала раздразнение. Влад трябва да бе настоял Марти да дойде да се прави на детегледачка, а никой не обичаше да му бъде заповядвано, особено от някой, който веднъж вече те беше измъчвал, но не тази емоция долавях от него през кратките моменти, когато отпускате гарда си. Вместо това беше странен вид... тъга.

Бях решена да разбера защо.

На четвъртата нощ Марти и аз се разхождахме из замъка на Влад, наслаждавайки се на хладнината на лятното слънце преди изгрева. Бяхме в полезрението на стражите, разположени по заобикалящите ни стени и кули, но още двама ни следваха, въпреки че Дориан и Александру спазваха прилична дистанция.

— Ако Жилегай не беше на свобода, в момента щеше да си в разгара на карнавалния сезон — казах, мислейки колко различен беше животът ми в сравнение с този отпреди година. Ако никога не бях срещнала Влад, щях да бъда на карнавала с Марти, криейки способностите и самоличността си зад сценичното си име, Фантастичната Франки.

Нищо не се промени в изражението на Марти, но мирисът му се вгорчи, докато казваше:

— Не е голяма работа — с тон, изпълнен с фалшива учтивост.

Спрях толкова рязко, че стражите, които ни следваха, се огледаха наоколо внимателно.

— Казвай — казах на Марти. — Нещо голямо те гложди и не е просто това, че Влад трябва да те е накарал да играеш на детегледачка

с мен... за което ти се извинявам. Понякога забравя, че вече не е средновековен военачалник.

Марти изсумтя.

— Влад винаги ще бъде средновековен военачалник. Ти си единствената, която забравя това за него.

— Не сменяй темата — казах, въпреки че беше прав. — Какво става и ако още веднъж кажеш „нищо“, ще те електрифицирам.

Марти ме погледна, без да казва нищо толкова дълго, че щях да го ударя с ток, за да му покажа, че не се шегувам, но накрая проговори.

— Излязох от цирка — каза, а свиването на раменете му сякаш добавяше „Случва се, какво можеш да направиш?“.

Вината ме нападна.

— Съжалявам, че трябва да пропуснеш този сезон, но Жилегай вече тръгна след теб веднъж. След като го хванем...

— Не е Жилегай — прекъсна ме той. — Влад е и не е само за този сезон. Извън карнавала съм завинаги.

— Какво?

Усмивката му беше изкривена.

— Влад знае, че мислиш за мен като за втори баща и знае, че Жилегай няма да бъде единственият враг, който ще се опита да ме използва заради това. След като няма начин да охранява всеки карнавал, на който ходя, ми заповяда да спра с представленията. Каза, че ще увеличи двойно каквото съм получавал и ще ми даде друга работа...

— Не може да очаква да спреш — прошепнах зашеметена.

Усмивката на Марти избледня.

— Може и го направи. Знае, че не съм в позиция да откажа. Ако го бях направил, щеше да ме отдалечи от теб, което щеше да боли повече от отказването от цирка, след като те обичам като собствена дъщеря. Още повече че ще бъде ядосан, а вече изпитах какво прави Влад на хората, когато е ядосан.

— Но да бъдеш в карнавала е повече от твоя работа, това е твоят живот! — казах, сякаш му казвах нещо, което не знаеше.

— Казах ти, хлапе — отговори той. — Ти си единствената, която все още отрича за кого си се омъжила.

Тъкмо щях да кажа, че Влад нямаше идея за коя се е оженил, ако си мисли, че ще се измъкне от това, когато сирените започнаха да вият.

Преди да успея да реагирам, Марти ме хвърли на рамото си, бягайки към къщата със стражите на Влад пред него като два зъбати лайнбекъра.

— Входящ въздушен удар! — извика със силен английски акцент един от пазачите.

Въздушен удар? Жилегай беше докопал ракети? Дръпнах се от Марти, стъпвайки на главния коридор, само за да бъда вдигната от другите стражи, докато ме завличаха към стълбището зад вътрешната градина.

— Мадам, имаме нужда да отидете под земята — каза Самир, след което натисна яката си и промърмори нещо в предавателя, скрит там. В отговор поток на румънски се изля от същото устройство, след което той и останалите от стражите почти ме избутаха надолу по стълбите.

— Чакайте, къде е Марти? — извиках, тъй като не го виждах от морето от стражи, което ме заобикаляше.

— Върви, ще те настигна! — чух Марти да вика, преди гласът му да бъде удавен от още разговори и множеството стъпки на каменното стълбище.

— Към подземие! — каза Самир, поглеждайки ме извинително, докато добавяше: — Най-дълбокото място от замъка е и е заобиколено от камъни, които ще те защитят.

Наистина ли си мислеше, че точно сега щях да бъда високомерна за мястото?

— Достатъчно голямо ли е за всички?

Самир не беше единственият, който ме погледна, сякаш бях луда.

— Ние оставаме навън, за да се бием — каза блондинът на име Кристиан.

При това спрях, но имаше същия ефект като листо, опитващо се да спре бушуващата река, в която плуваше.

— Няма да се крия, докато вие си рискувате живота!

Те продължиха да ме бутат надолу по коридора, сякаш не бях проговорила, толкова бързо, че едва видях как минахме през двете защитни врати, които водеха към подземие. Когато достигна до третата, махнах ръкавиците си. Около дясната ми ръка имаше светлина, блестяща ярко в неосветения коридор.

— Спрете! — настоях.

Те побягнаха дори по-бързо, минавайки през дебелия тридесетсантиметров желязен врат, водеща към подземното. Раздразнението накара ръката ми да хвърля искри. Влад. Той трябва да ми беше заплашил с нещо ужасно, ако не се съгласят да ме заведат на безопасно място в случай на опасност. Или трябваше да ми нараня за неподчинението им — което не можех да направя — или да сменя тактиката. Нямах да ме оставят да се бия, но може би можех да защитя някои от тях по друг начин.

Притиснах силно дясната си ръка към мен и събрах всички командни нотки в гласа си.

— Изпратете всички хора от къщата долу при мен. Не могат да помогнат в битката и могат, ъм, да се пречкат, ако останат горе.

— Доведете ги — каза Самир и един от стражите побягна обратно. Въздъхнах облекчено, след което почти се задавих от миризмата, която сякаш се изстреля в носа ми. Бях забравила как вонеше това място, сякаш подземното с тягостната му атмосфера, окови и други страшни съоръжения не бяха достатъчно неприятни.

Самир излая няколко заповеди към стражите, които наполовина ме влачеха, наполовина ме носеха покрай каменния блок, който отбелязваше първата част на подземното, след това покрай небезизвестните съоръжения за „извличане на информация“ във втората, по-голяма част, преди да стигнем до третата, където таванът се снижаваше и стените се стесняваха, докато не беше толкова тясно, колкото стълбището, водещо за надолу.

Беше и толкова тъмно, че трябваше да присвивам очи въпреки неестественото изостряне на зрението ми. Килии обграждаха студените каменни стени, максималната им височина беше метър и двадесет, ограничавайки нещастните им обитатели да бъдат постоянно наведени. Последния път, когато бях тук, Максимус беше единственият затворник и беше в една от нормалните килии в началото на коридора. Този път ниските килии не бяха празни.

След като бяхме стигнали дъното на подземното, стражите най-накрая спряха да ме носят. Докато очите ми се адаптираха, видях Шрапнел, предишния трети в командването на Влад, в килия отдясно. Беше тук долу, откакто се разбра, че предаваше Влад и беше съюзник на Жилегай, без да се споменава частта, в която беше прелетял с кола над ръба на една скала, в която бях и аз, опитвайки се да ме убие.

Дебели сребърни вериги висяха от китките и глезените на Шрапнел, забити в пода с голяма скоба. Срецнах тъмния му поглед и почувствах жалост, когато погледна от другата страна на коридора. Там беше единственият друг затворник в този сектор и беше жената, заради която Шрапнел беше предал Влад. Съмнявах се, че беше инцидент, че килията на Шрапнел беше така насочена, че да има пряка видимост към нея.

Нещо покрито с тъмен цвят се удари в решетките, докато се приближавах, след което се чуха сумтящи звуци от пълната със сребърна топка с шипове уста. Ако не знаех кой трябваше да бъде, нямаше да разпозная бившата приятелка на Влад, Синтияна. Изглеждаше по-ужасно от последния път, когато я бях видяла, а тогава Влад я измъчваше за информация.

Дългата, прекрасна кафява коса на Синтияна я нямаше, заменена от плешив череп, който беше покрит с черното вещество като цялото ѝ тяло. Не можеше да говори от нещото, което ѝ пречеше да изрича заклинания като това, което ме беше убило, но погледът ѝ предаваше омразата ѝ. В сравнение с високия си, мускулест любовник беше ниска, но Синтияна имаше повече окови от Шрапнел. Всяка част от нея беше обвита със сребърни вериги, оставяйки само пръстите ѝ свободни. Дори в състоянието ѝ не беше пречупена. Два средни пръста се изстреляха към мен, докато се гледахме една друга.

Александру започна да укорява Синтияна, сякаш това щеше да помогне. От всичките престъпления, които бяха вкарали бившата приятелка на Влад в най-лошата част от подземията, страхливостта не беше от тях. Гледаше го, извивайки пръстите си по начин, който ясно се превеждаше като „Да ти го начукам!“

Ако ситуацията не беше толкова зловеща, можеше и да запомня как го беше направила, но вместо това факта, че бях в най-дълбоката, тъмна — и поради това безопасна — част на подземията само потвърждаваше мислите ми, че нещо ужасно щеше да се случи.

— Александру, Петре, Дориан, останете тук — каза Самир, оставяйки коридора на бегом. — *Protejati-o cu vietile voastre!*

Знаех какво означаваше последното изречение, след като бях чула Влад да го казва толкова много пъти. „Защитавайте я с живота си.“ Присви ме. Може и да бях в безопасност със стражите му и половин метър камъни между мен и атаката, но не за Марти и

останалите? Единственият човек, който можеше да се справи с огненото последствие от въздушното нападение, го нямаше в момента!

Изведнъж си спомних, че имах телефона, който Влад ми беше дал. Ако това не се броеше като спешно, значи нищо не беше. Сложих си ръкавиците, въпреки че целият телефон беше обвит с дебела гума, след което натиснах червения бутон отпред. Светна и не чух дори едно прозвъняване, преди Влад да вдигне.

— Лейла.

— Атакувани сме — започнах.

— Знам, хората ми се обадиха — прекъсна ме той. — На път съм, но съм далеч. Извиках най-близките си съюзници на помощ, но трябва да останеш скрита, докато не пристигна. Разбираш ли?

— Да — казах принудено.

Да играя на страхливата принцеса вървеше срещу всеки инстинкт, който имах, но не можех да разсейвам хората на Влад, принуждавайки ги да ме влачат обратно тук долу, ако се опитах да се включа в битката, а щяха да ме завлекат. Вече го бяха доказали.

— Добре. — Чух облекчение в думата, преди тонът му да стане суров отново. — Не е съвпадение, че Жилегай атакува сега, така че помни какво ти казах, когато тръгнах.

Погледнах Александру, Дориан и Петре. Всичките трима бяха на входа до третата врата на подземие то с напрегнати изражения, сякаш очакваха всеки момент отнякъде да изскочи Жилегай. Изглеждаха като лоялни, яростни стражи, каквито се очакваше да бъдат, но освен това не вярвах на съвпаденията. Някой беше информирал Жилегай за отсъствието на Влад и като нищо този някой можеше да бъде един от тримата пред мен.

— Разбрах — казах, държейки телефона в извивката на рамото си, докато поглеждах към дясната си ръка, най-ефективното ми оръжие.

— Обичам те.

Изръмжано точно преди да чуя кликването, след което единственият червен бутон на телефона спря да свети. Той просто ми затвори, вероятно за да се обади на съюзниците си. Пъхнах телефона в задния джоб на дънките си и погледнах към лявата си ръка. Може би щеше да се наложи да използвам целия си наличен волтаж, който

можех да събера, дори тук долу, където се предполагаше да бъде безопасност.

— Насам — чух вика на Самир, почти до предната част на подземиеето. От многото удари на сърца разбрах, че Самир беше последвал заповедта ми да доведе хората.

С няколко бях приятелка, така че след кратък спор със стражите си се съгласиха да ме пуснат за малко в предната част, за да ги видя. Освен това исках да проверя дали Марти беше слязъл с тях. Беше ми обещал да бъде зад мен.

Успях да стигна само до втората част на подземиеето, когато подът внезапно се разлюля с такава сила, че паднах, а по стените се появиха големи цепнатини. Грабнах най-близкото стабилно нещо — модернизирана версия на древното легло за разтягане на човек — и паднах, докато земята продължаваше да се тресе като кораб в бурно море.

Александру и Петре се насочиха към мен, но от следващия силен трясък те също паднаха, след което се чу оглушителен удар, който изпрати облак прах в нашата секция. Сред виковете чух говор на румънски от устройствата на пазачите. Повечето от тях бяха прекалено бързи, за да ги превода, но разбрах три думи, които ме смразиха.

Експлозия. Основа. Пропада.

Жилегай не беше атакувал от горе. Някак си беше взривил основата, на която стоеше замъка.

10

Тримата тръгнахме, залитайки към предната част на подземието, докато земята продължаваше да се тресе под нас през цялото време. След като успяхме да стигнем до там се огледах невярващо. Големият каменен монолит в центъра на стаята беше паднал, смазвайки няколко човека под себе си. Няколко все още бяха живи, но в капан под големия камък.

— Помогнете ми! — казах, бягайки до едно голямо парче. Докато подземието продължаваше да трепери сякаш в предсмъртни мъки, Александру, Дориан и аз повдигнахме монолита, за да могат Петре и Самир да изтеглят оцелелите. Приятелката ми Сандра беше една от тях и с облекчение видях, че само долната част на крака ѝ беше смазана. Вампирската кръв щеше да го оправи, както и раните на другите ранени...

Чу се оглушителен взрив, последван от най-ужасните викове, които някога бях чувала. Дори разстоянието между подземието и замъка не можеше да заглуши звуците, които смразиха кръвта ми и ме изпълниха с инстинктивна паника. Какво се случваше?

— Напалм! — дойде от устройствата на пазачите, последвано от няколко звука на удари и ужасните, високи писъци. — Пускат го от хеликоптери...!

Коментарът спря с ужасна внезапност, но писъците продължиха да се предават по линията. Чух думата „в капан“ няколко пъти и в ума ми започна да се оформя отвратителна картина. Жилегай явно беше успял да взриви основите на замъка, предизвиквайки пропадането на големи части от къщата. Тогава беше хвърлил напалм върху оцелелите в капана, изгаряйки ги до смърт, преди да успеят да се освободят от отломките.

— Блокирайте вратите и стойте тук! — извика Самир, избутвайки останалите ужасени хора, опитващи се да влязат в подземието. Затръшна вратата след себе си и металното скърцане показа, че беше заключил.

Гледах шокирана вратата. Самир току-що не беше заключил навън хората, опитващи се да влязат в единственото безопасно място в къщата! Но знаех, че беше, а Александру, Петре и Дориан побързаха да сложат каменния монолит пред вратата, почти смазвайки хората, които не бяха достатъчно бързи да се махнат от пътя им.

Отърсих се от временната си парализа.

— Не можете да оставите хората навън. Ще изгорят!

За да се подсилят думите ми, пред дебелия метална врата се промъкнаха виковите. Поглед наоколо ми показа, че само половината от хората в къщата бяха успели да влязат. Останалите бяха от другата страна на вратата и дори ако пропадащата къща и напалмът не ги убиеха, отровният дим щеше. Още повече че всеки вампир, освободил се от отломките, трябваше да слезе под земята, за да избегне непрощаващия огън, но сега не можеха да го направят.

— Трябва да махнем този камък и да отворим вратата — казах по-твърдо, насочвайки се натам.

Дориан ме дръпна обратно толкова силно, че счупи ръката ми.

— Напалмът не може да гори през камъка, но ако премахнеш бариерата и отвориш вратата, може да ни наводни и да ни убие. Трябва да чакаме. Помощта е на път.

Ръката ми беше оздравяла, когато свърши да говори, и ако сърцето ми още работеше, щеше да бие силно. Подземието се разклати отново, последвано от още звуци на падащи предмети над нас. Погледнах в суровите сини очи на Дориан и видях, че наистина щеше да остави всички от другата страна на вратата да умрат само за да се подчини на заповеди. Да, помощта идваше, но по времето, когато съюзниците на Влад бъдат тук, повечето от хората в къщата щяха да бъдат смазани или изгорели до смърт.

Нямаше да мога да живея със себе си, ако оставех това да се случи. Марти беше тук, да не споменавам всички стражи, които се бореха за техния и нашите животи. Да, можехме и да бъдем в опасност, ако премахнем бариерата, но тези хора щяха да умрат, ако не го направехме. С такава ситуация, нямаше избор.

Освен това, помислих си, докато се подготвях за това, което трябваше да направя, камъните не бяха единствените неща, имунизирани към огън. Благодарение на Влад, натопил ме в аурата си, в момента и аз бях такава.

— Дориан — казах равно. — Съжалявам.

Сложих дясната си ръка на неговата и го ударих с достатъчно ток, за да го изпратя в стената зад нас. Александру тръгна към мен, но спря, когато вдигнах ръка, бяла линия се люлееше от нея.

— Ако ме накараш, ще го направя — казах, изплющявайки с електрическия камшик, който бях направила. Говорех сериозно. Безброй животи зависеха от нас, включително този на най-добрия ми приятел.

Александру трябва да беше разбрал, че говорех сериозно, защото ми кимна и посочи към големия камък пред мен.

— Ще се махне по-бързо ако го направим двамата.

Махнах му да се приближи, държейки го под око за някакви внезапни движения, докато хващаме двата края на камъка. Дори с комбинираната ни суперсила и двамата се задъхахме и имах чувството, че си бях спукала далака, когато най-накрая успяхме да освободим вратата.

— Отвори я — заповядах. Когато се поколеба, рязко му казах: — Самир не би ни заключил ако някой от вас няма ключ, така че я отвори!

— Недей — въздъхна Дориан, лазейки към нас. — Самир ще те убие за неподчинението, а ако не го направи, Влад със сигурност.

Александру погледна към блестящия ми камшик, към Дориан и падна на колене.

— Не мога — прошепна.

Камшикът ми засили блясъка си, докато звуците от другата страна на вратата ставаха все по-отчаяни. Да, Влад им беше заповядал да ме пазят в безопасност, но той нямаше да иска множеството от хората му да изгорят живи, когато всичко, което им трябваше, за да бъдат спасени, беше да се отвори проклетата врата!

— Дръпнете се — извиках колкото силно мога. — Никой да не докосва вратата, ще избухне! — С бърза молитва да не убия хората от другата страна, ударих със съскащия камшик дебелия метална врата.

Голямо парче близо до ключалката излетя, волтажът електрифицираше силно проводимия метал. Отново ударих, вкарвайки повече енергия. Цялата врата беше облята от призрачния бял блясък, преди още едно парче да падне.

— Не! — изкрещя Дориан.

Повей ме предупреди за атаката му. Дръпнах се точно на време, карайки го да се блъсне във вратата вместо в мен. Електричеството, все още течащо през метала, накара цялото му тяло да потрепери от волтажа, който пое. Виждайки шанса си го дръпнах с лявата ръка и го изритах от пътя си, преди да ударя вратата пак.

Този последен удар мина през ключалките, карайки вратата да се открене. Тъга ме налегна, когато видях двама от човешките кръвни донори на Влад залепнали за вратата с все още конвулсиращи тела от електричеството, което бяха поели. Нямах шанса да проверя за пулс, преди вратата да се отвори изцяло от тълпата, която толкова бързаше да влезе, че почти се премазваха един друг. В следващия миг огромна експлозия разтреса подземие, карайки ме да падна.

Когато се съвзех след миг, едва виждах през кръвта, мазилката и каменния прах в очите ми. Изведнъж обаче видях зашеметяващата, ужасна картина, защото тъмното като в рог подземие внезапно беше осветено от лунната светлина... и пламъците.

Частта от планината, където втората и третата част от подземие се намираха, я нямаше. Зееща дупка беше всичко, което бе останало, и пламтящите отломки от къщата валяха пред нея. Не можех да повярвам на това, което виждах, но това не спираше стоновете, звуците на удари и виковете, които идваха около и над мен. Жилегай не просто унищожаваше къщата; унищожаваше цялата планина, точно както беше планирал преди месеци, когато правеше капана за Влад. Не знаех как беше успял да направи толкова успешна атаката си, но нямаше значение.

Съюзниците на Влад щяха да пристигнат прекалено късно. Той също. Всички щяхме да умрем.

Знаех го, но се насилих да се отърся от камъчетата по мен. Влад беше прекарал стотици години, вкаменявайки сърцето си, за да не изпита загуба отново, а аз си бях проправила път през бариерите му като с таран, карайки го да си признае, че ме обича. Дори да беше безсмислено, щях да се боря до кървавия, горчив край. Дължах му го.

Освен това, помислих си, докато си проправях път между морето от хора, което все още се изливаше в подземие, въпреки че повече от половината вече беше унищожено, дължах го и на Жилегай. Той не просто атакуваше Влад; това беше моята къща, моите приятели и моите хора!

Ако Жилегай беше дошъл с хората си, за да се наслаждава на разрушението, което беше нанесъл, имах намерение това да бъде последното, което някога щеше да види.

11

Отне няколко минути, за да стигна от стълбището до основното ниво на къщата. Освен да се боря, за да мина през паникьосаните хора, трябваше да разчиствам и тежки парчета отломки. Втората метална врата беше направо изкъртена от пантите си, принуждавайки тези на стълбището да се катерят по нея, докато не я облегнах на стената, за да направя повече място. Третата пък изобщо не се виждаше, вероятно защото секцията беше напълно разрушена, разкривайки дълбока цепнатина на мястото на вратата.

Оказа се, че се налага да се върна и да взема втората врата, за да я занеса до цепнатината, и да я сложа отгоре, за да позволя на групата травмирани хора да преминат, използвайки я като мост. Подземието може и да беше наполовина разрушено, но все пак беше по-безопасно от останалата част от къщата. Оставих ги с уверението, че идваше помощ, и продължих да се катеря.

Когато достигнах до сутерена, трябваше да мина през овъглена дупка в тавана, за да стигна до първия етаж на къщата. Коридорът пред мен беше напълно пропаднал и се заставих да не мисля дали частите от тела, които виждах между камъните, бяха на Марти. Когато успях да изскача планината от отломки и видях какво беше останало от първия етаж, умът ми за секунда замръзна. Горящите останки не можеха да бъдат невероятната бална зала, която ме беше зашеметила първият път, когато я видях.

Украсеният със стенописи покрив го нямаше, заменен от грамадни дупки с изглед към небето. Напалм продължаваше да яде купчините отломки, останали от горните етажи. Каквото не беше унищожено от огън, пропадеше, докато къщата продължаваше да се смазва под собствената си тежест. Когато купчината останки до мен започна да се накланя заплашително, побягнах по нещо, което приличаше на овъглен тунел, а тъгата и гневът забързваха крачките ми. Последния път, когато бях видяла Марти, беше в основния коридор. Сега всичко, което беше останало, бяха унищожение и смърт.

„Моля те, нека е жив“, открих, че се моля.

Излязох от тунела и видях, че стоя на нещо, което някога беше изискана веранда с колони. Отвън пълният погром от атаката на Жилегай се откриваше изцяло.

Повече от половината от къщата беше пропаднала, намалявайки я до едно крило на север и изток, докато южната все още се въздигаше в привидно предизвикателство срещу все още бушуващото нападение. Три от четирите кули бяха изравнени със земята, оставяйки само дупки, откъдето черен пушек се издигаше в утринното небе. Тунелът, през който бях минала, се оказа главният вход, който сега изглеждаше сякаш гигант беше ударил с пламтящ юмрук през отломките. Каменни комини стърчаха като самотни стражи сред почернелите останки, където напалмът се беше промъквал през дървото, бетона и мазилката на срутената къща. Каменната порта беше почти непокътната, но кулите до нея бяха станали на камъчета. Тежките артилерийски и зенитни оръжия лежах като счупени играчки на обгорената земя. Жилегай трябваше да се е подсигурил кулите да бъдат първата цел.

С най-ефективните си оръжия извън строя, оцелелите пазачи бяха стигнали до там да хвърлят камъни от руините покрай тях по хеликоптерите, които кръжаха като механизирани демони над къщата, обсипвайки с огън останките. Докато гледах, един от тях успя да уцели хеликоптера, карайки го да се забие в близките дървета. Яростно ликуване ме изпълни, докато гледах черен пушек да се издига от катастрофиралата машина миг по-късно.

Вече знаех с какво да помогна. Започнах да бягам към мястото, където се бяха събрали най-много оцелели, вероятно защото имаше прикритие от големи паднали статуи. Внезапен взрив зад гърба ми ме накара да падна напред. Приземих се в купчина обгорен метал, който едва разпознах като оръжията от Оръжейната зала.

Викове ме накараха да вдигна глава. Атакуващ хеликоптер мина над мен, плюейки смъртоносни оранжеви линии към групата пазачи. Побягнаха, но не бяха достатъчно бързи. Поне четирима от тях бяха покрити от ужасния, лепящ се пламък, който прояждаше всичко, което докоснеше, като гладно чудовище. Преди да успея да се изправа вече бяха мъртви, почернелите им тела се разпадаха над камъните, които бяха опитали да използват като оръжие.

Яростта ме накара да си възвърна силите и побягнах към купчината с големи камъни, но преди да стигна до там, още един хеликоптер мина, заставайки между мен и единственото нещо, което можех да използвам, за да ги сваля.

Въпреки пушека и дебелилото стъкло, покриващо кабината на пилота, можех да видя как очите му светеха с вампирско зелено. Дългата тръба на хеликоптера се насочи право към мен. Подготвих се — и огънят се удари в мен със силата на цунами. Високата скорост ме събори. Пукане, изстрели и звуци на чупене се присъединиха към рева на огъня, но единствената болка, която почувствах, беше от приземяването върху нещо твърдо, докато подът пропадеше под мен. Когато отворих очи, гледах през пушеща, мъждукаща дупка, докато напалмът все още беше върху мен и гореше всичко, което докосваше.

Освен мен. Махнах пушещите останки от себе си и станах. Дънките и блузата ми бяха разкъсани, но не и изгорени. Аурата на Влад ме защитаваше, точно както правеше и с него. Дори косата ми изглеждаше както обикновено, нито едно косъмче не беше изгорено. Защитата му все още действаше, но не и колко дълго. Последният път беше свършила, когато беше обстрелвана с постоянни, силни пламъци.

Изскочих от дупката, забелязвайки, че останалите три хеликоптера гонеха оцелелите пазачи. Прибягах до камара с камъни, избрах най-голямото, здраво парче, което се оказа статуя на гаргойл. Пилотите не ме бяха видели, когато побягнах към кръжащите хеликоптери, защото кабинката на никой не беше насочена в моята посока. И защо да го правят? Мислеха си, че бяха елиминирали опасността от тази страна на разрушения замък.

Разтворих крака и използвах цялата си свръхестествена сила, за да запратя каменния гаргойл в най-близкия хеликоптер. Той се удари в главните перки, карайки хеликоптерът да се наклони рязко и силно надясно, да се завърти и да се разбие със задоволяваща експлозия в разрушената източна страна на къщата.

Това привлече вниманието на останалите двама. Завъртяха се наоколо, изстрелвайки огън към мен. Прикрих се зад близките камънаци, използвайки ги като щит срещу най-лошите пламъци. Чувствах се като във фурна от жегата, но аурата на Влад издържа, пазейки плътта ми да не се разпадне. Когато оранжевият обстрел спря, вече вдигах друг голям камък.

Резкият десен завой не му помогна. Колоната, която хвърлих, мина точно през кабината, заби се в пилота и тежестта рязко накара хеликоптера да падне като, ами, камък. Нямах време да избягам от пламъците, които се появиха от експлозията на хеликоптера. Вместо да се страхувам, че аурата на Влад всеки момент можеше да се изчерпи, за няколко мига открих, че се наслаждавам на начина, по който пламъците минаваха покрай мен.

„Това е за всички, които убихте днес!“, помислих си, изпълнена с отмъстителна задоволеност при унищожението на хеликоптера. Огледах се за друг камък, тъй като беше останал вече само един и трябваше да го спра, преди някой друг да бъде убит.

Когато хеликоптерът се обърна към мен, бях подготвена, но преди да успея да хвърля, множество гърмежи се чуха и в мен се удари нещо. Някак си изведнъж гледах небето, вместо последната си цел.

— Лейла! — викаше някой. Още гърмежи, прекъсвайки гласа на човека. Опитах се да стана, но не можех. Тогава погледнах надолу.

„Поне не ме боли“, беше първата, глупава мисъл, сякаш това ме правеше по-малко надупчена от куршуми. Пилотът трябва да беше сменил оръжието си, когато беше видял, че огънят не ми действа.

„Прекалено рано се изказа“, омразният вътрешен глас се обади подигравателно, когато болка се разля в мен с такава сила, че сякаш в първите й секунди можех да се изправя. Чух хеликоптера да се приближава, опитах се да стана и веднага бях обстреляна с нови куршуми. Сега дори не можех да обърна глава, така че когато хеликоптерът мина точно над мен, бях напълно безпомощна.

Нещо голямо падна от него. Не можех да видя какво, защото зрението ми беше размазано и обагрено в червено. Сякаш нормалната скорост беше заменена с бавен кадър, гледах как черното размазано нещо пада към мен. „Това е“, помислих си, докато ужасената част от мен се чудеше какъв беше инструментът, който щеше да причини смъртта ми. Ракета? Бомба с напалм? Огънят можеше и да не ме гори, но експлозията щеше да ме разкъса със сигурност...

Нещото падна до мен и ме вдигна на ръце.

— Лейла — каза познат глас.

Дори по-шокиращото беше другият глас, който чух, също познат — и омразен.

— Махни се от нея, Максимус — заповяда Жилегай.

Зрението ми се проясни достатъчно, за да видя, че най-лошият враг на Влад вървеше към нас. Косата на слепоочията му бе сива, а после нишките тръгваха на кичури в тъмната му коса. Силната му челюст и атлетичното му тяло прибавяха към осанката му закалена опитност. Първият път, когато го видях във видение, го описах като елегантен и Михаил Жилегай все още беше такъв.

Разбира се, той беше и най-злият човек, който някога бях виждала, лично или чрез виденията си.

— Максимус, бягай — прошепнах. Нямах идея как беше стигнал до тук, но трябваше да си тръгне. Може би Максимус беше един от „съюзниците наблизо“, които Влад беше изпратил на помощ...

— Казах ти, че струва повече жива — отговори Максимус, резкият му тон мина през болката, която заплашваше да превземе ума ми с агония.

Жилегай ми се усмихна с ледено очакване.

— Не съм съгласен.

Осъзнаването ме удари, толкова опустошително за емоциите ми, колкото сребърните куршуми за тялото ми. Максимус не беше пратен от Влад да ни помогне, беше дошъл с Жилегай, за да ни унищожи! Ако можех да помръдна, щях да се махна от него, но всичкото сребро, горящо в мен, открадваше силата ми.

— Последният път, когато убих жената на Влад, той беше почти довършен — продължи Жилегай. — Може би този път вината ще бъде достатъчна, за да го смаже.

— Какво? — шокирана отговорих с груб глас. — Не си убил Клара. Самоубила се е.

Жилегай се приближи, докато само няколко стъпки ни разделяха.

— Клара не скочи — бутнах я от онзи покрив, след което изтрих паметта на всички за присъствието си. Този път, обаче, Влад ще знае точно кой е убил жена му и защо.

Силните ръце на Максимус се стегнаха около мен.

— Не бъди глупав — каза равно. — Най-близо до унищожението на Влад беше, когато държеше Лейла заложница, а това беше преди да се ожени за нея. Убий я сега и ще го разстроиш за няколко месеца. Вземи я със себе си и Влад ще бъде толкова решен да си я върне, че ще направи смъртоносна, лекомислена грешка...

Не можех да се махна от ръцете му, но дясната ми ръка се промъкваше към Максимус през цялото време, докато говореше. Когато достигнах бедрото му, събрах целия си останал волтаж в него. Със задоволително изпукване, кракът му излетя от полезрението ми и се надявах да беше на парченца.

Усмихнах се на Жилегай.

— Без значение какво правиш, никога няма да победиш Влад.

Жилегай клекна, докато кафявите му очи почти бяха на моето ниво.

— Наистина ще се наслаждавам да те убивам — каза с толкова приятен тон, който изобщо не отговаряше на думите му. — Но винаги мога да го запазя за по-късно. За сега ще видя дали Максимус е добре, а ти си сламката, която най-накрая ще пречупи Влад.

Не исках да умирам, но и не исках да бъда причината за смъртта на Влад. Освен това с увеличаващата се болка имах чувството, че бях горена отвътре, и можех и да не дочакам това „по-късно“ на Жилегай.

— Докосни ме. Виж какво ще стане — казах, засмивайки се остро.

Жилегай погледна покрай мен, където, за жалост, можех да чуя Максимус да стене. Проклятие. Не го бях убила.

— Няма нужда да правя друго, освен да чакам — отговори той, звучейки толкова уверено, че успях само задъхано да се засмея. Не знаеше ли, че съюзниците на Влад щяха да пристигнат тук всеки момент...?

Бяла светлина ме заслепи, когато първите лъчи на зората докоснаха разрушения, пушещ замък. Преди да успея да си довърша мисълта, бях в безсъзнание.

Омразният ми вътрешен глас ме събуди преди останалата част от мен да успее да се разсъни. Подигравателният му глас „Кой е? Четвъртият път?“ действа като аларма за съзнанието ми. И сега, както предишните пъти, започнах да оценявам ситуацията, докато се преструвах, че все още бях в безсъзнание. Не усещах болка, което беше странно вампир, надупчен от сребърни куршуми. Напълно неподвижни ръце — проверено. Неподвижни крака — проверено. Дясна ръка в нещо гумено — проверено. Нямах нищо, което да ми

запушва устата и липсата на движение или вибрации ми показваше, че не бяхме на кораб, кола, влак или самолет. Дали това беше добро или лошо, нямах идея.

— ... казвам ти, това е най-добрият начин да предотвратиш използването на способностите ѝ да се свърже с Влад — казваше Максимус. — Дори ако успее да си измъкне ръката, ще мине по чиста повърхност вместо карта от есенции.

Когато отворих очи, първото нещо, което видях, беше Максимус, стоящ в отдалечения край на стаята. Жилегай беше с него, изглеждащ заинтригуван от това, което му се предлагаше. Камера на стойка беше настанена на няколко крачки от мен и в ъгъла светлокос вампир беше наведен над маса, сякаш нищо, освен предмета на масата не го интересуваше. Стаята не ми каза нищо полезно. Стените, подът и таванът бяха каменни, така че бяхме под земята... някъде. Ако бях останала в безсъзнание до залез, както обикновено, можехме дори да не сме на същия континент.

Опитах да се боря с отчаянието, което прокрадвайки се, отравяше емоциите ми. Едно от предимствата да си бил неведнъж затворник беше знанието, че винаги имаше начин да се измъкнеш от трудната ситуация, просто трябваше да се оглеждаш, докато не го намериш.

Тогава русият вампир се мръдна достатъчно, за да разкрие предмета, който гледаше и имах чувството, че стомахът ми се опита да изпълзи в гръбнака ми, за да се скрие. Най-лошата част от това да си заложник? Знанието от първа ръка колко ужасни бяха изтезанията.

Трябва да бях издала някакъв звук или мирисът ми се беше променил, защото Максимус и Жилегай спряха да говорят и ме погледнаха.

— Здравей, Лейла — каза Жилегай. Двете думи бяха измъркани със заплаха в изобилие. — Какво мислиш сега за отвличането си?

Да моля щеше да бъде безсмислено, както и отправянето на заплахи или опит за преговори. Не отвличаш жената на най-лошия си враг и не я връзваш в подземна стая с маса, пълна с остри инструменти, защото те интересува какво би казала.

— Мисля, че прясна чаша с кръв вероятно е извън менюто — задоволих се накрая.

Да бъда остроумна беше последното, което ми оставаше. Освен това може би малко фалшива самоувереност щеше да ми помогне да преодолеем предстоящото. Преструвай се, докато не успееш, както се казва.

Жилегай се усмихна с, както изглеждаше, искреност.

— Започвам да виждам защо Влад и Максимус са си паднали по теб.

— Бих се изчервила, ако не бях немъртва — промърморих. За какво беше закривеният нож с непълната примка накрая?

Жилегай видя към какво гледах и се усмихна още по-широко.

— Имах намерение да оставя Харолд да те измъчва, както прави обикновено, но Максимус тъкмо ми каза точно как си се измъкнала предните пъти от мрежите ми. Знаех, че можеш да се свържеш с Влад чрез душевните отпечатьци по предметите или другите хора, но не знаех, че можеш и да се свържеш чрез отпечатьци, които е оставил по кожата ти.

Погледнах Максимус с омраза. Въпреки това, което беше направил, Влад му беше дал втори шанс, а аз отново му бях повярвала. Нямаха ли край предателствата?

Сивите му очи не се промениха.

— Нямам избор, Лейла.

— Да, имаш — изплюх. — Можеше да умреш с достойнство, както възнамерявам да направя аз.

— О, ти няма да умреш — каза Жилегай, звучейки разочаровано този път. — Съгласих се Максимус да те задържи, ако е прав и привлечеш Влад към смъртта му. Нека никога не се казва, че не възнаграждавам лоялността сред хората си.

— Затова ли го правиш? — попитах изумена Максимус. — Все още вярваш във фантазията, че ако Влад беше извън картинката, ще бъда с теб?

— Нещо подобно. — Чертите му се вкамениха. — Не си присвоявай цялата заслуга. Бях лоялен на Влад повече от петстотин години, а той ме изхвърли от линията си след една грешка. Щеше да ме убие, ако не беше обещанието, което си измъкнала от него. За един месец Жилегай се отнася към мен по-добре, отколкото Влад за няколко века.

— Благодаря — каза Жилегай просто.

Горчивина направи гласа ми вибриращ.

— Толкова съжалявам, че спрях Влад да не те убие и се надявам да получиш същата награда като Шрапнел и Синтияна за лоялността си. Или не знаеше, че Жилегай ги взриви, когато атакува най-долното ниво на подземиеето?

— Чия идея мислиш, че беше това? — прекъсна ме Жилегай, успявайки някак си да прозвучи обиден. — Синтияна знаеше какво ще се случи, ако Влад някога я хване, така че искаше застраховка, която да се превърне в отмъщение. Тя е тази, която сложи експлозиви в основите и подземиеето, след което ги омагьоса, за да не могат да признаят нищо по време на мъчения. Съгласих се да не взривявам експлозивите, освен ако не бъдат пленени, което, след седмици без новина от тях, стана очевидно. Разрушаването на къщата на Влад ми носи малко ползи. Не можех да го направя, докато той беше там, защото щеше да обърне огъня срещу хората ми, и очаквах да пътуваш с него. — Примамлива усмивка. — Колко щастлив съм, задето сгреших.

Щях да пътувам с Влад, ако не беше толкова решен да ме пази в безопасност и по тази причина да ме остави. Още по-голяма ирония: ако бях останала в „безопасната“ част на подземиеето, както ми беше казал, щях да бъда взривена заедно с Шрапнел и Синтияна. Изглежда, че този път това да съм в безопасност беше най-опасният избор.

Синтияна. Умната кучка знаеше, че ако Влад я залови, единственото ѝ бягство щеше да бъде смъртта. Ако знаеше, че резервният ѝ план щеше да завърши с пленяването ми, щеше да се смее, вместо да ме ядосва последния път, когато я видях.

Максимус само сви рамене.

— Сега ме мразиш, но вероятно по някое време ще осъзнаеш, че ще се грижа за теб по-добре от Влад, след като работата се свърши.

— Да, обратно на работа — каза Жилегай, погледът му се плъзна по мен със студенина. — С всички отпечатъци, които Влад е оставил по теб, кожата ти е също толкова опасна, колкото и дясната ти ръка. Харолд, би ли се погрижил и за двете?

Русият вампир се приближи към мен с ножа, за който се бях чудила. Сега, с болезнена сигурност знаех за какво беше. Нож за дране. Дръпнах се във връзките си, но разбира се, те не се помръднаха. Искях да кажа на Жилегай, че способностите ми не работеха, защото

бяха потиснати от аурата на Влад, но изражението му ми каза, че няма да има никакво значение. Не правеше това просто за да се подсигури. Искаше да ме нарани.

— И включи камерата — добави Жилегай и насладата в тона му потвърди, че не можех да направя нищо, за да го спра. — Не искаме Влад да пропусне нищо.

Часове по-късно, след като ме оставиха, за да доставят отвратителните си заплахи, погледнах дясната си ръка. Белега, който пълзеше от пръстите ми до слепоочието ми, го нямаше. Никога не си бях мислила, че ще ми липсва осезаемото напомняне за докосването на падналия електропровод преди няколко години, но беше така. Сега чистата ми, без белези, блестяща бяла кожа завинаги щеше да бъде напомняне за друго променящо живота ми събитие.

Бях изпитала много ужасни неща чрез способностите си, да не споменаваме мъчението ми веднъж. Това... беше различно. Не болката беше тази, която ме караше да се чувствам разбита отвътре. Да бъдеш напълнен със сребърни куршуми болеше повече, но когато нямаш себе си, на кого се предполагаше да разчиташ?

Веднъж бях казала на Влад, че всеки държеше греховете си най-близо до кожата си. Миналото на човек също беше там, следи от съзнания, които никога не избледняваха с времето. Когато одра кожата ми, Жилегай не просто махна всеки отпечатък от Влад; беше махнал последния спомен от майка ми, сестра ми, от детството ми... всеки момент от живота ми, който е бил достатъчно важен, за да остави отпечатък, вече го нямаше, оставяйки ме, както ми се струва, в тялото на странник.

С това трябваше да се справям. Можех да се справя с пленничество, болка, гняв, несигурност, но тялото ми сега беше платното на Жилегай за отмъщение, всеки сантиметър от новата ми кожа беше напомняне за това, което ми беше направил. Бяха ме оставили гола, освен връзките ми, но вместо да се чувствам оголена, всеки път, когато се погледнех, имах чувството, че гледах повторението на видеото, което Жилегай беше направил с такава весела злоба. Бяха направили това видео, обвиха го с цялата ми стара кожа и последният детайл — дясната ми ръка.

Жилегай собственоръчно я беше откъснал, възхищавайки се как все още блестеше с електричество за няколко минути след това. След

това радостта му не знаеше граници, когато ръката, която ми порасна, имаше същият волтаж като останалото ми тяло. Не беше имал намерение, но с това единствено, яростно дръпване, Жилегай беше откъснал най-опасното ми оръжие, а с него и надеждата ми за спасение.

Дори когато Влад ме беше покрил с аурата си, дясната ми ръка все още беше останала смъртоносно заредена. Сега не можех да се освободя от връзките, като презаредя ръката си с електричество, нито можех да използвам същата ръка, за да създам бич, което да посека всеки, който препречи пътя ми по време на бягството. Дори след като аурата на Влад избледнееше, вероятно нямаше да мога да виждам психическите отпечатъци. Вече не беше моя. Беше още едно нещо от останките на Жилегай.

Когато режеха плътта ми, крещях, въпреки най-добрите си опити да не го правя. Бях заплашвала Максимус, Харолд и Жилегай, въпреки че това беше развеселявало само двама от тримата. Бях се опитала да кажа на Влад да не побеснява, както искаха те, когато видеше видеото, но Жилегай беше ми запушил устата с шепя от кожата ми. Сега бях сама и бяха взели камерата с тях, най-накрая позволявайки ми да направя единственото нещо, което не бях направила през мъчителното, смазващо душата преживяване.

Да плача.

12

Килията ми нямаше прозорци, така че отмервах времето чрез цикъла безсъзнание-съзнание. Когато припаднех, това означаваше изгрев. Когато се събудех — залез. От това знаех, че бяха минали поне пет дни от атаката. Странно, но през цялото време пазачите ми ме бяха оставили сама. За да се предпазя от отчаянието заради Влад, положението ми в момента и мислите дали Марти се беше измъкнал жив, се заех с две неща: изпробване на въжетата ми и подслушване.

Първото се оказа загуба на време. Не беше изненадващо, че Жилегай се беше оказал спец във връзването на вампири. Дебелите скоби на раменете, лактите и китките бяха толкова здраво забити в каменната стена зад мен, че стената трябваше да се събори, за да се освободя. Скобата около кръста ми значеше, че не мога да се плъзна надолу, а краката ми бяха прихванати на не по-малко от четири места.

Накратко можех да си направя едно хубаво протриване и пак нямаше да се освободя, но поне можех да разбера няколко неща от заобикалящата ме среда, слушайки.

Първо, въпреки че стражите помежду си си говореха на румънски, Жилегай говореше с тях на стар новгородски, древен, мъртъв език, от който и дума не можех да разбера. Второ, съмнявах се мястото, където се намирахме, да беше основното му скривалище. Жилегай се беше върнал само след три дни, а това беше прекалено много време далеч от основната си база, когато си играеше на победителя-взема-всичко с Влад Цепеш.

Трето, каквото и да беше това място, определено беше под земята. Липсата на естествени или пътни звуци го доказваше. Жилегай имаше склонността да си прави подземни леговища, имайки се предвид последното му скривалище под замъка, в който Влад беше живял като човек. Сегашното нямаше много хора, така че трябва да беше по-малко. Възможно беше стражите, които Жилегай беше довел със себе си, да бяха много тихи, но от броя на сърдечните удари нямаше достатъчно хора да хранят повече от шепа вампири.

Аз със сигурност не влизах в тази бройка. Не ми беше давана и капка кръв, вечно извадените ми кучешки зъби можеха да свидетелстват за това. Не че очаквах да бъде различно. Първото нещо, което правиш със затворник, беше да го оставиш да гладува. Предполагам, че трябваше да се радвам, че не бяха прибегнали към другия метод — отравяне със сребро. Може би дрането и махането на крайници беше достатъчно за Жилегай като първи опит да накара Влад да постъпи неразумно.

Както открих следващия следобед, прекалено рано се бях зарадвала.

Събудиха ме викове. От това как ме болеше тялото, бях се събудила по-рано от обикновено. Може би дори навън все още имаше слънце. Преди да успея да се порадвам на малката победа, чух някакъв разгорещен спор между Максимус и Жилегай.

— ... няма да те оставя да й направиш това. Това отива прекалено далеч — каза Максимус, звучейки разярен.

— ... има нужда от нещо по-драстично, за да е ефективно... — улових, преди тонът на Жилегай да се снижи и да не мога да го чувам.

— Измисли нещо друго! — беше изкрещаният отговор на Максимус.

Лед се заформи в стомаха ми и се разпростря в крайниците ми. Максимус беше дал на Жилегай идеята да бъде одрана. Ако той беше ужасен от това, което Жилегай искаше сега, трябваше да бъде наистина отвратително.

— Внимавай, Максимус — каза Жилегай. Не викаше, но можех да го чувам ясно, защото бяха точно пред килията ми. — Ценя мястото ти в организацията си, но аз съм този, който взема решенията. Не ти.

Максимус не каза нищо, очевидно нежелаещ да застраши позицията си като продължи да спори. Имах чувството, че скобите, които ме приковаваха към стената, се затягаха, въпреки че това беше само въображението ми. Сърцето ми не биеше, но имах чувството, че беше стискано от паниката, която се опитвах да преборя. Ако можех, щях да се потя. Какво щеше да ми направи този път Жилегай?

— Тогава нека аз да го направя — каза Максимус толкова меко, че почти не можех да го чувам през дебелината стена. — Ако искаш да го вбесиш най-много, по този начин ще се получи.

— Как? — попита Жилегай съмнително.

Следващите думи на Максимус прорязаха емоциите ми като бръсначи.

— Защото преди шест седмици Влад ме изпрати да те шпионирам. Не мислеше, че ще ме заподозреш, защото ме изхвърли от линията си, но част от теб се е чудила. Влад мислеше, че искаш да съм обратно в списъка му с добрите, но всичко, което искам, е Лейла. Затова и не излъгах, когато се присъединих към теб. Влад може и да се ядоса, докато гледа как най-лошия му враг изнасилва жена му, но няма да го разяри така, както ако гледа мъжа, който го е предал два пъти, да го прави.

Поех си ужасена дъх. Караха се кой да ме изнасили? Започнах да се дърпам. Максимус продължаваше да говори, звучейки развеселено.

— Никога няма да се съмняваш във верността ми след това. Влад ще измисли нови начини, за да ме измъчва, така че ще го искам мъртъв дори повече от теб. Освен това жените умеят да прощават, но Лейла ще ме мрази завинаги, ако просто стоя, докато я изнасилваш. Ако съм аз... е, нека кажем, че не мисля, че ще възразява особено.

— Собственоръчно ще те убия! — извиках.

Кръв започна да капе от местата, където металните окови се бяха търкали и бяха отворили рани по-бързо, отколкото можех да се лекувам. Смехът на Жилегай замени за момент ужаса ми с гняв. Дясната ми ръка ме боцкаше, но все още не можех да предизвикам нещо повече от искра. Никога не бях имала такава нужда от способностите си, както сега, а вместо това бях напълно безпомощна.

— Но пък може и да има нужда от малко помощ — промърмори Максимус, отваряйки каменната врата. — Донеси ми малко лубрикант.

— Нямаме — каза Жилегай, влизайки след Максимус. Държеше камерата и стойката ѝ и видът ѝ ме накара да осъзная, че това ще бъде записано и изпратено на Влад.

— Дванадесет мъже, нито една жена и не им е позволено да излизат? — изсумтяването на Максимус беше надменно. — Някой има лубрикант.

Жилегай сви рамене и излезе, колкото да викне нещо на стар новгородски на пазачите си. Когато смутен пазач се върна с малка бутилка, карайки Максимус да извие вежда знаещо, Жилегай беше приключил с нагласянето на камерата.

А се борих отчаяно да измисля изход, какъвто и да е, за да спра това.

— Грещиш, завинаги ще те мразя заради това — изригнах. — Спореше с Жилегай кой да бъде? На път си да унищожиш всякакъв шанс, който можеше да имаш.

Всъщност нямаше никакъв шанс, но ако го оставех да повярва...

Максимус се приближи и стената се заби в гърба ми от силата, с която се притисках към нея, в опит да избягам. Не се бях чувствала гола в новата си кожа, но в момента беше така. О, определено беше така.

— Ще бъде по-добре, отколкото с него, Лейла — каза той, хвърляйки „съжалявам, пич“ поглед към Жилегай, който се ухили. — Аз ще бъда нежен, докато той ще си изкара яда от Влад върху теб.

— Вярно е — потвърди Жилегай.

Омраза ме заля, докато не започнах да треперя от нея.

— Прав си, Влад ще намери нови начини да те измъчва, но ще стане чак след като съм приключила с това да ви направя най-жалките хора на земята!

Жилегай се засмя.

— О, има дух. Ще се наслаждавам да гледам това.

— Ти си тръгваш — каза Максимус, без да отделя очи от мен. — Чаках дълго време да съм с нея. Нямам нищо против камерата, но няма да стане да имам публика.

Жилегай въздъхна.

— Много добре. Както казах, винаги съм награждавал лоялността сред хората си, но не се бави много. Искам видеото да е на път към Влад по изгрев.

Максимус се засмя тихо и звукът ме накара да започна да се дърпам, докато не почувствах как костите ми се чупят.

— Не се тревожи, ще го имаш преди това.

— Отвращаваш ме — изплюх, зъбите ми разраниха устните ми от силата, с която стисках челюстта си.

— О, преди да тръгнеш, нека някой да ми донесе тиксо — добави Максимус, поглеждайки към кръвта, която течеше от устата ми. — Нещо ми подсказва, че ще хапе.

Със смях Жилегай излезе. Максимус отиде до камерата и натисна бутон. Светлинката стана зелена, показвайки, че записваше.

Погледнах директно в нея и казах:

— Не им давай каквото искат, Влад. Трябва да си по-устойчив от всякога. Ако знам, че няма да се пречупиш, ще оцелея.

— Ще трябва да изрежем това, нали? — каза Жилегай, връщайки се с тиксото.

Отвърнах поглед от камерата, мигайки бързо, докато яростта ми се сливаше с горчивото отчаяние. Разбира се, че щяха да го махнат. Нямах нищо, което можех да направя, освен да изтърпя това, което ми причиняваха. С внезапна яснота разбрах как миналата безпомощност беше карала Влад да се събужда с ярост за десетилетия. Искях да убия всички тук, а не можех дори да ги спра да ми се смеят.

Жилегай намигна за последно на Максимус, докато му подаваше тиксото, и затвори след себе си каменната врата. Максимус започна да сваля дрехите си. Затворих очи, обещавайки си, както когато ме драха, че няма да се сринат... поне докато не останех сама. Дни наред имах чувството, че това не беше моето тяло. Сега осъзнах, че пълно с есенции или празно, оръжие или не, беше мое.

И всеки сантиметър от новата ми кожа настръхна, когато почувствах Максимус да се приближава към мен.

Звукът на късащо се тиксо ме накара да трепна. Не исках да поглеждам към Максимус, но да не виждам какво правеше ме караше да се чувствам дори още по-безпомощна. Ако някой ми беше казал преди седмица, че Максимус щеше да бъде отговорен за това да бъда одрана жива и изнасилена, щях да нарека този човек лъжец. Как не бях усетила колко жесток е през времето, което бяхме прекарвали заедно? Как изобщо му бях вярвала?

„Знаеше какъв е“, обади се вътрешният ми глас с обичайната си отрова. „Видя най-лошия му грях, така че ти от всички хора трябваше да знаеш!“

Може би трябваше, признах си слабо. Вместо това бях избрала да му повярвам, когато ми беше казал, че най-лошият му грях е било нещото, което го е накарало да промени живота си. Каква глупачка бях.

От звуците, които чувах, Максимус още късаше тиксо, но не беше сложил още на устата ми. Беше достатъчно близо; можех да почувствам аурата му в малкото пространство между нас, карайки кожата ми още повече да настръхва. С парчетата, които беше накъсал,

трябваше да прави топка, с която да запуши устата ми, или пък беше нещо по-лошо? Без да мога да се спра, отворих очи...

Ръката му запуши устата ми, преди да успея да я отворя невярващо. Както се и очакваше, Максимус беше гол. Това, което не беше очаквано, беше тиксотото, с което беше залепил члена си за долната част на корема си.

— Не се бори с мен, Лейла, само ще стане по-лошо — каза строго, но оформи думите „Ухапи ме“.

Не бях сигурна какво става, но не се поколебах. Яростното захапване освободи само малка част от яростта ми, но го оставих да прибере ръката си, докато голямо парче от нея все още беше в устата ми. Заплюх го с него, гледайки с удовлетворение как го удря в гърдите.

Той хвана чисто новият ми гладък скалп и залепи на устата ми голямо парче тиксо.

— Щях да те освободя, за да ти е по-удобно, но сега ще освободя само единият ти крак — изръмжа в лицето ми той. — Твоя е вината, Лейла. Не исках да бъде по този начин.

Трябваше да му изръмжа „Толкова съжалявам, че изнасилването ми не е романтично!“, но успях само да му изръмжа. Освен това една колеблива надежда беше започнала да расте в мен. Защо Максимус би залепял гениталиите си? Говори за проваляне на намеренията му.

С гръб към камерата Максимус освободи десния ми крак. Тогава, държейки лубриканта като трофей, сложи малко на дланта си, преди да се пресегне между краката ми. Това, което се виждаше на камерата, беше как ритам в слаб опит да предотвратя отварянето на краката си и как той използва колене, за да ги разтвори. Това, което почувствах, беше как сложи парче тиксо на най-интимната ми част, след което пусна бутилката и обви крака ми около кръста си.

— Исках това толкова дълго — каза той, завирайки лице във врата ми и извивайки се над мен със силен стон.

Затворих очи, за да задържа сълзите си, но този път бяха от объркване. Максимус тласна към мен в ясна мимика на проникване, но тиксотото, което ни покриваше, го правеше невъзможно. Всичко, което постигна, беше да ме засрами силно, и имайки предвид през какво бях преминала миналата седмица, това беше на светове по-добре, отколкото се надявах.

— Слушат ни — прошепна Максимус толкова ниско, че едва го чувах, въпреки че устните му бяха до ухото ми.

Изсумтях при следващия силен тласък, обръщайки глава настрани, сякаш не можех да понеса да виждам камерата. Всъщност се опитвах да притисна по-силно ухото си до устата на Максимус.

— Кълна се, не знаех какво беше замислил Жилегай онзи ден — прошепнато измъчено, докато простенваше отново и хващаше бедрото ми в престорена страст. — По времето, когато излетяхме към замъка, не можех да спра атаката. Можех само да гледам как унищожават всичко.

Исках да му повярвам, но ако беше още една лъжа? Ако Максимус наистина беше на страната на Жилегай поради причините, които му беше изброил, знаеше, че не може да ме изнасили, без да си спечели неумиращата ми омраза — но как си мислеше, че бих му простила за убиването на Влад, няхах идея. Отново дръпнах оковите си, докато не почувствах да потича кръв.

С нормален глас Максимус каза:

— Спри, Лейла! Само се нараняваш. — С прекалено тихия шепот продължи: — Правиш го грешно. Така не можеш да се измъкнеш, но ако използваш достатъчно сила, можеш да счупиш костите си и да изплъзнеш ръцете си от оковите. След като ръцете ти са свободни, можеш да махнеш останалите окови.

Застинах, най-накрая позволявайки си да се надявам, че Максимус все още беше на наша страна. Той се преструваше, че ме изнасилва, вероятно за да не го мразя, обаче нямаше други причини, поради които да ми каже как да се освободя, освен ако наистина не правеше всичко, което може, за Влад и мен, дори при тези ужасни обстоятелства.

Благодарността ми се превърна в чисто засрамване при ритмичните движения, които започна да прави. Той простена гърлено и свободната му ръка се прокара от гърдите до дупето ми и обратно нагоре. Инстинктивно се дръпнах силно срещу оковите си, но той ме натисна към стената, преди да целуне врата ми с глад, който не изглеждаше съвсем престорен.

— Не сега — изръмжа ниско. — По-късно, когато Влад дойде. Трябва да си свободна тогава, за да се предпазиш от пазачите. Заповядано им е да те убият при първите знаци на атака.

Замръзнах за секунда, надеждата даде път на вълнението. Да не би Максимус да беше казал Влад къде бяхме?

Главата ми започна да се удря в каменната стена, докато се движеше по-бързо, стоновите му звучаха по-настойчиви.

— Съжалявам — прошепна той накъсано. — Ако не го направя да изглежда истинско, Жилегай ще те изнасили по-късно. Не мога да позволя това да се случи, както заради теб, така и заради Влад.

Облекчение и благодарност се смесиха със срам и неудобство, оформяйки емоционална каша. Ако ръцете ми бяха свободни, щях да прегърна Максимус за това, че рискуваше живота си, за да ме спаси от ужасна съдба. В същото време не можех да се спра да не се дърпам в опит да се отдалеча от него. Той хвана по-силно бедрото ми достатъчно, че да заболи, но осъзнах, че по този начин пазеше камерата да не види, че всъщност всичко беше преструвка.

Тогава обаче разби надеждите ми, като прошепна:

— Наблюдават ме прекалено отблизо, за да успея да се свържа с Влад и да му кажа къде сме. Трябва ти да се свържеш с него и да му кажеш, че си под старата гара Сухуми в Абхазия.

Обърнах главата си към него, за да го погледна зашеметено. Не забравяше ли нещо важно, като например че способностите ми бяха потушени, преди да се увери, че бях одрана?

— Това не е ли поне малко приятно, бейби? — каза силно за подслушвачите ни и започна да се движи по-бързо. Това може и да не беше истинско, но беше толкова оживено и интимно, че не можех повече да го гледам. Ако все още бях човек, интимните ми части щяха да имат нужда от лед, след като многократно са били удряни с определен тъп предмет, залепен или не.

— Жилегай не знае, но когато те одра, премахна аурата на Влад — шепот, който сякаш ме проряза, когато осъзнах значението му. — Няма нужда да докосваш нещо, за да се свържеш с Влад. Можеш да го достигнеш през сънищата си. Дразнеше ме с това, докато ме държеше затворник.

Не можах да спра сълзата, която ми се изплъзна. Мислех си, че Максимус беше убедил Жилегай да ме одере, за да не мога да използвам способностите си, а вместо това го беше направил, за да ги активира. Може би няхах нужда от нищо друго, за да се спася.

Докато тази надежда се издигаше, жестокият ми вътрешен глас се опита да я смаже.

„Не можеш да се свържеш с никого, откакто си вампир, а Влад вече не чува мислите ти, така че как ще му кажеш къде си, ако все пак се свържеш?“

Избутах този глас. Преди двадесет минути си мислех, че съм безпомощна. Точно сега Максимус ми напомняше, че не бях, и то докато си рискуваше живота, за да не бъде изнасилена. Нямах нужда да ми обяснява колко ядосан щеше да бъде Жилегай, ако разбере, че всичко е фалшиво, а дори и Влад да знаеше, все пак можеше да убие Максимус заради това, което ми правеше.

Спрях да мисля за това. Ще се свържа с Влад и ще го накарам да ме послуша, точка. Максимус ми беше дал позицията ни. Всичко, което трябваше да направя, беше да я предам. Трябваше да е възможно. Влад ми беше казал, че Менчерес, вампирът, към който Влад се обръщаше като „почетен“ сир, можеше да говори директно в умовете на другите вампири, а той нямаше връзката господар/подчинен, която имах с Влад.

Максимус издаде остър звук, наполовина вик, наполовина стон, и потрепери срещу мен. Усетих нещо мокро по бедрото си, и прикривайки го с нов стон, чух отлепването на тиксо, а след това почувствах ужилването от отлепването му от най-интимната си част. Изведнъж това, че все още няха пораснали косми там беше хубаво нещо.

Когато Максимус се отдръпна, оставяйки камерата да заснеме първият неприкрит кадър от нас, той беше без тиксо и с ерекция, докато аз имах сперма, покриваща вътрешността на бедрата ми и венериния ми хълм. Мартин Скорсезе нямаше да може да режисира по-убедителна сцена.

Знаех защо Максимус беше подходил така — всичко по-малко щеше да предизвика подозрение — но все още беше травматизиращо. Исках да се изкъпя с вряла вода, а не можех дори да изтрия следите от него.

— Съжалявам, че трябваше да стане така, бейби. Другият път ще бъде по-добре — каза Максимус, отлепяйки тиксото от устата ми и добавяйки го в ръката си при останалото.

Другият път. Щеше ли да се наложи да го повтори, за да се увери, че Жилегай имаше достатъчно видеа, които да изпрати на Влад? Не можах да спра трепета при мисълта.

Щях да намеря начин да стигна до Влад. Трябваше. Освен това отчаянието ми трябва да ме беше направило разсеяна, защото осъзнах нещо много важно, свързано с камерата в ъгъла на килията ми.

Имаше кабел, включен в електрически контакт.

13

През следващите два дни имах чувството, че съм си наранила мозъка от опитите да се свържа с Влад. В тази област може и да бях стигнала до задънена улица, но в друга бях постигнала напредък: хватката на слънцето.

Зората все още ме удряше като тухла по главата, но с всеки изминал ден се събуждах все по-рано. Самообладанието ми нарастваше от грозотата на положението ми, но в същото време тялото ми ставаше плашещо слабо. Дрането ме беше накарало да изгубя повечето от кръвта, която имах в себе си, и от тогава не бях получава нито капка. Преди слушах колко сърца биеха, за да разбере колко хора бяха скрити. Сега трябваше да се боря да не ги слушам, защото подсилваше глада ми до точка, където едва успявах да се съсредоточа в опита си да се свържа с Влад.

„Трябва ми кръв“, показах с устни на Максимус по време на силно охраняваната му визита на втория ден след имитацията на изнасилване. Не носеше камерата за повторение, благодаря на Бога, но вместо това носеше кофа и гъба. Беше повече от унижително да ме къпе с четирима подхилващи се пазачи, но поне коментарите, които си разменяха за анатомията ми ги разсейваше от устата ми и не успяха да видях съобщението, което дадох. Максимус обаче видя и кимването му ми каза, че ще направи най-доброто, което може.

Може би храненето щеше да ми помогне да премина през бариерата на способностите си. Връзката ми с Влад трябваше да е там. Не просто бяхме разменили кръв; той ме беше превърнал във вампир, така че всяка клетка в тялото ми трябваше да има естествена връзка с него. Просто трябваше да възстановя тези връзки и да ги последвам до източника им.

Опитвах се до края на деня. Когато изгревът най-накрая ме удари с обичайната си сила, все още се опитвах.

Замъкът на Влад вече не гореше. Това не беше единствената промяна от последният път, когато го видях. Частите от къщата, които

бяха паднали, бяха изчистени, разкривайки кратери, на някои места дълбоки чак до мазетата. Големи купчини останки бяха разположени зад каквото беше останало от каменната стена. Кранове и булдозери намаляваха тези камари, прехвърляйки ги в близкостоящите контейнери за превозване. Преди замъкът изглеждаше почти изоставен, но сега беше претъпкан с хора, които разчистваха.

Северната и източната страна на къщата изглеждаха като спаднало суфле. Западната беше по-добре, но беше принизена до един етаж. В сравнение южната засенчваше останалите, всички четири етажа бяха непокътнати и се извисяваше в предизвикателно облекчение срещу ясното следобедно небе.

Там беше Влад, хванал ръце зад гърба си, докато гледаше надолу към напредъка. Менчерес също беше там, седнал на диван до бюро с компютър. Дивана разпознах; компютърът беше нов. Дори да не помнех как е изглеждала стаята преди, металната маса не съвпаднаше с разкошното обзавеждане, което кулата и останалата част от северното крило някак бяха избегнали атаката на Жилегай.

Не знаех дали е истинско или сънувам, но това не ме спря да погледна Влад с глад, който засенчи сегашния ми. Опитах се да не се замислям колко ми липсва, но да го видя унищожи емоционалната защита, която имах. Болеше ме да го докосна, но не можех. Другите пъти, когато се свързвах с Влад в съня си имах тяло като на дух. Този път нямах нищо, така че може би наистина сънувах.

Ако беше така, си го представях много по-раздърпан, отколкото го бях виждала някога. Черната му коса беше сплъстена, дрехите му бяха оцапани с толкова много пепел, мръсотия и кръв, че не можех да видя какъв цвят бяха. Гъста брада покриваше челюстта му, а обувките му бяха овъглени парчета. Въпреки това стойката му беше величествена, сякаш беше облечен с перфектни царски одежди вместо мръсните му сегашни.

— Ела — каза Влад на румънски.

Марти влезе в стаята, карайки ме да се зарадвам. Беше оцелял! Благодаря на Бога! Тогава, също толкова бързо, радостта ми беше заменена от загриженост.

Марти изглеждаше почти толкова зле като Влад. Бакенбардите му ги нямаше, на главата му бяха останали само няколко туфички

черна коса. Лицето му беше покрито с кръв и ми отне момент да осъзная защо.

— Това беше изпратено на един от хората ти като последния път — каза Марти, дрезгавият му глас се затрудни при следващите му думи. — Гледах го по пътя насам. Определено е тя.

Влад протегна ръка, но останалата част от тялото му остана в същата перфектна, подобна на статуя неподвижност. Погледнах към плика и алените сълзи по бузите на Марти и ме обзе ужас. Не. Нека не е този запис...

— Не искаш да го видиш — каза дрезгаво Марти, потвърждавайки подозренията ми. — Искан ми се и аз да не бях. Накрая е жива, това е всичко, което трябва да...

— Дай ми го — изръмжани три думи, които ме накараха да се свия от насилието в тях.

Менчерес не изчака за отговора на Марти. Невидима сила дръпна плика от ръцете на Марти и го занесе до Влад, след това силата на Менчерес избута Марти от стаята. След като пликът докосна Влад, той стана петно от бързината, с която се придвижи до компютъра. Сложи DVD-то и натисна „Пусни“. Сега се молах да беше само сън, но за всеки случай започнах да му крещя с мислите си.

„Не го гледай, Влад! Чуй гласа ми. Знаем къде съм, само трябва да ме чуеш, за да ти кажа...“

Огън се изстреля от ръцете му, когато екранът беше запълнен с мен, гола и бореща се толкова яростно срещу оковите си, докато не потече кръв. След това се появи голият задник на Максимус, докато идваше към мен, държейки бутилката с лубрикант и ленти тиксо. Бях толкова разстроена, че Влад гледа това, че ми отне няколко момента да осъзная, че записът няма звук, което ме изненада, докато не си спомних, че Максимус беше натиснал някакъв бутон, преди да си свали дрехите. Умно, звукът можеше да бъде изолиран и проучен, докато не чуеше какво ми шепнеше, а нямах съмнение, че Жилегай го беше гледал, преди да го прати на Влад.

Нищо чудно, че Жилегай не беше се усъмнил, помислих си, чувствайки се зле, гледайки как Максимус се прави, че ме изнасилва. Трябва да е бил режисьор в предишния си живот, защото имаше свръхестествено чувство за ъглите на камерата. Нито веднъж не се видя тиксотото, което беше залепил на мен или на него, докато се

клатеше и тласкаше, сякаш загубил контрол от страст. Опитах се да се фокусирам върху Влад вместо кадрите, искайки да ме чуе.

„Не е истинско, не е истинско, спри да го гледаш! Чуй ме, точно тук съм и знам къде съм!“

Или наистина сънувах, или не успях да го достигна, защото нито веднъж Влад не отлепи очи от екрана. Видеоето свърши с това как Максимус ме оставя окована за стената, докато семето му ме покриваше с розови поточета. Влад не се помръдна и нищо не се промени в изражението му, но пламъците от ръцете му се разраснаха, докато не обхванаха цялото му тяло. Скоро не можех да го виждам от слоевете червено, оранжево и синьо и когато огънят продължи да се излива от него като вода от гейзер, Менчерес се надигна.

— Влад — започна той.

Стена от пламъци запратиха египетският вампир в другия край на стаята. Менчерес не се опита да говори с Влад отново. Побягна, крещейки на румънски и английски на всички да бягат.

През следващите няколко минути гледах с агонизиращо удивление как хората, които бяха работили по поправката на замъка, бягаха от подхранения от ярост огнен ад, който продължаваше да се излива от Влад, докато не покри всеки сантиметър от замъка. Тези, които не можеха да бягат достатъчно бързо, бяха хвърлени на безопасно място от телекинезата на Менчерес, изглеждаше сякаш къщата изхвърляше хора от себе си, докато се мяташе предсмъртно. Дори атаката с напалм не беше толкова унищожителна. В шокираща показност на сила, огънят на Влад гореше, докато всичко, което остана, бяха той сред морето от огън, разрушени камъни и блестяща жарава.

Въпреки множеството опити на Максимус да го придума, Жилегай отказваше да махне забраната ми за гладуване. След „съня“, който силно подозирах, че беше видение, щях да направя всичко, за да се подсиля достатъчно, за да може следващия път, когато успеех да се свържа с Влад, да може да ме чуе. Всичко.

Жилегай беше успял в опита си да докара Влад до психотична ярост, след като беше изгорил къщата, в която беше живял векове, да не споменаваме, че почти беше убил десетки от собствените си хора в процеса. Не знаех какво щеше да направи Влад после и това ме ужасяваше. След „съня“ ми не успях да го стигна отново. Нямаше защо да се чудя. Свързването с хора ми отнемаше доста, а с гладуването продължавах да отслабвам, приличах на кола, на която й беше свършил бензина.

Затова, когато чух Максимус да урежда незаписано „убедително“ посещение, знаех, че всъщност беше прикритие, за да ми даде тайно малко кръв. Мразех мисълта за повтаряне на фалшивото изнасилване, но това беше единственото нещо, на което Жилегай се беше съгласил, така че това беше шансът ни. Все още не бях сигурна как щеше да го постигне Максимус. Да скрие шише под панталоните си и да се преструва, че издутината беше само от очакването му за втори рунд?

— Ако не искаш да бъде заснемано този път, съблечи се тук и вратата остава отворена и наблюдавана от пазача ми — чух да заповядва Жилегай и надеждите ми потънаха. Сега какво? — Не че не ти вярвам, Максимус — продължи приятелски Жилегай, — но жените могат да бъдат доста убедителни, особено когато си влюбен в някоя.

— Ауу, знаех си, че си романтик — отговори Максимус насмешливо и двамата се засмяха, сякаш не обсъждаха предстоящо изнасилване. Е, нямаше да бъде изнасилена наистина, но Жилегай не го знаеше. Гняв от безпомощността ми ме прогори отново, подхранвайки решителността ми да пия кръв по какъвто и да е начин. Без нея нямаше да издържа малкото мъчение на Жилегай още дълго.

— Имаш нужда от цяло руло? — попита Жилегай подигравателно. — Толкова ли хапе?

Нещо малко издумка зад вратата.

— Само това — каза Максимус. — Нямам нищо против захапването, но мога да мина без псуването.

Отговорът на Жилегай беше кратко засмиване и след няколко мига каменната врата се разтвори и Максимус влезе. Изместих очи, защото, както му беше заповядано, беше гол, но пак го погледнах с лошо предчувствие.

Беше напълно гол и държеше само две малки парченца тиксо. Нито едно от тях не стигаше, за да покрие важните му части, още по-малко и моите.

— Знам, ще ме мразиш завинаги за това — каза Максимус, идвайки до мен и залепяйки едното на устата ми. — Но не знаеш колко дълго наистина е завинаги. След хиляда години имам представа и нека те уверя, Лейла, нещата се променят.

Над широките му рамене видях как пазачът се наведе, за да види какво става. Максимус трябва да го беше усетил, защото се обърна, държейки другото парче скрито зад себе си.

— Жилегай каза да пазиш вратата, не да влизаш вътре да гледаш. Ако исках публика, щях да извикам всички — каза Максимус с твърд като гранит тон.

Пазачът промърмори извинение и напусна, оставяйки вратата широко отворена.

Задържах очите си на това място, докато Максимус сложи останалото парче върху мен. Да не го гледам, докато правеше това, създаде фалшиво чувство за дистанция, сякаш можех да разделя ума от тялото си. Не можех, разбира се, и мрачният решителен мирис от Максимус ми напомни, че и той не действаше по собствена воля. И двамата бяхме въввлечени в тази ужасна ситуация, и за какво? Проклет да е Жилегай! Беше се уверил, че Максимус не крие никаква кръв по себе си, така че сега трябваше да минем през това засрамващо действие за нищо.

Когато ръцете на Максимус се придвижиха от най-интимното ми място към раменете ми и докосна челото си до моето, бавно въздъхнах сякаш от душата си. Никой от нас не искаше да бъде тук, но точно в този миг се почувствах... в странна безопасност. През следващите

няколко минути знаех, че никой няма да ме нарани, защото Максимус нямаше да го позволи. Когато можеш да бъдеш измъчван във всеки един момент, уверението в безопасност, без значение колко кратко, беше безценно, и го имах заради него.

Той сякаш усети нуждата ми сред страха от това, което щеше да се случи, защото погали главата и лицето ми с леки, успокояващи движения.

— Всичко е наред — прошепна ми, сивите му очи предаваха цялата подкрепа и окуражаване, което не можеше да каже силно заради многото ни подслушвачи. Тогава, с нормален глас, каза: — Исках това от дни, Лейла.

Скобите изскърцаха, когато се опънах срещу тях, въпреки че беше повече за ефект, отколкото отвращение, когато тялото му се притисна към моето. Не започна директно с преструвката на това, което Жилегай и всички останали си мислеха, че прави. Вместо това с бърз поглед над рамото му задържа бедрата си възможно най-далеч от мен и ме прегърна, доколкото позволяваха оковите.

— Не се тревожи — прошепна. — Ще ти дам това, от което имаш нужда.

След това започна да имитира това, което единственото парче тиксо му пречеше наистина да направи. Заля ме неловкост, но не толкова голяма като предишния път. Прагматикът в мен вече преглеждаше нещата, които можеха да бъдат по-лоши. Освен това Максимус беше принуден да се преструва, защото щеше да бъде странно, ако кажеше, че вече не беше в настроение, след като е получил зелена светлина от Жилегай, а с отворената врата всеки можеше да погледне, за да се увери, че беше тук заради намеренията, които беше казал, че има.

Но направи каквото можа, за да ми бъде по-лесно. Държеше ръцете си на бедрата или раменете ми, вместо да ги пуска навсякъде като първия път, когато бяхме снимани. По странен начин това ми напомни за случката от преди месеци, когато с Влад бяхме разделени и проверявах Максимус за издайнически следи под претекста, че се натискахме. Тогава, както сега, докосването му не предизвика желание, както това на Влад винаги правеше, но леката му хватка върху раменете ми беше почти успокояваща, напомняне, че бяхме заедно. Не исках да бъда с него така и бях сигурна, че и той предпочиташе да бъде

навсякъде другаде, вместо преструвайки се, че ме изнасилва, но всичко, което Максимус правеше, беше доказателство за лоялността и смелостта му. Сред бруталните, опасни действия, имах приятел, сякаш пратен от Бога.

Максимус спря движенията си, поглеждайки над рамото си, за да се увери, че никой не гледаше. Издърпа тиксото от устата ми и устните му покриха моите.

Застинах в объркване. Никой не ни гледаше, тогава защо правеше това? Наистина се напрегнах, когато устата му се отвори и оформи цепнатинка, но точно когато се чудех какво по дяволите мислеше, топла течност се изля в гърлото ми.

Кръв. Сладка, прекрасна кръв. Облекчението ме накара да се отпусна в оковите си. Беше намерил начин да ми я достави, въпреки че беше принуден да се съблече до кожа!

Тогава гладът ме обзе и погълнах алената амброзия толкова бързо, че ако още дишах щях да се задавя. Малка част от мен, която още беше човек, намери начина, по който ме хранеше, за отвратителен, но гладуващият вампир мина като булдозер над това. Не бях осъзнала колко силно е лишението ми, докато кръвта не накара цялото ми тяло да гори по същия начин като първата седмица, когато бях превърната. Без смислена мисъл се залепих за Максимус, отчаяна да поема още от убиващата болката амброзия. Когато нова струя кръв ме изпълни, гладът ме завзе и нищо друго нямаше значение.

Не ме интересуваше, че голият мъж, притиснат към мен, не беше съпругът ми. Нямах никакви притеснения, че се дърпах от оковите, за да се приближа към него, и последното нещо, за което мислех, беше как ще го обясня на Влад, ако някога отново го видех.

След като свърши и Максимус си тръгна, емоциите ми бяха толкова объркани, че се радвах как беше уредил „посещението“ си близо до изгрева, за да не мога да се свържа с Влад, докато не настанеше залез. От една страна бях повече от благодарна на Максимус. Ако беше хванат, дайки ми кръв, още повече че не ме изнасилва, щеше да бъде убит. Знаеше го, както и аз, но продължи да ми помага, въпреки че ако успееш и Влад ме спасеше, първото нещо, което щеше да направи, беше да убие Максимус. Вероятно дори

нямаше да имам време да кажа на Влад, че видеото беше фалшиво, преди да го опече. Освен това, дори Влад да знаеше, че записът не беше истински, пак можеше да убие Максимус. Беше убил Жокера за далеч, далеч по-малко от това, което беше направил Максимус.

От друга страна, след това, което се беше случило по време на храненето, бях толкова отвратена от себе си, че почти ми се искаше отново да бях одрана. Благодарение на почти литъра и половина кръв, който изпих от Максимус, умът ми беше ясен, чувствах тялото си обновено и отново можех да се фокусирам. Нищо чудно, че гладът беше вторият метод след отравяне със сребро за държане на вампир като мирен затворник. Това обаче означаваше, че имах кристално ясна представа за всичко, което бях направила, докато бях в хватката на ненаситния, безсъвестен глад. Ако Влад някога откриеше... Максимус можеше да не е единственият убит.

Въпреки вината и опасенията си, веднага щом се събудих на следващия ден насочих цялата си нова енергия в опитите си да се свържа с Влад. Нямаше нужда някога да разбира какво се беше случило по-рано с мен и Максимус, а след това, което бях направила, за да получа кръвта, нямаше да я похабявам. Когато повече от половината нощ мина, без да се случи нищо, раздразнението ми нарасна. Защо можех да го достигна в съня си, докато бях гладуваща и слаба, а когато бях будна и по-силна не можех?

„Защото преди не се свърза с него, беше само сън!“, подразни ме вътрешният ми глас.

Стиснах зъби. Не ме интересуваше, ако това официално ме правеше шизофреничка; един ден щях да убия кучката.

Принудих се да се успокоя, концентрирайки се отново, търсейки онези вътрешни следи, които трябваше да бъдат там. Мина още време и единственото, което се случи, беше да дочуя как Жилегай казва на Максимус, че трябва да излязат да „проучат“ през следващите няколко дни, и новината подхрани отчаянието ми. Да го няма Максимус означаваше да няма кръв, а и разбрах, че единственото нещо, което спираше стражите да се възползват от безсъзнанието ми всяка сутрин, беше знанието, че Максимус щеше да ги убие, ако направеха нещо. Ако не беше тук и не мислеха, че Жилегай ще възразява...

Докато минутите се изнизваха без никакъв напредък, започнах да се отчайвам, че вътрешният ми глас все пак беше прав. Може би

последният път наистина бях сънувала. Другата алтернатива беше да правя нещо в съня си, което не правех сега, но не можех да кажа какво. Не можеше да бъде по-фокусирана в намирането на връзката, а докато спях не правех това, дори не я търсех. Единственото беше, че Влад ми липсваше с такава ярост, че не си позволявах да мисля за това, когато бях будна...

Той крачеше през гъста гора с Менчерес до себе си. Слънчева светлина пронизваше на места през дърветата, отразявайки се от парче метал на около километър.

— Защо, по дяволите, си го довел тук? — настоя глас с английски акцент и тъмнокос мъж пристъпи иззад дърво, сребърният му нож продължаваше да отразява светлината.

— Защото не си единственият вампир, когото го е грижа за семейството — отговори Влад, тонът му беше също толкова остър. — Нямам време за обичайните ни заплахи, Боунс, така че ме заведи при Кат. Веднага.

Картината се разми, оставяйки ме да се взирам в каменния си затвор в комбинация от шок, възмущение и решителност. Това не беше сън, така че способностите ми се бяха завърнали! Веднага се опитах да възстановя връзката, но след час все още се натъквах на ментална стена.

Раздразнението ме караше да искам да креция. Правех същото нещо като преди, но не работеше! Психичните ми способности бяха там, така че защо не можех да ги използвам? Или сега бяха като телефон с лош сигнал?

Влад. Дори този малък проблясък ме накара да си ударя главата в стената, за да заглуша по-силната болка в себе си. Не беше облечен в мръсни дрехи, но изражението му съдържаше същата дивост, както когато изгаряше останките на замъка си...

— Загубих дни, претърсвайки руините на къщата си, докато осъзная, че Лейла не е закопана под тях. След това бях забавен допълнително, защото не си провери съобщенията — казваше Влад, докато той, Боунс и Менчерес вървяха през гората. — Ако беше отговорил на обажданията на Менчерес веднага, можеше и да предотвратя най-лошото от страданията на жена ми.

— Жена ти? — попита Боунс изненадано.

Влад го погледна.

— Ще обясня, когато видя Кат.

Видението се изниза и приглушено ридание се откъсна от мен, когато най-накрая осъзнах какво правех грешно. През цялото време се бях съсредоточавала върху намирането на връзката ми с Влад, не върху самия Влад. Правех го на обратно. Влад беше връзката ми, не някаква скрита есенция в мен. Затова успях да го достигна в съня си напоследък и преди месеци, когато се криех от него. Веднъж свободна от волята си, подсъзнанието ми се насочваше към него, оформяйки собствена връзка.

Затворих очи и отпуснах емоционалните си щитове, които бях създала, за да се защитя от болката, когато мислех за него. Моментално ме завзеха спомени. Мириса му, като канела смесена с пушек от дървета. Смарагдовият пръстен около медните му очи. Колко гъста усещах косата му. Топлината, която се излъчваше от кожата му, и боцкането на брадата му, която нежно ме дразнеше всеки път, когато ме целунеше...

Тъмните сиви стени се стопиха, разкривайки дълбокото синьо небе. Оставих видението да ме поеме, докато вече не се намирах в депресиращата килия.

Стоях като невидима сянка до Влад. Той, Менчерес, Боунс и Кат бяха пред голяма, луксозно изглеждаща ферма. От три страни я заобикаляха дървета и не виждах други къщи по виещия се път, губещ се зад хълмовете.

— Кажете на детето да излезе, знам, че е там — каза Влад на красивия червенокос вампир.

Кат погледна обвинително Менчерес.

— Казал си му?

Боунс също му се намръщи, но Менчерес повдигна рамо.

— Не съм.

Сега, когато вече бях навлязла във видението, започнах да креция на Влад с мислите си, но той явно не ме чуваше.

— Сякаш трябваше да ми каже — отговори кратко Влад. — Забравяш, че знам няколко от тайните ти, Кат, като например белязаният ти от демон шейпшифтър. Веднага щом чух, че си се скрила да тъжиш за дъщеря си, „убита“ от Пазителите на закона, знаех какво се е случило наистина.

— Тогава знаеш, че ще направим всичко, за да защитим детето си от тези, които биха я наранили, ако знаеха, че все още е жива — каза Боунс, възстановявайки се от изненадата си по-бързо от Кат.

Влад за пръв път се усмихна.

— О, разчитам на това.

— Какво искаш? — попита ниско Кат.

— Да използвам всяка услуга, която ми дължите — отговори Влад. — След като не очаквам това да е достатъчно, предлагам на дъщеря ти почетно място в линията ми. Знам защо си скрила оцеляването ѝ от мен и си била права. При екстремни обстоятелства бих избрал хората си, въпреки приятелството ни, но ако тя е почетен член на линията ми, няма защо да се тревожите повече за това. Когато сама се умори от криене — и този ден ще дойде — ще имате още един силен съюзник в битката си да я запазите жива.

Чудейки се защо хората биха убили малко момиче ме накара да спра за момент опитите си да привлека вниманието на Влад, но след това ги засилих. Имах стабилна връзка с него, всичко, което трябваше да направя, беше да го накарам да ме чуе.

— В замяна на какво? — попита с твърд тон Боунс.

— Силата на гроба — заяви Влад и от реакцията им разбрах, че знаеха какво означава, въпреки че аз си нямах представа.

— Не — отговори веднага Боунс.

Влад го игнорира, гледайки Кат. Тя погледна към къщата два пъти, преди да отговори.

— Съжалявам, Влад. За да направя това, трябва да замина с теб за кой знае колко време, още повече че това може да ме разкрие на същите хора, от които се крием. Знам, че си във война, но...

— Виждала ли си някога одиране на животно? — прекъсна я Влад ледено. — Кървав, брутален процес при нормални обстоятелства, но си представи животното още живо и крещящо. Тогава си представи, че това не е животно, а човека, който обичаш, да бъде множество пъти накълцан, за да може кожата му да се махне по-бързо, отколкото се възстановява.

Кат ахна, вдигайки ръка до устата си. Влад я хвана за раменете, тонът му стана като бръснач.

— Това беше първото видео, което Жилегай ми прати, за да ми покаже, че е заловил Лейла по време на нападението си над къщата.

Второто показваше най-старият ми приятел да я изнасилва, докато тя е прикована към стена. Сега се запитай дали би предпочела вечната ми благодарност и обещание за подкрепа за помощта ти при спасяването на жена ми или да ме имаш като най-върлият си враг при отказа ти да ми помогнеш.

Кат не свали очи от Влад, докато протягаше ръка към Боунс, който Менчерес трябваше да задържи веднага щом Влад сграбчи Кат. Очите ѝ започнаха да светят в зелено.

— Не знаех, че Лейла е била взета за заложница. Съжалявам, но това, което искаш от мен... прекалено рисковано е да го направя повече от веднъж, така че трябва да решиш дали го искаш за нея или за вампира, отговорен за всичко, което ѝ се е случило.

Устата на Влад се изви.

— Трябва ли да питаш наистина?

Кат се усмихна със същата студенина.

— Добър избор.

Влад я пусна и тя се обърна към къщата, повишавайки глас.

— Всичко е наред, Тейт, мамо, може да свалите оръжията. Кейти, ела да се запознаеш с чичо Влад...

— Вече спиш? — попита Жилегай, натрапвайки се като нежелан гост. Очите ми се отвориха и освободих връзката. Той беше пред мен, главата му наклонена, докато ме гледаше. Бях толкова потънала във видението, че не го бях почувствала, когато беше влязъл. Ами ако можеше да разбере, че се бях свързала с Влад?

— Само до определен момент можеш да играеш на „Виждам с малкото си око...“, преди да ти стане скучно — отговорих, опитвайки се да го разсея. — Или те игнорирах, защото наистина, наистина те мразя.

Жилегай се усмихна, оставяйки погледа му да се плъзне по мен по начин, който накара кожата ми да настръхне. Заслушах се за Максимус, но не го чувах. Молех се да не беше тръгнал още.

— Никога не бих го очаквал, но си много подобна на Влад — каза най-накрая Жилегай. — Когато беше млад, нищо, което му направих, не го пречупи, а след нещата, които направих на теб, все още ме гледаш със същото неподчинение.

— Защо го мразеше толкова много още тогава? — попитах, опитвайки се да го накарам да говори, вместо да гледа. — Знам, че той

те мрази, но какво те предизвика, докато той още е бил човек?

Жилегай веднага се намръщи.

— Аз помогнах Унгария да бъде въздигната до нечувано величие, аз съм се бил в също толкова много войни, но когато Църквата имаше нужда от защитник срещу армията на Мехмед, избраха Влад. По-късно, когато нашият сир го направи вампир, Тенех даде на Влад остатъка от наследството си от сила вместо на мен.

Завист, осъзнах изумена. Назад във времето Влад беше мразил Жилегай по очевидни причини, като затварянето му, отнемането на трона му и убийството на сина му, да не споменаваме за това, което още не знаеше — че Жилегай беше убил и първата му жена. А негодуванието на другия мъж се състоеше в това, че просто се е почувствал пренебрегнат. Ако резултатите не бяха реки от кръв, щеше да бъде смешно.

— Но е важно накрая кой печели — каза Жилегай с кадифен тон, докато галеше корема ми. — Имах съмненията си, но започвам да вярвам, че Максимус беше прав. Ти си това, от което се нуждая, за да сваля Влад. Изглежда, че онзи ден е разрушил останките от дома си в пристъп на гняв. Чудя се какво го е накарало, хм?

Подигравателната усмивка на Жилегай накара дясната ми ръка да ме загъделичка, сякаш всеки момент щеше да пусне искри. Беше в ръкавица, но все още не смеех да я погледна с надеждата, че се пълнеше с електричество. Ако беше така, не можех да привличам вниманието на Жилегай към нея, защото само щеше да я откъсне отново.

— Може би Влад е искал парите от застраховката, за да може да ги предложи като награда за трупа ти — отговорих.

Жилегай смъкна ръката си под пъпа ми и я задържа там, за да подчертае, че нямаше нищо, което можех да направя, за да го спра.

— Ако има нещо, на което мога да се надявам след записите, които му пратих, това е, че Влад ще иска собственоръчно да ме убие — каза той, най-накрая махайки ръката си, и се усмихна, зловещо и очакващо. — Това, за което трябва да се надяваш, е да не стана по-креативен с новите записи, за да го накарам да направи глупава грешка от гняв и да ми падне в ръцете.

Чаках толкова дълго, колкото смеех, след като Жилегай си тръгна, страхувайки се, че ще се върне и някак си ще усети, че се свързвах с Влад. С изгрева, на минути разстояние, трябваше да се опитам отново или да чакам още дванадесет часа, а не можех да си го позволя. Жилегай щеше да бъде с Максимус на мисия, но ако за отсъствието си беше уредил още някое мъчение? Не можех да си позволя да загубя литъра и половина кръв, особено сега, когато не знаех кога пак ще мога да пия.

Затворих очи и се оставих да почувствам желанието, съжалението и болката от това да мисля за Влад. Обичах го повече от всичко и исках да вярвам, че ще успеем да преинем през това, но тъмната част от мен ми шепнеше, че беше безполезно. В края на краищата събитията бяха мрачни. Ако настоявах да му помогна с враговете му, бивах залавяна и измъчвана. Да се съглася да не помагат и да стоя в каменната му крепост? Заловена и измъчвана. Можех да бъда и взривена, ако се бях подчинила на Влад и не бях напуснала най-ниското ниво на подземиято. Ако бях някой друг, бих казала, че съдбата доста силно ми намекуваше, че нещата нямаше да проработят...

— Не сядай там.

Кат се завъртя и седна на отсрещната седалка вместо до него. На румънски пилотите обявиха, че излитаха. След миг самолетът се наклони.

— Съжалявам — промърмори Кат. — Не исках да навлизам в личното ти пространство.

Влад погледна бялата седалка до него и сви устни.

— Не е това. Обикновено Лейла сядат тук, за да мога да държа ръката й...

Измърмори проклетие и спря да говори. Кат го погледна, чертите й се извиха от съжаление.

— Силна е — каза тихо. — Ще оцелее.

Смехът на Влад беше остър.

— И тогава какво? Ще се подготви за следващото нападение? Не мога да я опазя дори в собствената ни къща. Дори да убия Жилегай и всички други, които ме мразят, с времето ще си направя нови врагове и всички ще знаят най-ефективния начин да ме достигнат. Ако наистина исках да бъде в безопасност, никога не трябваше да се женя за нея.

Първата част беше толкова близо до това, което си мислех, че бях зашеметена. Тогава Влад стигна до последната част и едва чух отговора на Кат заради рева в собствения си ум.

Не смей да се предаваш! Не ме интересува какво ще се случи после, ще го посрещнем заедно!

„Никога няма да се научиш“, подразни ме вътрешният ми глас. „Единствената по рода си глупачка ли си или какво?“

Бях толкова ядосана, че имах проблясък на абсолютна яснота. Сякаш се видях как се протягам в слюзестата тъмнина, където живееше, издърпах я за пипалата и разкъсах кучката на парчета.

„Отне ми надеждата, когато бях уплашено, ранено дете!“, изкрещях й. „Накара ме да повярвам, че съм убила майка си, накара ме да си прережа китките и се опита да превърнеш всяко щастие, което някога съм имала, но приключи, разбра ли? Ще се измъкна, ще се върна при Влад и ще го накараме да проработи, и ако чуя още една дума от теб, си мъртва! Разбра ли? МЪРТВА!“

— Да не би току-що да ме заплаши? — попита Влад твърдо.

Кат се наведе напред с притеснен поглед.

— Казах, че винаги ще можеш да поговориш с мен. Ако това го приемаш за заплаха...

— Шшш — прекъсна я той, бавно оглеждайки кабината. В следващия момент имах чувството, че сърцето ми подскочи, когато го чух да прошепва невярващо: — Лейла?

„Да, тук съм!“, изкрещях мислите си, преди да успея да осмисля, че най-накрая ме беше чул. Разплаках се, когато продължих. „Тук съм, обичам те и съм под изоставената гара Сухуми в Абхазия. Не атакувай преди залез, трябва да съм будна, за да се защитавам.“

Кат огледа кабината, веждите й се свиха объркано.

— Влад, какво...?

Той скочи, слагайки ръка на устата й. Очите й се разшириха и започна да се мята, докато Влад не й каза:

— Тихо, не мога да я чуя вече, но мисля, че Лейла се опитваше да ме достигне.

Вече не можеше да ме чуе? Започнах да повтарям „Под изоставената гара Сухуми в Абхазия!“, но изненадващата, пропиваща до костите летаргия означаваше, че първите слънчеви лъчи изгряваха. Опитах се да усиля звука на гласа си, повтаряйки една и съща дума с надеждата да успее да достигне до него.

Абхазия, Абхазия, Абхазия!

След това потънах в тъмнина.

Очите ми се отвориха внезапно, карайки ме да се изненадам, когато видях, че бях сама в килията си. Опитах се да не оставя да ме депресира факта, че все още бях тук. В края на краищата, какво бях очаквала, да се събудя в ръцете на Влад, защото ме беше чул и спасил, докато съм спяла? Никога не ставаше лесно при мен.

Но какво ме беше събудило тогава? Напрегнах се да чуя, но нямаше нищо необичайно. Пазачите вършеха каквито задачи им беше задал Жилегай, които, знаех, бяха свързани най-вече с пазенето никой да не се приближи до станцията и аз да не се измъкна. Нищо ново, нищо ново...

Изкрещях, когато прозрачна глава внезапно се появи до моята — през камъка зад мен! Мъглявото лице се намръщи и ефирен пръст се появи над устните на нещото, докато то — той? — поклати глава, сякаш ме предупреждаваше да си мълча. По времето, когато един от пазачите се появи, за да види какво ставаше, главата беше изчезнала обратно в камъка.

— Какво? — настоя на английски пазачът.

— Аз, а, мисля, че видях плъх — заекнах.

Какво трябваше да кажа? Че съм видяла призрак, който имаше по-дълги бакенбарди от Марти, но му липсваха останалите части от тялото? Бих се нарекла луда, ако го изречах на глас.

Пазачът, брюнет, изглеждащ на същата възраст като Жилегай, когато е бил преобразен, ме погледна подозрително, но си тръгна. Веднага, щом го нямаше, главата на духа отново се появи от камъка.

— Пригответи се — прошепна ми в ухото и изчезна.

Не почувствах дъх, но думите бяха ясни, въпреки че бяха произнесени меко. По-бързо от светкавица ме обзеха ярост и студена решимост, преди и те да изчезнат. Тръпки минаха по кожата ми, които не бяха в резултат от студенината на килията.

Това не бяха моите емоции. Означаваше...

Оставих мисли за Влад да експлодират в главата ми и също толкова бързо каменната ми клетка избледня.

Той стоеше до Кат, но нямаше да разпозна някой от двамата им, ако се разминехме на улицата. Изключително си приличаха, под перуките им имаше маски за цялото лице в лек кафеникав цвят. Бяха облечени в еднакви неопределими дрехи, дрипавите им блузи висяха над дънките, които също бяха виждали по-добри дни.

Идеално се вписваха с няколкото други безделника, които влизаха и излизаха от изоставените сгради около гарата. Всъщност единственото нещо, което ги различаваше, беше духът, който стоеше до Кат, въпреки че никой, освен тя и Влад не го забелязваха. Веднага, щом спря, осъзнах, че беше същият призрак, който се появи в килията ми.

— Тя е в югоизточния ъгъл на бункера — заяви той. — Има тринадесет пазача и десет човека отдолу, както и седем или осем във и около станцията отгоре, а това е без да броим и камерите.

Не знам кое ме шокира повече: че Влад наистина беше тук или че беше пратил дух да разузнае — да не споменаваме колко успешно се беше справил призрака с това.

— Каза ли й да се подготви? — попита Влад.

Прозрачната глава кимна. Влад и Кат размениха поглед, но не ги изчаках да видя какво ще направят после.

Пуснах връзката, докато страх и вълнение бушуваха в мен. Дори с невероятната сила на Влад, ако не бях свободна, когато атакуваше, пазачите щяха да ме убият точно както беше заповядал Жилегай. Влад не беше довел Менчерес със себе си, така че нямаше да може да бъде използвана телекинезата му за замразяване на всички. Нямах време да се чудя за избора на Влад на подкрепление в лицето на Кат. Опънах ръцете си, използвайки скобите като опора, и с дълбока глътка въздух за успокоение, се хвърлих напред с цялата нечовешка сила, която имах.

Отне ми още два пъти, през които прехапвах устни, за да не изкрещя, но накрая почувствах костите ми да се трошат достатъчно, за

да мога да издърпам ръцете си от тройните скоби, и най-накрая усетих нещо, което не бях чувствала от седмици — торсът ми се отпусна напред, освободен от скобите.

Изчаках, стискайки зъби, за да не издам на глас колко ме боли, докато костите ми не започнаха да се възстановяват. В същото време слушах съсредоточено, но пазачите явно още не бяха забелязали какво правя. Погледнах към скобите на краката си и предишното ми вълнение беше заменено с нуждата да побързам. Нямах много време.

Веднага щом махнах ръкавицата и тиксото от дясната си ръка се наведох и започнах да работя по скобите на краката си. По време на фалшивите изнасилвания бях внимавала как Максимус беше освободил крака ми. Ключалката не изискваше ключ и резето беше относително просто. Щом го повдигнах в правилната посока и го обърнах, скобата на дясното ми коляно се отвори. След още пет ключалки най-накрая можех да се отлепя от стената.

Ако все още бях човек, щях да падна на земята от мускулна атрофия, да не споменаваме раните от залежаването в една и съща позиция седмици наред. Като вампир тялото ми се настрои почти веднага. Исках да изкрещя от радост най-после да бъда свободна — и мили Боже, исках дрехи! — но нямах време за нищо от това. Трябваше да се заредя от контакта, за да се бия за живота си.

Бях по средата на стаята, когато чух алармите.

Над воя на сирените чух един от пазачите да вика:

— Периметърът е нарушен, непознат вампир.

Това трябва да беше Влад, значи пазачите щяха да дойдат за мен! Паникьосана се хвърлих към контакта. Свирепостта ми накара дясната ми ръка да мине през него, електрифицирайки ме моментално. Волтажът препусна през тялото ми, ефектът беше подобен като на първата невероятна глътка кръв след гладуването ми. Очите ми се извиха назад и изпаднах в конвулсии, докато имах чувството, че клетките ми експлодираха от количеството необузdana енергия.

Не бях издърпвала енергия от контакт откакто бях станала вампир. Тогава чувството беше като от болезнена доза адреналин. Сега беше като удряне от светкавица, съставена от чиста, невероятна сила.

Не можах да видя пазача, който се втурна в стаята, но когато ме сграбчи го обвих с краката си, свободната си ръка и зъбите, все още треперейки от суровото, пристрастяващо блаженство, изстрелващо се в

тялото ми. Електричеството, което абсорбирах както пустинята дъжд, се оказа прекалено много за пазача. Когато започна да се излива в неговото тяло чрез здравата ми хватка, той започна да крещи непрестанно, вече борейки се да се освободи.

Изведнъж обаче не бях само получателя на силата: дива, непозната част от мен започна да я издърпва от контакта на големи глътки, които за няколко мига изчерпаха кабелите, но не беше достатъчно. Като вампир, надигащ се за пръв път, бях изпълнена с неописуем, ненаситен глад, което нищо, освен неистово ядене, нямаше да насити.

Хвърлих пазача настрана, толкова погълната от нужда, че едва забелязах как се удря в стената като парцалена кукла. Със замъглено зрение последвах силата, която чувствах да пулсира по стените, извън стаята. Когато стигнах до контакта в коридора бръкнах с ръка, викайки от облекчение при новите изблици на електричество, но за жалост и той свърши, а тялото ме болеше от липсата му.

Бих продължила да търся други източници на сила, ако не бяха емоциите, които заглушиха моите. Потиснаха глада ми, изпълвайки ме с такава ярост, каквато никога не бях изпитвала. Тази ярост прочисти повечето от мъглата, в която се намирах и видях Харолд, мъчителя ми, да се опитва да избяга покрай мен. Хванах го, издавайки вик на отмъщение, докато освобождавах волтажа си в него. Част от мен не искаше да се разделя с енергията; исках да я събирам, докато не се пръсна от нея, но яростта ми казваше, че трябва да убия всичко, което се движи и трябва да го направя сега.

Когато Харолд експлодира от натиска на прекалено много електричество, хвърлих останките му настрана и тръгнах да си търся нова жертва. Викове ехтяха в ушите ми, докато ледени сенки сякаш се сливаха в солидни фигури около мен, карайки ме да се чувствам сякаш вървах през леден, кошмарен коридор. Малката част от ума ми, която още беше рационална, искаше да се скрия, не да хващам всеки пазач, който видя и да го пълня с електричество, но трябваше да убивам. Разкъсвам. Изгарям. Лейла. Лейла. Лейла.

— Лейла! — извика дрезгав глас зад мен.

Завъртях се, виждайки тези ужасни сенки да правят път на далеч по-тъмна, голяма фигура. Огън обвиваше формата му, карайки го да изглежда демоничен, докато емоциите ми стигнаха до кресчендо от

напоена с облекчение ярост, толкова мощна, че ме пречупи. Паднах, първо удряйки стената, после почувствах болка от горещи ръце, които ме вдигнаха до тяло, което беше като огън, затворен в камък.

— Върви — извика женски глас. — Изведи я оттук!

Мъглата над ума ми се надигна достатъчно, за да видя тъмните фигури, които прелетяха през коридора. Пазачите, които все още бяха живи, не направиха опити да ни спрат. Вместо това бяха на земята, телата им яростно се бореха с адските сенки, които минаваха през тях и през цялото време издаваха заглушаващо високи писъци.

Останалата част от мъглата се надигна, когато психотичната ярост изведнъж изчезна, оставяйки ме със собствените ми емоции. Тогава напълно осъзнах в чии ръце бях и заридях.

Влад!

Не казах името му на глас, не можех да говоря от риданията, които продължаваха да излизат от мен, но не исках да започна да плача. Ако го направех знаех, че нямаше да мога да спра, а още не бяхме избягали.

Някак си той беше успял да обвие пелерина около мен, докато летяхме толкова нависоко, че затворих очи, за да не ми стане лошо. В следващия миг се гмурна, за да кацне на хълм на около километър и половина от станцията. Заради по-високото положение и изостреното си зрение все още успях да видя какво се случва и невярващо гледах, докато сивите фигури, които първо бях помислила за сенки, минаваха през пазачите като прозрачни акули. Още от фигурите изскочиха от земята, присъединявайки се към ужасното меле. Не бях изненадана, когато някои от пазачите спираха да се мърдат и създанията изоставяха сгърчващите им се тела за тези, които още бяха живи. Бях шокирана, че съществува без солидна форма можеха да бъдат толкова смъртоносни.

— Какво са те? — прошепнах.

— Останки — каза Влад, махайки маската и перуката. Реки от жестоко удоволствие се появиха в емоциите ми, преди отново да затвори чувствата си. — Не могат да бъдат убити, защото вече са мъртви, и се хранят от енергия и болка. Затова дори най-силният вампир не може да им се противопостави.

Останките ли беше искал Влад от Кат? Мислех си, че изразът „силата на гроба“ беше метафора. Сякаш за да подсили предположението ми, Кат излезе от старата гара на перона. Не само че

отвратителните създания не я нападнаха, а започнаха да се клатят сякаш в транс, докато ги приближаваше, напомняйки ми на змии и опитен змиеукротител.

— Това е... това е... — Думите ми не можеха да го изразят, но Влад можеше.

— Дори по-мъчителен начин да умреш, отколкото да изгориш — завърши, дланта му се плъзна по гладката ми, плешива глава, преди да обхване лицето ми. — Не мога да върна времето назад, за да спра това, което ти се случи, но ще отмъстя за болката ти. Това ти обещавам.

Исках да се хвърля в ръцете му, не заради клетвата му, а защото беше тук и можех. Преди обаче да успея да направя каквото и да било, ме обхвана срам, заради който ми беше трудно да го погледна в очите. Беше решен да отмъсти заради това, което беше видял, но оставаха нещата, които не беше видял. Нещата, които, ако си говорихме истината, можех да спра, но не го направих.

— Тук в безопасност ли сме? — попитах, придърпвайки пелерината, вместо да се пресегна към него.

Сякаш той почувства отдръпването ми, отстъпи, докато тялото му вече не се докосваше до моето.

— Да. Дори Менчерес не може да надвие Кат, когато проявява силата на гроба. Както казах, не може да бъде спряна. За жалост обаче може да бъде записана.

С това няколко експлозии разтресаха бившата гара, докато черен дим не се издигна на няколко места. Точно когато се притесних за няколкото наблюдателя, цялата структура експлодира в оглушителна детонация, която изпрати гъба от огън в небето. Кат беше обсипана с горящи отломки, преди да се отмести от пътя им. Обърна се и погледна Влад вбесено.

— Това беше, защото не ми каза „да“ веднага — промърмори той без съжаление.

Уви ръце около мен, но не в прегръдката, от която толкова много се нуждаех. Вместо това ни вдигна във въздуха, вдигайки ни на високо отново. Сълзи покапаха от затворените ми очи, докато увивах ръце около него. Може и да се държахме, защото беше нужно, но горещината му все още се вливаше в мен, мирисът му изпълваше носа ми и косата му беше камшик, докато кичури от нея ме удряха по бузата от вятъра.

Бях толкова претоварена от това отново да бъда в ръцете му, че ми отне няколко минути да забележа, че дясната ми ръка продължаваше да изстрелва електричество в него.

Влад летеше по-бързо, отколкото знаех, че може, и все пак ни отне два часа, за да стигнем до самолета му. Явно не искаше да каца никъде близо до станцията, за да не предупреди хората на Жилегай. С вятъра, който пречеше на всичко, освен най-силните викове, нямахме шанс да си говорим. Имах да му казвам доста, но нищо от него не беше за викане.

Разбира се, щом достигнахме до самолета, имахме публика в лицата на двамата пилоти, които ме посрещнаха с изключително уважение, успявайки да не гледат към дългата пелерина, която беше единственото ми облекло. Публиката ни се увеличи, когато Кат се появи, когато излизах от банята, облякла панталоните и суитчъра, които Влад ми беше осигурил. Насаме бях изпразнила две големи системи с кръв, които бяха дошли заедно с дрехите, и бях прекарала няколко минути, борейки се с реакцията на тялото ми към кръвта. След това се бях измила, но имах на разположение само малка мивка и сапун за ръце. Когато най-накрая успеях да си взема душ, нямаше да изляза от него с часове.

Самолетът излетя, преди да успее да стигна от банята до мястото си. Очевидно Влад нямаше да рискува някой да ни настигне. Изчака ме, докато седна, и когато протегна ръка, както беше правил толкова много пъти преди, трябваше да се преборя със сълзите, преди да я хвана.

Ако беше забелязал лекото ми забавяне, не каза нищо. Истината беше, че електричеството, което дясната ми ръка в момента излъчваше, не беше достатъчно, за да навреди на самолета, но се наслаждавах на самото му докосване. Когато попитах накъде отивахме, Кат ми отговори, че отивахме в Германия, където щяхме да я оставим. Не попитах след това накъде щяхме да продължим. Където и да беше, нямаше да бъде в румънската къща на Влад. Вече я нямаше.

Кат седеше колкото се може по-близо до пилотите, опитвайки се да ни даде колкото усамотеност можеше да позволи самолета. Не бях

сигурна, но мисля, че бях видяла и духа, който ме беше предупредил за атаката. После обаче забравих за него, когато Влад хвърли одеяло над мен, когато се настаних на мястото си. Как знаеше, че исках колкото се може повече слоеве от дрехи върху себе си след като няхах никакви за седмици?

— Трябва да се опиташ да поспиш, ако можеш — каза той със странно неутрален тон. — Трябва да си изтощена.

Ръката му все още беше увита около моята, но освен това не ме докосваше. Освен че се беше заклел да отмъсти заради мен и да отговаря на въпросите ми, не беше говорил истински с мен. Не знаех защо и открих, че ме беше страх да попитам. Да, беше полудял от ярост заради записите, но последното нещо, което беше казал на Кат във видението ми беше, че никога не е трябвало да се жени за мен.

Ами ако не го беше казал просто заради раздразнението си? Ако все още го мислеше? Нямаше как да знам. Лицето му беше безизразно и държеше емоциите си скрити, което не беше начинът, по който си представях събирането ни.

Може би не можеше да надмогне мисълта за изнасилването ми. В света на вампирите това беше върховният начин, по който Жилегай можеше да унижи Влад, а гордостта на Влад беше легендарна. Бих предпочела да не го обяснявам с публика, но някои неща не можеха да чакат.

— Това, което видя на втория запис... трябва да обясня — започнах, но Влад ме прекъсна.

— Не, не трябва. — Приблужи се и стисна ръката ми. — Нищо от това не е по твоя вина. Няма нужда да обясняваш нищо, защото Максимус е виновникът и нищо, което си можела да кажеш или направиш, нямаше да промени случващото се.

Вместо да ме успокои, сълзи напълниха очите ми, докато нова вълна срам ме заливаше. Трябваше да зная, че Влад нямаше да бъде толкова плитък и да се чувства по-различно към мен заради случилото се с Максимус, и беше прав. Ако Максимус ме беше изнасилвал, вината нямаше да бъде моя, но аз също участвах, когато Максимус ми даде кръв, а това можеше да промени чувствата на Влад, ако откриеше за случилото се. Как трябваше да кажа на Влад, че „изнасилването“, на което беше станал свидетел, не беше истинско, но другият инцидент, за който не знаеше, беше реален и го бях позволила?

Не можех. Не сега, може би никога.

— Не това имах предвид — започнах, без да мога да го погледна в очите. — Жилегай настоя да ти изпрати видео на изнасилване, затова Максимус накара всички да излязат и използва тиксо върху двама ни, за да не може нищо да, ааа, навлезе, но да изглежда истинско. Докато... изпълняваше ролята ми каза къде бях и че ме беше одрал, за да може да махне аурата ти и да използвам способностите си. — Гласът ми спря. — Това беше първият път, когато почувствах, че имах шанс.

Влад не каза нищо и емоциите му останаха заключени. След миг рискувах да го погледна и си пожелах да не го бях правила. Очите му бяха пронизващи.

— Няма нужда да лъжеш — каза той, а погледът му държеше моят, въпреки че отчаяно исках да погледна настрана. — Аз съм последният човек, който ще се намръщи, съди или ругае някого за това, че е бил изнасилен.

— Знам — едва успях да кажа, още една вълна от срам ми пречеше да говоря. Да, той беше оцелял от години на истинско изнасилване, докато отказвал да се пречупи, докато аз се бях предала след две седмици на не толкова жестоко затворничество. — Не лъжа. Максимус не ме изнасили. Всъщност рискува живота си, за да не го направи.

Гласът ми заякна на последната част. Не можех да оставя Влад да вини Максимус за нещо, което не беше направил, иначе щеше да го убие веднага щом го види. Но, както се притеснявах, можеше така или иначе да го направи.

„Може и теб да убие, когато научи какво направи, когато Максимус ти даваше кръв“, прошепна вътрешният ми глас, нарушавайки мълчанието си.

Не можех да понеса да мисля за това повече. С промърморено извинение станах и отидох в банята, където отново се опитах да изтрия остатъците от последните две седмици, но беше безсмислено. Мразех как чувствах тялото си като на непознат, след като бях одрана. Сега беше покрито с упрекващи отпечатъци на есенции, които не можех да се насиля да призная.

Накрая спрях водата. От едва чуващият се шепот, който улових, по време на отсъствието си бях основната тема на разговора.

— В момента няма нужда от отмъщаващ воин — казваше Кат. — Има нужда от съпруга си, така че спести за по-късно смачкването на враговете си.

Въздъгнах, докато попивах водата, която бях разляла в опит да измия повече от себе си. Без да мога да протакам повече, излязох от банята.

Кат стана, връщайки се в предната част на самолета, където, да, духът с дългите бакенбарди се рееше близо до пилотската кабина. Кимнах му, надявайки се, че нямаше как той да се превърне в една от убийствените Останки.

— Лейла — каза Влад с внимателно контролиран тон, когато седнах обратно. — Видял съм достатъчно страдание в съществуването си, за да знам, че всеки се справя с него по различен начин. Ако искаш да говориш за случилото се, ще слушам. Ако не искаш, няма да те притискам. Ако имаш нужда от нещо, ще го имаш. Разбираш ли?

Преглътнах и кимнах, свиквайки със сълзите в очите си. Само как исках да помоля за прошка, но въпреки че това беше нещото, от което имах най-голяма нужда, нямах куража да призная какво бях направила. Или по-лошо, че бих го направила отново в същата ситуация.

— Мисля, че съм уморена — казах, доказвайки страхливостта си. Затворих очи, искайки ми се да ме придърпа към себе си, както правеше обикновено, но въпреки че хватката му върху ръката ми се стегна леко, той не се помръдна.

Влад не каза къде отивахме, след като оставихме Кат и духът, който се представи като Фабиан, в Мюнхен. Може и да се бях преструвала, че спя за няколко часа, но накрая наистина стана така, точно преди зората да изгрее. Когато се събудих и над себе си видях кристален полилей, си помислих, че това беше още един от екстравагантните домове на Влад.

Не можех да го попитам, тъй като бях сама в леглото. Голямата, богато украсена стая беше в успокояващи бели и кремави тонове с лек кестеняв оттенък в килима. Отворена арка с мраморни колони разделяше тази и съседната стая, така че станах, за да видя дали Влад не беше там. Не беше, но гледката на голямата мраморна вана в

позлатената баня почти ме накара да изоставя търсенето си. Тогава обаче се видях в огледалото и спрях невярващо.

Имах коса! Подръпнах черните къдрици, очаквайки да я почувствам като перука, но всичко, което почувствах, беше подръпването на скалпа ми. Дори отново имах вежди. И тях дръпнах, дори си отскубнах косъм за доказателство. Ох! Да, истинско. Погледнах в панталоните си и открих, че не навсякъде имах косми, но частите, които ме караха да се чувствам нормална отново, бяха. Нямах идея как и бях прекалено благодарна, за да ме интересува.

Щастливо прокарах пръсти през косата си, докато минавах през банята и влязох в друга голяма стая с десетки вази. Приличаха на гръцки, както и другите украси — още колони. Ако не бяха високите от пода до тавана прозорци с изглед към зашеметяващ басейн, заобиколен от сграда, която очевидно беше хотел, бих се заклела, че това беше резиденцията на бивш римски владетел.

— Влад? — извиках, минавайки през стаята с вазите и влизайки в елегантен пъб, завършен с диван, билиардна маса и пълен бар.

— Тук — извика, звучейки леко изненадан.

Посрещна ме по средата на следващата екстравагантна стая, външен покрит двор с изглед към басейна. Имаше дори джакузи, но след като Влад беше напълно облечен и сух, не се беше възползвал от него.

— Не очаквах да си будна толкова рано — продължи и въпреки че ме огледа цялата, не направи опит да ме докосне.

— Станах по-добра в ранното събуждане — казах, примигвайки на късното следобедно слънце и хванах кичур коса. — Как успя? Дори е същата дължина като... преди.

При последната дума се запънах малко, защото не исках да си припомням одирането повече, а и на Влад сигурно не му се искаше да му се припомня.

Той погледна косата ми, но отново само погледът му ме докосваше. Ръцете му стояха почти каменни до тялото му.

— Магия. — При шокирането ми изражение той сви рамене. — Не я практикувам, но преди Пазачите на закона да я забранят преди хиляди години, Менчерес вече беше забравил повече тъмни изкуства, отколкото доста живи магьосници някога ще научат.

— Менчерес е тук?

Кимване.

— В следващата вила.

— Няма ли да има проблеми, ако някой разбере за това? — попитах, опитвайки се да приема факта, че Влад беше направил заклинание. Не беше фен на магията още преди да разбере, че Синтияна беше използвала такива, за да го манипулира с десетилетия, и наистина я мразеше, когато една такава ме уби.

Зъбите му проблеснаха в кратка усмивка.

— Няма да кажа, ако и ти не кажеш.

Усмихнах се колебливо.

— Къде сме?

— Сизър Палас в Лас Вегас.

— Вегас? — Защо? Нямахме как да беше получил внезапно, неконтролируемо желание за хазарт.

Влад сви рамене.

— Жилегай може само да се надява да ме победи с атака, по-силна от тази, с която унищожи дома ми. Ако направи това в сърцето на Вегас, резултатът ще бъде множество човешки жертви и достатъчно международно внимание, за да надигне гнева на Пазителите на закона. Не може да си позволи да се бори както с мен, така и с тях, затова дори ако обявя присъствието си на билборд, той не може да направи нищо, докато не си тръгнем.

Успокоих се, когато го каза в множествено число. Не бях сигурна как стояха нещата помежду ни, но ако все още съжаляваше, че се беше оженил за мен, поне не звучеше сякаш има планове веднага да ме остави.

„Ще го направи, когато открие какво стори“, прошепна дебнещият ми вътрешен глас.

Стиснах челюст. „Един ден“, обещах на гласа, „ще умреш!“

— Имам нещо за теб — каза Влад, привличайки вниманието ми обратно към него. Устата му се изви, когато извади гумена ръкавица от джоба си. — Изглежда, че вече имаш нужда от това.

Погледнах надолу, за да видя, че от дясната ми ръка изскочиха две малки искри. Не беше нищо в сравнение с това, което бях показвала преди, но все пак ме направи почти толкова щастлива, колкото новата ми коса.

— Благодаря — казах, слагайки си ръкавицата.

Това, което наистина исках да направя, беше да пъхна пръстите си в най-близкия контакт. Никога отново не исках да се чувствам толкова безпомощна, както когато мислех, че най-доброто ми оръжие за защита буквално беше откъснато от мен. Може би за да покажа същите способности като преди, трябваше да се зареждам ръчно. Или електрическите ми способности, подобно на останалата част от мен, щяха с времето да станат такива, каквито бяха?

Влад ме гледаше, полуусмивката му не ми казваше какво си мисли. Колкото до чувствата му, те бяха под по-силна охрана от Форт Нокс. Исках да го попитам, но след като не можех да му дам честност още, не ми изглеждаше справедливо да изисквам това от него.

— Значи аз, ъм, ще отида да се измия и ще те видя по-късно — казах, почти препъвайки се над думите си заради невидимата стена помежду ни.

Погледът му казваше, че знае, че крия нещо от него, но отговори „До по-късно“, преди да се върне на мястото, където стоеше, преди да дойда.

Тръгнах си, а заради вината имах чувството, че нося на гърба си огромен камък. Никога не бях добра в лъженето, нито пък исках да бъда типа човек, който беше добър в това. Сега се бях омотала в огромна лъжа. Въпреки че бях ужасена от мисълта да загубя Влад, не можех да продължавам дълго, още повече че той заслужаваше да знае за всичко, което се беше случило по време на пленничеството ми, дори частите, които биха променили чувствата му към мен.

Ще му кажа довечера, реших, опитвайки се да игнорирам как стомахът ми се сви при мисълта. Междувременно щях да се изтъркам така, че да не остане нищо от преживяванията ми, а това щеше да отнеме известно време.

Влад не влезе в спалнята или банята през цялото време, докато бях там, което се оказа повече от час. Въпреки че бях търкала плътта си, не се чувствах чиста, когато излязох от душа, но се съмнявах, че дори криминалисти биха открили и една частица върху мен от килията ми. Вината трябваше да ме кара да се чувствам покрита с невидими петна.

След продължителния ми душ се облякох с дълъг кафтан, който намерих в гардероба, без да бъда изненадана, че Влад беше заредил стаята с дрехи. Всичко беше ново, разбира се, след като предишното, което притежавах, беше изгоряло заедно със замъка на Влад. Роклята до коленете с дълги ръкави имаше красиви копчета отпред и бледият кремав цвят пасваше на декора на вилата. Оставих косата си пусната, след като я изсуших. Да чувствам как ме гали по раменете беше успокояващо, осезаемо напомняне, че наистина се беше върнала.

Влад не беше в двора, когато излязох да го търся. Не беше и в стаята с вазите, и в пъба. Изненадах се, когато открих, че вилата имаше още две спални, вътрешен кино салон, библиотека, трапезария, фитнес, дневна и голям коридор с елегантен диван. Във всяка стая имаше по един пазач и бях облекчена да видя познати лица като Самир и Петре. Изненадах ги — и себе си — като ги прегърнах. Не видях Дориан или Александру и ме беше страх да попитам дали бяха останали в Румъния или не бяха оцелели от атаката. За да не се задълбочавам в мисълта, продължих да обикалям вилата. Беше толкова голяма, не можех да повярвам, че бяхме в хотел. Това можеше да бъде едно от крилата на бившия замък на Влад.

Последвах туптенето на силата във въздуха, докато накрая не намерих Влад в изтънчена версия на семейна стая. Няколко човека седяха на дивана близо до него, но всички бяха с гръб към мен. Менчерес беше лесен за разпознаване, черната му коса беше толкова дълга и права колкото моята. До него беше жена с руса коса и предположих, че бе съпругата му — Кира. Следвах момиче с

подрязана черна коса и плешив мъж, толкова нисък, че едва се виждаше върха на главата му...

— Гретчен, Марти — казах изненадана. — Не знаех, че и вие сте във Вегас!

Марти стигна пръв до мен, прескачайки дивана, за да ме прегърне. Сълзите ми паднаха на новата му плешива глава, докато го прегръщах, толкова щастлива да го видя, че едва забелязах острия поглед на Влад.

— Дворецът е постоянно в движение, нищо чудно, че не си ни чула — каза Марти, пускайки ме, след което посочи към роклята ми. — Ау, по дяволите — добави, звучейки засрамено. — Изцапах роклята ти.

Погледнах към розовите петна от сълзите му и замръзнах. За момент всичко, което виждах, бяха петната по бедрата ми от Максимус и споменът почти ме събори. Сестра ми не забеляза реакцията ми. Прегърна ме и ѝ отговорих по-вдървено, но тя не каза нищо.

— Вилите не са ли страхотни? — попита Гретчен радостно. — Най-накрая съпругът ти да ни заключи някъде, където е страхотно!

Сравнението със заключването също ме накара да трепна, което беше абсурдно, също както и реакцията ми към розовите петна на дрехата ми, но не можех да се отърва от чувството за задушаване и вина, които внезапно ме обзеха.

— Лейла — каза Влад, ниският му глас се промъкна през продължителното, радостно коментиране на Гретчен. — Добре ли си?

Гретчен сякаш не го чу, но Марти ме погледна преценяващо, докато сестра ми продължаваше да говори за това колко прекрасен беше Вегас и дали знаех, че Влад ѝ беше дал пари да играе хазарт.

— Не знае, нали? — успях да попитам.

Влад се изправи, погледът му не трепваше.

— Не. Ти ще решиш дали може да се справи.

— Да се справя с кое? — попита Гретчен неразбиращо. — С хазарта? Разбира се, че мога!

Погледнах малката си сестра, която криеше толкова много болка от смъртта на майка ни зад стена от сарказъм и несериозност. Сега изглеждаше щастлива, така че да бъде проклета, ако аз бъда тази, която разруши щастието ѝ.

— Добре — казах, опитвайки се да се стегна. — Не харчи всичко за един ден.

— Разбира се, сестро — отговори, целувайки ме бързо.

Исках да докосна мястото, където ме целуна, за да задържа целувката ѝ там. Влад не беше единственият човек, който се страхувах, че няма да видя повече, след като Жилегай ме взе.

— Къде е татко? — попитах, звучаейки почти нормално.

Гретчен издаде отвратен звук.

— В съседната вила, отказва да излезе от стаята си. Все още се сърди, че се крие, да не споменаваме, че все още ти е бесен, защото стана вампир против желанието му.

Не трябваше да очаквам нещо различно, особено ако, подобно на Гретчен, Хю Далтън нямаше представа през какво бях минала, но суровите ми емоционални рани направиха невъзможно да се преструвам, че не ме бъркаше. Беше глупаво от моя страна, зряла жена да оставя продължителното отричане на баща ѝ да я наранява като малко момиче, но точно така почувствах действията му.

— О — успях да кажа и въпреки че звучеше небрежно, излезе като изплакване.

— Стига вече — каза Влад едва овладяно и изкрещя „Хю!“ достатъчно силно, за да разтресе рамките на прозорците. Без да чака за отговор, излезе от стаята.

— Влад, недей — казах, гледайки след него. Не намали и Марти ме хвана, пречейки ми да тръгна след него.

— Недей, хлапе — отговори Марти, нещо тъмно се усещаше в гласа му. — Хю е твой баща, затова Влад няма да го убие, но каквото и да направи, баща ти си го заслужава.

Гретчен погледна между мен и отворената врата, която Влад почти беше изкъртил в гнева си.

— Какво става?

— Нищо, за което да се притесняваш — отговори Марти, погледът му стана смарагдовозелен, докато я гледаше.

Гретчен кимна с отсъстващ поглед. Обърнах се към Марти, шокирана както от това, че беше хипнотизирал сестра ми, така и от студенината в изражението му. Трябва да беше доста ядосан на баща ми, а дори представа си няхах за това.

Нямаше нужда да напрегам слуха си, за да знам кога Влад беше стигнал до баща ми. Командата му „Седни, млъкни и не мърдай“ изпъкна дори на обичайния шумов фон. Когато миг по-късно чух собствените си викове и далеч по-тихият смях на Жилегай, потреперих.

— Не смей да поглеждаш настрани — каза Влад, всяка дума беше по-остра от изплющяването на камшик. — От това ви защитава изолацията ви, защото това е, което се случува, когато Лейла беше взета от врага ми преди две седмици.

Още смразяващи кръвта писъци прекъснаха това, което щеше да каже Влад, последвано от изкрещяването ми, че щяха да си платят. Стиснах юмруци, когато умът ми възроди картината на изражението на Жилегай, докато от видеото се чуваше още смях.

— Във всеки един момент можеха да я убият — каза Влад по време на пауза на виканията ми, което трябва да беше, когато Харолд ме измести, за да може по-добре да одере гърба ми. — Не знаеш какво е да загубиш дете, но аз знам. Когато вече ги няма, всяка студена дума, която си му казал, е като белег върху душата ти, всяка пропуснатата възможност, която си можел да прекараш с тях е болка, която никога няма да мине.

Новата вълна от викове ме накара да залитна. Марти обви ръце около мен, шепнейки успокояващи думи, които не чувах, защото се борех с припомнения ужас от момента.

— Мислиш, че съм чудовище? — продължи Влад, когато можех да го чувам отново. — Ти си по-лош, защото моето дете никога нямаше нужда да се моли за любовта ми, от която ти толкова жестоко лишаваш Лейла. Спомни си за това следващия път, когато се оправдаваш за продължителното емоционално изоставяне на дъщеря си.

Писъците ми спряха, което вероятно означаваше, че Влад беше спрял записа, след като от ужасните си спомени знаех, че продължаваше още няколко минути. Чух звука на повръщане и сълзи напълниха очите ми. Влад му беше заповядал да бъде тих и неподвижен, но хипнозата на вампира не можеше да накара баща ми да не повърне заради видяното преди малко.

— Не трябваше да прави това — прошепнах, избърсвайки сълзите си.

— Трябваше — твърдо отговори Марти. — Хю е ужасен баща, откакто си го издала на майка ти, че ѝ изневерява. Само ми се искаше да имах смелостта да му го покажа по начина, по който съпругът ти току-що направи.

Гретчен не каза нищо, продължаваше да стои със същия нефокусиран поглед, който имаше откакто Марти ѝ беше казал, че няма за какво да се тревожи. Без нечовешки сетива вероятно не беше чула записата или жестоките коментари на Влад.

— Всичко, което Влад каза за загубата на дете, е вярно — продължи Марти с подсмърчане. — Когато загубих Вера, исках да умра. Осемдесет години по-късно ти ми даде шанса отново да бъда баща. Никога не бих заменил твоя, но те обичам по същия начин, сякаш си моя плът и кръв, и съм толкова благодарен, че си жива, за да мога да ти кажа отново.

Застанах на колене, за да мога да заровя лице във врата му, докато с груб глас му казвах, че и аз го обичах. Мълчаливо благодарих на Бог, че преди години Марти беше този, който ме намери да ровя за храна в боклука на карнавала, когато бях уплашен, самотен тийнейджър, опитващ се да се справи със способности, които ме правеха заплаха за всеки, когото докоснех. Ако гледахме безусловната любов, мъжът, който ме прегръщаше беше баща ми, докато мъжът в другата стая беше по-скоро неохотен доведен баща.

Почувствах от заслепяваща емоция, отишла си прекалено рано, за да разбере каква беше. Погледнах над рамото на Марти и видях Влад на вратата, изражението му беше неразгадаемо, докато гледаш как прегръщам най-стария си приятел.

— Съжалявам, че чу това — каза с измамно мек тон. — След продължителния му отказ да те види, бях принуден или да го накарам да гледа записата, или да натикам лаптопа в гърлото му, а това щеше да има по-перманентни последствия.

Погледнах лаптопа, който Влад държеше, и си представих как стърчеше от двете страни на врата на баща ми като на анимациите. Полошо, не мисля, че се шегуваше. Все пак го наричаха Влад Цепеш, не Влад Блъфьора.

Менчерес се изправи, проговаряйки за пръв път, откакто бях влязла в стаята.

— Кира и аз тъкмо щяхме да се възползваме от различните занимания в хотела. Бихме се радвали, Марти и Гретчен, ако ни придружите.

— Разбира се, звучи страхотно — отговори Марти, превеждайки учтивата версия на „Нека оставим Влад и Лейла сами“. Сестра ми не отговори, все още гледаше напред с радостното, празно изражение на лицето си.

— Гретчен — каза Марти, очите му проблеснаха в зелено. — Събуди се. — След като премигна и празният поглед я напусна, той продължи. — Искаш ли да разпускаш с бивш фараон, който няма нужда да брои карти, защото чете умове?

— О, по дяволите, да! — отговори Гретчен, почти бягайки до вратата във въодушевляването си. — Дай ми двадесет минути, за да изглеждам още по-невероятно.

— Гладна? — попита Влад с фалшивия спокоен глас след половин час, когато всички напуснаха вилата.

Бях, но се страхувах, че ако отлагам да призная вината си още малко, няма да успея да му кажа още тази вечер. Или до края на живота си, както исках.

— Не — отговорих, стягайки се за това, което трябваше да направя.

Половинчатата му усмивка остана, въпреки че очите му се присвиха.

— Винаги миришеш на вина, когато ме лъжеш.

Значи трябваше да воня на нея, откакто ме беше спасил.

— Хубаво. Гладна съм, но повече искам да говорим.

— Можеш да правиш и двете — отговори той, махвайки ми да го последвам, докато напускаше стаята.

Тръгнах след него, докато отчаяна част от мен се опитваше да запомни как изглеждаше. С начина, по който реагираше на предателствата, това може би беше последният път, когато го виждах. Косата му беше сресана назад и се беше избръснал, докато беше останала само вълнуващата набола сянка. Носеше панталони с цвят на пясък и бяла ленена блуза, отвореното копче на яката му показваше само падинката на гърлото му. Останалата част от тялото му беше

покрита от богатата материя, опънатостта на която подчертаваше мускулите му, докато се движеше по обичайния си хищен начин. Ефектът беше далеч по-секси от всички мъже без ризи, които бях видяла около басейна по-рано. Влад не показваше мъжествеността си, носейки по-малко дрехи, вместо това носеше повече, примамвайки хората с това, което не им позволяваше да видят.

— Тук — каза, когато достигнахме до елегантния пъб и той мина зад бара, откъдето извади торбичка с кръв.

— Топла е — казах изненадана, когато я взех.

— Има устройство, което ги държи точно на тридесет и седем градуса. — Усмихна ми се криво. — Не сме първите вампири във вилата.

— Не мислиш, че са убили някого, за да я напълнят, нали?

Смехът на Влад не беше весел.

— Не. Вероятно преливат от доброволци. Този град вони на алчност и отчаяние. Да станеш кръвен донор за вампири би била най-голямата стъпка, която можеш да направиш, в сравнение с останалите начини за правене на пари тук.

— Наистина не харесваш Вегас — отбелязах, въпреки че отговорът му ме накара да се отнасям по-малко подозрително към кръвта.

— Защо бих го харесвал? „Каквото се случи във Вегас, остава във Вегас“ е извинението на хората да се потопят в най-голямата поквара, сякаш не ми стигат мислите, които чувам.

Можех да му симпатизирам за това. Държах ръкавицата на дясната си ръка не защото се притеснявах от волтажа, а защото не исках да съживявам някоя от следите, с която стаята сигурно беше покрита. И говорейки за подслушани неща...

— Можеш ли, ъм, да отпратиш стражите за малко? — попитах, хапейки долната си устна.

Влад зададе командата на румънски, в резултат на която няколко врати се отвориха и затвориха. Сега, когато имахме някакво уединение, се опитах да намеря най-добрия начин, по който да му призная, но, както обикновено, Влад ме изпревари.

— Защо не искаш да те докосвам? — попита, нормалният му тон в разрез с шока, който предизвика.

— Аз, ъм, това не е... — започнах да заеквам.

— Първо вярвах, че не можеш да понасяш докосването на когото и да е, което разбирам — продължи той. — Години след затворничеството ми като момче не понасях ничии ръце върху мен. Истината е, че и до сега е така, само че в момента съм по-скоро ядосан вместо отвлечен, когато хората ме докосват без позволение ми. Затова и почетоха отдръпването ти по-рано, но когато видях как прегръщаш Марти и сестра си, осъзнах, че това се отнася само за мен.

Устата му остана отворена, докато десетки мисли преминаваха през главата ми. Първо, искаше ми се да не бях вампир, за да може да чуе всичко, вместо да се опитвам да навържа нещата и пак да не успея да ги кажа правилно.

— Не мога да понасям вината, когато те докосвам — казах най-накрая. Виждате ли, определено се получи грешно.

Той подпря ръце на бара и се наведе напред.

— Защо? Защото не искаш да признаеш, че Максимус те е изнасилил?

Все още не ми вярваше?

— Казах ти, не го направи.

Влад вдиша, зелено проблесна в очите му.

— Помниш ли, когато ти казах, че миришеш на вина, когато лъжеш? Лейла, любов моя, всеки път, когато говориш за случилото се с Максимус, вониш на нея.

Обърнах лице заради спомена — и ръцете му изведнъж се озоваха на лицето ми, карайки ме да го погледна.

— Имах го предвид, когато ти казах, че няма нужда да говориш за това, но не можеш да продължиш да лъжеш мен или себе си. — Тонът му беше твърд, но пръстите му ме галеха по начин, който ме караше да се наведе към него, вместо да се отдръпна. — Сега може да е по-лесно да се преструваш, че някой, на когото си вярвала, приятел, не може да направи това с теб, но накрая преструвката ще те разруши.

Не можех да спра сълзите да не потекат и се усилиха, когато той се наведе през бара и ги целуна.

— Не променя нищо помежду ни — каза срещу кожата ми. — Обичам те, Лейла, без значение какво е направил той или който и да е друг.

Затворих очи, чувствайки как нещо изгладняло попива приемането му, което той показваше с думите си и всяко докосване на

устните си. Не бях осъзнала, че се бях навела напред, докато не почувствах врата му срещу бузата си. Исках да остана така завинаги, но лъжата, която той чувстваше, че съществува, висеше помежду ни като стена, която не можех да изскача. Единственият начин да я преодоля беше като я разруша — а вероятно и връзката ни заедно с нея.

— Не това, което направи Максимус, ме кара да се чувствам виновна — принудих се да кажа. — Нещо, което аз направих, е причината. Максимус не ме изнасили. Направи точно така, както ти казах, само че... не беше единственият път и вторият не беше против желанието ми.

Той се стегна и отдръпна. Моменталните тръпки от липсата на тялото му ме нараниха почти толкова, колкото и психическия удар.

— Обясни — заповяда той.

Прегърнах коленете си за повече баланс върху тесния плот на бара.

— Загубих повече от кръвта си, когато Харолд ме одра, а Жилегай ме държеше гладна. Станах толкова слаба, че не можех да се концентрирам достатъчно, за да се свържа с теб, дори след като осъзнах, че имам възможността. Максимус рядко беше допускан до мен и беше наблюдаван всеки път, когато все пак ме доближеше, така че не можеше да ми даде кръв без... сериозно преструване.

Започнах да треперя, но сега, когато бях започнала да му казвам за случилото се, нямаше да си позволя да спра.

— Казах на Максимус, че имам нужда от кръв, така че той предаде на Жилегай, че иска отново да ме чука. Жилегай не възрази, обичаше начина, по който те накара да изгориш къщата си заради видеото. Накара Максимус да остави вратата отворена и му позволи да вземе само малко тиксо. Той сложи едното на устата ми и другото залепи, ъм, долу. Тогава н-направи това, което видя на видеото, само че този път махна тиксото от устата ми и ме целуна, за да излее кръвта, която беше изпил.

Влад издаде нисък, дълбок звук. Треперенето ми се засили и едва можех да виждам заради сълзите си. Това беше частта, която не исках да си спомням, още по-малко да казвам на Влад.

— Бях толкова гладна, че потънах в мъгла. Смучех устата му и-и се мятах срещу него, молейки за още. Сякаш кръвта накара тялото ми

да полудее и н-не се интересувах нито къде съм, с кого съм или какво правех.

Последните няколко думи ги прошепнах, обхваната от същия срам, който ме беше обхващал от тогава. Последното нещо, което исках, беше да призная за случилото се след това, защото беше най-лошото.

— Максимус го проигра добре, докато пазачът мислеше, че е невероятно смешно. Когато най-накрая имах достатъчно кръв и си възвърнах разума, Максимус ме попита дали и-искам пак да ми даде кръв така и — повдигнах глава и погледнах Влад въпреки признанието си — отговорих с да.

Той ме погледна, погледът му беше толкова зелен, сякаш запалени смарагди бяха заменили очите му.

— И?

— И? — повторих невярващо. — Казах да, не ме ли чу първия път?

Срам усили гласа ми, карайки въпроса ми да прозвучи като вик. Влад изчака, давайки ми време да кажа още нещо, и стовари юмруци на бара, който се разтърси като ударен от два тежки ковашки чука.

— Освен ако оставяш нещо неизказано, ми казваш, че се разяждаш от вина заради това, че отговаряш като новосъздаден, гладен вампир.

Замръзнах. Последното, което очаквах, беше да се обяснявам защо трябва да ми бъде ядосан!

— Съгласна съм, че не съм отговорна за първоначалната си реакция, но знаех точно какво правя, когато казах на Максимус да се върне. Знаех, че кръвта вероятно ще ме накара да се държа като курва отново. Също така знаех, че Максимус може и да не успее да използва тиксо следващият път, но не ме интересуваше. Важна беше само кръвта, дори ако това означава на практика да ти изневеря, за да я получа. Сега разбра ли?

Той отново издаде ниският, гърлен звук. Този, който бях свързала с гняв, но когато свали стените си и позволи на чувствата си да ме залееят, бях шокирана.

— Ако не бях чул думата „Абхазия“ в ума си, Жилегай все още щеше да те държи. Духовете на Кат щяха да те търсят, но щеше да отнеме седмици или месеци, след като не знаех дори в коя част на

света си. Жилегай можеше да те е убил дотогава или най-малкото пречупил от ужаси, за да ме тормози. В сравнение с това, Лейла, нямаше да ме интересува дали си чукала Максимус, всеки пазач, който те е наглеждал, дори самият Жилегай, ако вследствие на това си получавала кръвта, която ти е нужна, за да ми кажеш къде си.

Не можех да говоря. Не заради думите му, въпреки че бяха казани страстно, а защото емоциите му продължаваха да блъскат моите като вълни върху скала. Не съдържаха нито едно от обвиненията, които бях очаквала. Вместо това почувствах най-силния вид гордост, сякаш той се надяваше да имам способността да направя каквото е нужно в името на оцеляването и сега със сигурност знаеше, че беше така.

Ако имам някакви останали несигурни мисли, начинът, по който ме дръпна и целуна, сложи край на тях. Когато най-накрая вдигна глава, тялото ми пулсираше и чувствах устните си почти изгорени от топлината, която сякаш се изливаше от него.

— Освен това — каза с груб глас, — дори и да се чувствах предаден от действията ти, ти беше по-засегната от мен. Аз настоях да останеш в замъка, аз потуших способностите ти с аурата си, аз те превърнах в цел, омъжвайки се за теб. Ако...

— Недей — прекъснах го веднага. — Никога не казвай, че ти се иска никога да не се бяхме оженили. Жилегай ме въвлече в битката още преди това, помниш ли? После знаеше преди теб, че ме обичаш. Това, че си се оженил за мен, няма значение, пак щяхме да се намираме в същата ситуация.

Той ме гледаше толкова настоятелно, че трябваше да мигна, за да премахна чувството, че горят.

— Вероятно. Винаги ще имам врагове, и въпреки че искам да ги смажа всичките, искам думата ти, че ще продължиш да правиш каквото се налага, за да оцелееш. Не можеш повече да се оставяш да се сриваш от вина, страх или несигурност. Обещай ми.

— Добре — отговорих несигурно, защото още не можех да повярвам как приемаше ситуацията. — Първо оцеляването, без значение каква е цената. Обещавам.

Той се усмихна, нова, далеч по-студена емоция започна да се промъква в моите.

— Добре. Сега, след като ми доказа колко много съм грешал, лишавайки те от способностите ти, защо не ги използваме, за да се

свържеш с Жилегай и да го убиеш най-накрая?

Сякаш над главата ми светна крушка. Точно така, способностите ми се бяха върнали обратно, всичките. Сkochих от плота с ново въодушевление.

— О, по дяволите, да! Защо не ме накара да се свържа с него още в самолета?

Толкова бях потисната заради действията си с Максимус, че не бях помислила по-рано за това. Влад беше прав, вината беше съсипваща, и когато залозите бяха на живот и смърт, не можех да си позволя подобни пречки.

Той излезе иззад бара.

— Казах ти, оцеляването ти е първият ми приоритет. Ако беше прекалено емоционално засегната, за да признаеш какво ти е сторил Максимус, както вярвах, нямаше да бъдеш във форма да се свържеш с Жилегай.

Прокарах ръце под роклята си, търсейки остатък от следа от Жилегай. Имах доста такива от Максимус и няколко от Харолд, след като беше слагал ръка върху новата ми кожа, докато дереше старата. Когато най-накрая намерих търсеното, се усмигнах. Той беше толкова самодоволен, когато беше сложил ръка близо до чатала ми, докато се присмиваше с безпомощността ми. Е, кой сега се смее последен?

Влад видя къде спря ръката ми. Не каза нищо, въпреки че яростта му близна емоциите ми, преди да се затвори. Не протестирах. Не исках нищо да ме разсейва, докато се опитвах да се свържа с мъжа, причинил ни толкова много болка.

Изненадах се, когато проследих отпечатъка на Жилегай много по-лесно от този на Влад. Общият ни враг беше в кола, карайки на ветровит, стръмен път със стряскащо привлекателен тъмнокос млад мъж на предната седалка до него. Може би ключът към способностите ми беше да бъда добре нахранена, мислех, докато излизах от пъба и отивах в кухнята на вилата. Издърпах нож от държача и замахнах колкото мога по-силно към гърлото си...

Влад сграбчи ръката ми, спирайки ме, преди ножа да завърши смъртоносната си дъга. Отново се опитах да замахна, но мускулите ми изведнъж нямаха нужната координация. Влад ми отмъкна ножа и го хвърли в другия край на стаята.

— Пусни ме, трябва да го направя — опитах се да кажа, но думите прозвучаха неразбираеми. Без възможност да говоря, го погледнах. Не виждаше ли, че трябваше да си отрежа главата? В този миг?

Отговорът му беше да ме удари толкова силно, че чак зъбите ме заболяха. Шокът от удара ме накара да загубя връзката с Жилегай. Докато се връщах обратно, осъзнах, че Влад ме беше съборил на пода и алените петна по двама ни бяха от кръвта, която беше изтекла от мен, когато се обезглавих наполовина. Доста сигурна бях, че бях изпитала психичен пристъп и можех да се сетя само за една причина за внезапната ми, неконтролируема нужда за самоубийство.

— О, по дяволите — прошепнах, вече можейки да говоря, след като гласните ми връзки се бяха излекували. — Жилегай трябва да е направил същото нещо като Синтияна. Обвързал се е със заклинание, за да може дори и да се свържа с него, да умра.

— За пореден път, вече се чувствам добре — извиках, но отговорът на Влад беше иронично изсумтяване от другата стая. — Сериозно, вече можеш да ме пуснеш — продължих.

Никакъв отговор, само звука от местене или изнасяне. Е, не си бях мислила, че ще се предаде. Още се справях с травмата от близкото ми самоубийство, като реших да го игнорирам. Иначе ужаса от това колко близо бях до смъртта щеше да пречупи крехкия контрол, който имах и щях да се разпадна. Както Влад беше казал по-рано, първо оцеляването. Паниката, самообвиненията и истерията по-късно.

Влад имаше свои методи за справяне. Опитах се да седна по-удобно, но беше невъзможно, най-вероятно защото бях във ваната, на която се бях възхищавала, с голямо пиано и пет мраморни колони върху себе си. Можех да се измъкна, но Влад щеше да чуе опита ми далеч преди да успея да освободя и един пръст.

И тогава наистина щеше да стане по-зле.

Влад не беше забравил, че Менчерес беше телекинетик, когато ме затрупа, за да могат двамата да разчистят вилата от всичко смъртоносно в нея. Не, Влад ми даваше еднотонна бележка, че повече свързвания с Жилегай няма да има. Да, бях го достигнала лесно, и да, сега знаех, че той се движеше с непознат млад мъж, но това не беше достатъчно, за да кажа къде беше. Влад нямаше да ми позволи да опитам отново, независимо дали бях обезопасена или не.

— Не знаеш дали заклинанието няма да се активира отново, когато получи възможност — беше заявил, докато ме затрупваше с тежките предмети. — Жилегай ще се смее в ада, ако го открием и убием, а след това се самоубиеш заради останки от заклинанието му.

— Заклинанията на Синтияна винаги се изтощаваха, когато прекъсвах връзката си с нея — оспорих.

— Не и преди смъртоносно последствие — беше краткият отговор на Влад. — Сега си жива, единствено защото беше човек и имаше достатъчно вампирска кръв, за да те върна.

— Тогава нека се опитам да се свържа с Максимус. Той тръгна с него, така че може да е на мястото, накъдето Жилегай се е насочил...

— След спасението ти или е мъртъв, или е обвит от подобно заклинание — отговори Влад брутално. — При всеки случай отговорът е не.

Имаше логични заключения и не исках да умирам, както и Влад не искаше да се самоубивам заради заклинание, но идеята, че Жилегай беше само на психична връзка разстояние беше толкова примамлива, колкото и ядосваща заради коварността си. След всичко, което беше направил, го исках мъртъв. Наистина, истински мъртъв, но това не можеше да стане, докато не го намерехме, а след скорошното ми спасяване вероятно отново се беше скрил. Беше успял да се крие за стотици години, колко му струваше да го направи отново?

След, както имах чувството, часове, Влад премахна тежестите и ме пусна. Извих гръб, за да облекча болката, която се появи при приземяването на пианото върху мен, и започнах да се изтупвам, преди да спра. Какъв беше смисълът? Роклята беше покрита с толкова много кръв, малко прах нямаше значение.

— Съсипана е — казах, преди абсурдността на изявлението ми да ми направи впечатление. Една съсипана рокля буквално беше най-малката ни тревога.

Влад не каза нищо, просто ме гледаше с очаквана предпазливост, сякаш всеки миг беше готов да скочи при най-малкото ми движение.

— Ще се върна след няколко часа — чух вика на Менчерес и затварянето на вратата обяви излизането му.

— Отиде да играе хазарт с останалите? — попитах, най-вече за да наруша тишината, отколкото от заинтересованост какво ще прави.

— Не — отговори Влад, спокойният му тон не можеше да ме заблуди. — Казах ти, че Менчерес беше добре запознат с магията. Би могъл да разбие заклинанието на Жилегай с правилните съставки.

Бях зашеметена. Ако Менчерес можеше да махне това моджо, защо губи време да помага на Влад да мести мебели? (Думата „моджо“ първоначално се е отнасяла до народната вяра в свръхестествените способности на магьоснически амулет, често под формата на парче плат или малка торбичка. Даже някои хора все още използват думата в това нейно полусуеверно значение.)

— Може да намери каквото му е нужно във Вегас? — Прищя ми се да изкрещя „Обичам те, Вегас!“

— Тъмните изкуства още са живи тук. Как иначе би обяснила коронният номер на Цирк дьо Солей?

Тъй като никога не съм била на техни представления, никога не бях имала причина да се чудя.

— Изобщо не ме интересува. Просто съм толкова облекчена, че Менчерес може да махне заклинанието, изобщо не мога да изразя колко много.

Усмивката на Влад определено беше остра.

— Няма нужда.

Разбира се, че не. Ако имаше човек, който можеше да разбере облекчението ми при новината, то това беше той.

— Докато Менчерес търси каквото му трябва, отивам да измия тази кръв — казах, усмихвайки му се криво. — Не мога да се нараня с малко сапун и вода, нали?

— Недей.

Думата ме спря, преди ръката ми да докосне вратата на душа. И добре, че го направи, защото с вълна от топлина стъклото започна да се топи като лед под горелка. Отскочих назад, за да избегна парещата локва, образуваща се близо до краката ми.

— Защо? — успях да попитам.

Влад дори не погледна към желатиненото петно, което до преди малко бяха красиви, глазирани стъклени врати.

— Можеше да ги счупиш и да използваш парчетата като оръжие. Сега не можеш, но ще е най-добре, ако изчакаш да се охлади, преди да влезеш под душа, иначе можеш да си изгориш стъпалата.

Можеше да остане и да гледа, за да се увери, че няма да пробвам нищо с вратите, но той ги беше разтопил. Ако това не ме накараше да осъзная, че тазвечерните събития му бяха повлияли повече от обичайното, не знам кое щеше.

— Добре — казах търпеливо. — Предполагам, че на ред е огледалото?

Той оголи зъби повече като заплаха вместо усмивка.

— Предполагаш правилно.

Емоциите му бяха прикрити, но меднозелените му очи блестяха с дивост, която бях виждала само когато се бие. От начина, по който

аурата му се извиваше като десетки змии, готови да нападнат, разбирах, че едва се сдържаше от по-драстични мерки. Ако аз бях преживяла достатъчно през изминалите няколко седмици, то той също беше, а тазвечерното изпълнение определено беше последната капка.

Отидох до него, внимавайки да не стъпя в едно от ручейчетата, които се разливаха от голямата локва от стъкло, увих ръце около врата му и се наведох към него. Чувствах тялото му по-горещо от обикновено, сякаш сдържаше огъня в себе си с голямо усилие. Може би беше добре, че стопи стъклените врати. Беше като малко освобождение, така да се каже.

Е, аз знаех друг, по-ефективен метод за освобождение на напрежението.

— Така или иначе не харесвах тези врати — въздъхнах срещу гърдите му. — Този нов, отворен план е много по-хубав.

Кратката му въздишка не беше истински смях, но беше най-близкото до него, което бях чула, откакто беше нахлул в подземното леговище на Жилегай, за да ме спаси. Ръцете му се обвиха около мен и затворих очи от удоволствието да ги чувствам около себе си.

— Стъклото няма да те изгори — прошепнах, целувайки гърдите му през блузата. — И имаш нужда от душ.

Издаде по-остър звук, преди да ме вдигне, оставяйки стъпки в бавно втвърдяващата се локва, докато ме внасяше в душ-кабината. Вътре пусна водата, вдигайки облаци пара там, където струята уцелваше разтопената маса на пода. Наклоних глава назад, оставяйки водата да измие кръвта от лицето и врата ми. Пръсти, по-топли от водата, разкопчаха роклята ми и пареща уста направи пътечка от гърлото до предната част на сутиена ми. Той падна под напора на зъбите му, разкривайки гърдите ми, докато роклята се спускаше мокра около бедрата ми.

Простенах, когато устата му се затвори около гърдата ми, опарвайки я, преди одраскването на зъби да ме накара да го привлека по-близо. Той не ме ухапа, въпреки че исках да го направя. Вместо това леко прокара зъбите си по върха ѝ, преди да оближе и засмуче зърното ми, докато не запулсира със същата интензивност, която би имало, ако ме беше захапал. Опитах се да дръпна главата му нагоре, за да го целуна, но ръцете му се стегнаха на гърба ми, пречейки ми да се движа. Когато се премести на другата ми гърда, отделяйки ѝ същото

бавно и страстно внимание, спрях да се противопоставям и се отдадох на усещанията.

Водата беше отмила кръвта по времето, когато той вдигна глава. Много бавно ме свали да стъпя на пода, позволявайки на тялото ми да се плъзне по неговото. През цялото време устата му пътуваше от гърдите ми, през рамото, чак до врата ми. Когато най-накрая стигна до устата ми, целувката му беше повече настоятелна, отколкото чувствена, сякаш нуждата му далеч беше минала етапа на страстта и беше станала нещо много по-силно.

Зарових ръце в косата му и отворих уста да го поема по-дълбоко. Имаше вкус на полети с вино фантазии, смесени с тъмни, неназовани желания. Не беше достатъчно да галя езика му със своя или да наклоня назад глава от силата на целувката му. Исках още и стонът, който извибрира в гърлото му, когато пробих езика му, за да може да опитам кръвта му, само засили нуждата ми.

Прекалено рано ме откъсна от себе си, хватката му на косата ми пречеше да продължа целувката. С другата си ръка дръпна роклята и бельото ми нетърпеливо. Вече бях покрита само от водата, която продължаваше да се излива върху нас, и си поех остро дъх, докато погледът му ме обхождаше с очевиден глад.

— Влад.

Казах името му повече като молба. Кожата ми настръхна, по свой начин молейки за вниманието му. Дрехите му бяха просмукани с вода, но той все още не ги сваляше. Когато започнах да ги дърпам, той хвана ръцете ми, след това премести своите на кръста ми, докато заставаеше на колене.

— Лейла.

Името ми беше ръмжене, което ме накара да потреперя още преди устата му да докосне стомаха ми. Когато се смъкна по-надолу, потреперванията се превърнаха в силно треперене. Всички мисли изчезнаха, когато почувствах езика му да ме изследва. Дори не можех да оформя думи, докато той продължаваше да ближе, смуче, навлиза и еротично да измъчва плътта ми. В един момент не се сдържах и хванах главата му и когато той ме дръпна по-близо и зарови език по-дълбоко, стоновите ми се превърнаха в хленчене от удоволствие.

Последвалият екстаз ме накара да се почувствам като разтопеното стъкло — в единия момент бях в твърдо състояние, в

следващия се разтопих. Смътно усетих, че ме вдига, чух звук от късане и пляска на мокър плат върху плочки, и той ме изнесе от душа.

Едва регистрирах потъването на матрака от тежестта ни. Устата му покри моята, преди да успея да простена името му и чувството от твърдото му, голо тяло беше почти прекалено за сетивата ми. Кожата му беше толкова гореща, че очаквах пара да замести капките вода по него, а когато се премести между краката ми се извих от отчаяна нужда.

Устата му пое вика ми, когато навлезе в мен, докато отпускате емоционалната бариера. За няколко зашеметяващи момента бях погълната от океан от яростна нужда и изумително удоволствие, без да зная на кого принадлежи. Всеки нов тласък усилваше усещанията, докато не се загубих в тях. Емоциите ни бяха толкова силно свързани, че сякаш вече не бяхме отделни личности.

Прокарах нокти по гърба на Влад и той се изви от острото удоволствие. Навлезе по-дълбоко в мен и потреперих от възхитителното стискане на плътта ми около него. Насърчих го да се движи по-бързо, но той забави, защото имаше нужда да чуе как го моля от удоволствие.

Когато най-накрая отпусна контрола си, освобождението му, което го накара да вика, ме доведе и до моето. Докато продължавах да треперя от екстаза, той ме дръпна върху себе си и отмести косата от лицето ми. С все още преплетени емоции без съмнение знаех, че ако Жилегай ме беше убил, Влад щеше да изпепели целия свят, ако това беше нещото, което щеше да отнеме, за да си плати. Никога не го бях обичала повече и въпреки това част от мен се страхуваше какъв би станал, ако нещо се случеше с мен.

19

Зората не беше далеч. Усещах я да се приближава в лицето на летаргията, която се промъкваше в крайниците ми, правейки трудно движението.

Разбира се, това можеше да бъде и от свръхнаситата. Влад искаше да ме чуе да моля от страст още няколко пъти. Сънливо прокарвах ръка по врата му, когато усетих позната есенция под пръстите си, събуждайки ме сякаш бях полята с кофа леденостудена вода.

— Забравих да ти кажа нещо — казах, моментално проклинайки избора си на думи, да не споменаваме липсата ми на такт. Добър начин да навлезеш в деликатна тема, Лейла!

— Какво? — каза той и въпреки че тонът му беше нормален, щитовете му се бяха върнали на място.

Затворих очи, все още проклинайки се.

— Първо, нека се извиня, че не ти казах по-рано. Не че наистина забравих, просто... е, случи се доста, както знаеш, и...

— Какво? — повтори той остро.

Отворих очи, без да намирам за изненадващо, че ме гледаше с погледа си за разпит. Под твърдия, нетрепващ поглед, никой разумен не би казал друго, освен цялата истина и нищо друго, освен истината, което така или иначе възнамерявах да направя.

— Става въпрос за Клара. — Когато не последва реакция, допълних: — Първата ти съпруга, Клара.

Това накара очите му да се разширят леко, въпреки че не мигна и не погледна настрани.

— Какво за нея?

Не знаех защо, но преди да проговоря отново, докоснах мястото на врата му. Първия път, когато го почувствах, знаех, че беше нейният. Въпреки че беше избледнял от времето, отпечатъкът още пулсираше от вида любов, която дори времето не можеше напълно да заличи.

— Когато Жилегай ме намери по време на атаката на замъка, той каза, че ще ме убие, както е убил и първата ти жена.

— Клара не беше убита, тя скочи — каза Влад, повтаряйки без да знае същото отрицание, което и аз бях направила.

Отпуснах ръка.

— Жилегай каза, че е изтрил паметта на всеки, за да не разберат, че е бил там, за да си помислиш така. Искал е вината за „самоубийството“ на Клара да те смаже, но... каза ми, че той я е бутнал от онзи покрив, и след като възнамеряваше да ме убие, когато ми го сподели, нямаше причина да лъже.

Влад не каза нищо. Емоциите му все още бяха заключени, но от новата му неподвижност разбрах, че се съмнява в това, в което е вярвал над петстотин години.

Ако все още бях човек, бих задържала дъха си, чакайки отговора му. Той беше обичал Клара толкова много, че личното му осъждане заради участието му в „самоубийството“ ѝ белязваше най-лошия му грях. Освен това, съдейки от емоциите му, Влад вече вървеше между основателна нужда за отмъщение и почти психотична обсебеност да убие Жилегай. Дали това щеше да го бутне през ръба?

След като го обмислих, май не трябваше да му казвам.

— Дори ако не е имал причина да лъже, не мога да се принудя да вярвам на думите на Жилегай — каза най-накрая Влад. — Поне в този случай няма нужда от това. Способностите ти могат да определят истината.

Поех си изненадано дъх. „Така ти се пада!“, подигра ми се вътрешният глас. „Просто трябваше да му кажеш за жена му. Сега знаеш, че цени нейното отмъщение повече от твоя живот.“

— Добре — казах, препъвайки се на думата, докато се опитвах да зароя отмъстителния си вътрешен монолог — и болка — под практично мислене. — Вече обезопаси вилата, така че би трябвало да е безопасно да се свържа с него отново...

— Не Жилегай — прекъсна ме Влад, щитовете му пропуснаха раздразнението и яростта му. — Няма да се свързваш с него никога повече, Лейла!

Погледът му сякаш искаше да добави „Колко пъти трябва да ти го повтарям?“, но вместо да се почувствам ограничена, почувствах облекчение. „На ти сега“, изстрелях към гласа.

— Имах предвид Клара — продължи Влад, без да има представа за шизофреничната битка, която се водеше в мен. — Можеш да видиш

смъртта на човек в костите му. След като се справя с Жилегай, искам да прочетеш костите ѝ и да ми кажеш дали е скочила или той я е блъснал.

— Имаш костите ѝ? — Колко странно сантиментално от негова страна.

Той ме погледна.

— Не, но помня къде я погребях.

Влад хвана одеялата, които бяхме изритали в края на леглото и ги дръпна над мен. Бих попитала защо, но устата ми отказа да работи. Погледът ми почерня, но го почувствах, когато притисна устни към челото ми.

— Спи сега — промърмори.

Ако след това добави нещо, не го чух. Забвението ме беше обхванало.

Първото нещо, което усетих, бяха обвитите около ръцете и краката ми вериги. За един ужасяващ момент си помислих, че бях в старата си килия и спасяването ми е било само сън. Тогава отворих очи и видях кристалния полилей над мен и обърнах глава, виждайки Влад да седи на пода на няколко крачки от мен. Облекчението, че не бях в старата си килия, се превърна в объркване. Защо бях вързана? И защо стаята изглеждаше толкова съсипана, сякаш надрусани рокзвезди са празнували цяла седмица.

— Какво става?

Влад се изправи, поглеждайки ме с твърд, почти хищнически поглед.

— Не помниш?

Това не звучеше добре, сякаш да се събудя окована в разрушена стая не беше достатъчно.

— Не — прошепнах.

Той се приближи. Веригите бяха обвити около четирите метални стълба на балдахина и заковани за пода като допълнителна мярка. Сметката за вилата щеше да бъде астрономическа, но не това беше най-голямата ми грижа в момента.

— Ако не помниш, значи заклинанието действа и докато спиш — каза той, докосвайки веригите, но без да прави движения да ги маха. — Логично е. Прекалено новопроменена си, за да бъдеш будна след като изгрее зората, още по-малко пък да имаш силата да устоиш.

Погледнах веригите, счупените мебели и дълбоките пукнатини в стените с ново, шокиращо разбиране.

— Аз съм направила това?

— Повечето — отговори той, без да отмества поглед от моя. — Някои от тях ги направих аз, докато се борехме. Беше решена да убиеш всеки, който те спре да се нараниш.

Стомахът ми се сви толкова много, че ме заболя.

— Опитала съм се да те убия. — Не въпрос, а осъзнаване, с което дойде нов спазъм, толкова силен, че започна да ми се повдига.

Ръката му веднага се премести на стомаха ми.

— Какво има?

— Какво има? — Луд смях се изплъзна от устните ми. — Опитала съм се да те убия, това има и да го знам ме кара да ми се гади!

— Лейла. — Грубият му тон накара очите ми да се отворят. Трябва да ги бях затворила от отвращение. — Знам, че никога не би ме наранила по своя воля. Беше заклинанието, така че спри да чувстваш вина за нищо. Както ти казах и преди, нямаме време за това.

Безцеремонният му отговор не трябваше да ме успокоява, но точно така се получи, а ръката му на стомаха ми, която отдаваше топлина, покриваща ме като дебело одеяло, също помогна. Кимнах, премигвайки заради сълзите, които бяха напълнили очите ми и си поех бавно и дълбоко въздух, докато принуждавах стомаха си да спре с повтарящите се спазми.

— Трябва да съм се свързала с него, докато спя — казах, опитвайки се да придам смисъл на нещо, което не помнех. — Никога не съм го правила с друг, освен с теб, но есенцията на Жилегай още е върху мен и легнах да спя без ръкавицата си.

— Предположих — каза той, играейки си с веригите. — Още една причина са тези.

Погледнах веригите и после дълбоките пукнатини по стените, които можеха да се получат само от електрическия ми камшик. Дясната ми ръка в момента дори искри не хвърляше, но смъртоносната сила все още трябваше да бъде в мен. Едно щастливо попадение можеше да обезглави Влад. В края на краищата той се бореше да ме завърже, не убие, дори ако аз не му показвах същата учтивост.

— Не ме пускай от тези — казах дрезгаво. След пленничеството ми да бъда вързана ме изпълваше с паника, но по-скоро бих полудяла, отколкото да рискувам да го раня отново.

— Няма да стоиш дълго в тях — отговори Влад, близостта му успокояваше едновременно вината и страха ми. — Менчерес ще развали проклятието.

Не бях осъзнала колко се бях стегнала, докато изявлението му не ме накара да се отпусна като спукан балон.

— Намерил ли е каквото му е нужно?

Той погледна вратата.

— Да, и от стъпките, насочващи се към нас, е буден и готов да започне.

Не исках да знам какво беше сложил Менчерес в тенджерата, вряща на печката. Картини на миши опашки и криле от прилеп танцуваха в главата ми, но това вероятно беше заради прекалено многото филми. Освен това не мислех, че тези неща биха отнели часове на Менчерес да намери, пък и мирисът от тенджерата напомняше повече на билки, отколкото на яхния от гризачи.

Радвах се, че вече не бях окована, но имах чувството, че заслужавам по-лошо. В допълнение към борбата ми с вината, която ме глождеше, се борех и с това да държа спомените си на разстояние. За разлика от другите пъти, когато бях попадала в ръцете на врагове, успях да се отърся от посттравматичния стрес и това, че бях вързана го правеше по-лош. Влад трябва да го беше усетил, защото ми каза, че ме беше оковал само за да може Менчерес да поспи няколко часа. Преди това силата на египетския вампир ме беше държала, спестявайки на Влад да използва груба сила, за да постигне същото нещо.

Докато чакахме Менчерес да довърши готвенето на магическата си отвара, Влад държеше леко дясната ми ръка. Знаех, че щеше да се затегне, ако заклинанието се проявеше отново и това ме успокояваше, но от вниманието ми не убягна, че във вилата бяхме само тримата. Не можеше да е заради притеснение, че ще полудея отново. Само Влад би бил достатъчен да ме овладее. С присъствието на Менчерес бях смешно превъзхождана. Явно не искаха пазачите или някой друг да разбере какво правеше Менчерес, което повдигаше друг въпрос.

— Ако магията е толкова забранена във вампирския свят, защо просто не предадем, че Жилегай използва магия?

Менчерес ме погледна, преди да върне вниманието си върху отварата.

— Поради същата причина, поради която хората са избрали да не се обаждат на властите — последиците не си струват потенциалната помощ.

Влад, както обикновено, беше по-ясен.

— Пазителите на закона няма да повярват, че действията ти са причинени от магия, освен ако не те видят да се самоубиваш като

доказателство.

— Но това противоречи на целта! — казах поразена.

Влад изсумтя.

— Именно.

Страхотно. Пазителите на закона бяха безполезни в случая, но биха свършили работата на Жилегай, ако откриеха, че си играехме с магия. Нищо чудно, че Влад и Менчерес не бързаха да се обадят на вампирския вариант на 911.

— Жилегай знае това, нали? — предположих, засмивайки се кратко. — Затова не се поколеба да използва заклинанието срещу нас. Знае, че не можем да направим нищо срещу него.

— Не бих казал — отговори Влад, очите му заблестяха в зелено. — Но преди да стигнем до това ще махнем това, което е сложил върху теб.

— Най-накрая е готово — отговори Менчерес с последно разбъркване на лъжицата и наля кафеникава течност във висока пластмасова чаша. — Пий.

Взех чашата с лявата си ръка, тъй като Влад още държеше дясната и от изражението му разбрах, че няма да ме пусне. Сместа изглеждаше като пасирана кал и миришеше земно и ароматно, сякаш бяха смесени гора и цветна градина. Менчерес ме гледаше с очакването на шеф-готвач, докато духах, за да изстине малко, и отпих малко от отварата. Задавих се след първата глътка, стомахът ми се сви по-яростно от момента, в който открих, че се бях опитала да убия Влад, докато спя. Бих я изплюла обратно, но устните ми се затвориха, сякаш невидими инструменти ги държаха така.

— Преглътни — каза Менчерес твърдо. — Трябва да изпиеш всичко, за да се премахне заклинанието.

Все още имах чувството, че стомахът ми избутва другите ми органи през дробилки за клони, но проклета да бъда, ако оставех една чаша с ужасно на вкус съдържание да застане между мен и свободата. Кимнах, Менчерес освободи невидимата си хватка на устата ми и започнах да пия. Вътрешностите ми горяха, все едно пиех течно сребро и на няколко пъти трябваше да преглъщам собственото си повръщано, но накрая чашата беше празна.

— Това не беше... толкова лошо — ахнах, все още задъхвайки се от толкова силно гадене. — Мислиш ли...

Не успях да довърша. Изведнъж във всяка моя клетка се зароди агония, заслепявайки ме за всичко друго, освен безпощадната, изгаряща болка. Все още крещях, когато възвърнах сетивата си и разбрах, че бях паднала на пода. Менчерес беше клекнал пред мен, а Влад ме държеше отзад.

— ... защо, по дяволите, става синя? — чух Влад да ръмжи през пронизителния ми писък.

Отне ми момент да регистрирам думите му и очите ми да се фокусират достатъчно, за да забележа, че ръцете ми наистина придобиваха много светъл индигов цвят, както и краката ми, които бяха разположени така, сякаш се бях опитала да избягам от болката. Блестящата, рефлектираща повърхност на металната съдомиялна машина потвърди, че и лицето ми беше синьо. Сякаш се бях превърнала в чернокосата версия на Мистик и от изражението на Менчерес личеше, че не трябваше да се получи така.

— Това е... неочаквано — прошепна бившият фараон.

— Обясни — каза Влад смъртоносно.

Менчерес поклати глава, сякаш изненадан от това, което щеше да признае.

— Означава, че отварата не е подействала, което никога преди не се е случвало. Който и да е направил заклинанието, трябва да го е свързал плът с плът и кръв с кръв. След като Лейла е вампир, това е нещо повече от магия, става въпрос за некромантика, което е отвъд способностите ми.

Не можех да видя лицето на Влад, но тонът му беше достатъчно ясен, за да се усети, че едва съдържа гнева си. Или недоверието си.

— Извика духове от костите на убити хора и призова лодкаря на подземното царство да ти свършат работата, и ми казваш, че това е отвъд възможностите ти?

Менчерес погледна Влад и тъй като той беше зад мен, имах чувството, че погледна и мен.

— Да.

Косата ми се размърда заради изсъскването на Влад. Никой не каза нищо за известно време. Сега, когато агонията ми беше преминала, имах въпрос.

— Ако не можеш да го отмениш, кой може?

— Само смъртта — каза Менчерес, все още звучейки така, все едно още не можеше да възприеме станалото. — Не само твоята — добави успокояващо. — Смъртта на некроманта ще е достатъчна. След като лека е в теб, превръщайки кожата ти синя, доказва, че заклинанието е извършено както с твоята плът и кръв, така и от тази на некроманта, така че унищожението на когото и да е от двамата върши работа.

Влад издаде нисък, яростен звук.

— И знаем откъде некроманта е получил плътта и кръвта. Обяснява защо Жилегай не ми прати цялата й кожа с първия пакет.

Потреперих.

Сякаш споменът за дрането ми не беше достатъчен, сега имах и картината как Влад съединява кожата ми, за да види коя част липсва.

— Това отписва Синтияна — казах, опитвайки се да избутам назад емоции, с които сега нямах време да се справя. Тя беше успяла да ме убие със заклинание преди, но Жилегай я беше взривил на парчета заедно със замъка, така че не тя беше отговорна за това.

Влад ме пусна и се изправи.

— Дори и да не беше мъртва, щях да знам, че не е Синтияна. Достатъчен подвиг е да направиш заклинание, което да контролира вампир. Да направиш заклинание, което да премине в некромантика? — Погледът му ме обходи. — Ако не го бях видял, щях да кажа, че е невъзможно.

— Както и аз — добави Менчерес мрачно.

Влад потърка брадичка, белезите на ръката му привлякоха погледа ми. Вече нямах белези и странно, да видя неговите ми донесе вдъхновение.

— Заклинанието се активира, когато се свързах с Жилегай чрез кожата ми, така че я изгори — казах меко.

Влад спря да крачи и клекна, слагайки ръка ниско на корема ми.

— Ако имаш предвид есенцията му, вече го направих сутринта, докато беше в безсъзнание.

Това обясняваше миризмата на опечено месо в спалнята, но не това имах предвид.

— Не просто това — гласът ми беше дрезгав. — Всичката. Заклинанието е свързано с плът и кръв, така че ако ги махнеш, може да... намали ефекта? Поне ще изтрие есенцията му от мен и можеш да

покриеш новата ми кожа с аурата си. По този начин ще добавиш още един защитен слой срещу заклинанието и няма да мога да се свържа с Жилегай инцидентно и да направя нещата по-лоши.

Нормален мъж веднага би отказал. Това, което предлагаш, беше също толкова ужасно, както стореното от Харолд, и без съмнение по-болезнено. Влад не отговори по този начин. Той просто ме гледаше с тези дълбоки, медни очи, докато преценяваше плюсовете и минусите на предложението ми.

Аз вече го бях направила. Да, щеше да бъде агонизиращо, но Влад беше по-добър с огъня си от Харолд с неговите ножове, а имайки предвид, че веднъж вече се бях опитала да го убия и можех да го направя отново, болката беше малка цена.

Най-накрая Влад погледна към Менчерес и повдигна вежда. „Съгласен ли си с логиката й?“, беше тихият въпрос.

Възхитеният, но съжалителен поглед на Менчерес, беше достатъчен отговор. Ръката на Влад се вдигна от корема ми и погали лицето ми, след което се изправи и ме вдигна.

— Ще го направя след зората, когато си в безсъзнание — каза той без никаква емоция. — Дори тогава болката може да те събуди. Виждал съм го да се случва и преди.

Имаш предвид, че и преди си го правил, беше мисълта ми, но не го казах на глас. Не ми беше хрумвало, че трябва да чакаме, докато съм в безсъзнание, но нямах против промяната в плановете. След ужаса да бъда одрана, мисълта да бъда и изгорена най-малкото беше всяваща страх, но ако това беше най-добрият ми шанс да се преборя със заклинанието, тогава барбекютото беше добре дошло.

Принудих се да се усмихна, за да покажа, че не премислях нещата.

— Е, имаме планове за сутринта. Какво ще правим дотогава?

Влад ме погледна, стрели от емоции минаваха през стените му, които бяха предимно смъкнати, откакто ме беше спасил. Най-накрая усмивка изви устните му.

— Същото нещо, което хората правят, когато са във Вегас. Ще се оженим.

Изчаках да чуя финала. Когато не каза нищо повече, почти заеквах от объркването си.

— Но ние вече сме..., о, добре, не е вампирски стил и аз бих... но не можем сега. Нали?

Влад погледна търпеливо към Менчерес.

— Не обръщай внимание на това. Винаги спори, когато й предлагам.

— Сериозен си? — успях да кажа без заекване този път.

Той завъртя очи.

— Да, Лейла, сериозен съм. Имаш ли нужда да падна на колене отново?

— Но аз съм синя — слисана обявих.

— Цветът до час трябва да изчезне — услужливо се обади Менчерес, излизайки от стаята, за да ни остави да се оправим сами. — Не че някой от хората на Влад ще посмее да каже нещо, ако не изчезне.

Погледнах Влад, виждайки суровата, желязна решителност в погледа му.

— Знаеш, че те приемах за моя жена, както и хората ми, но предишната ни церемония беше легална само в очите на хората. Във вампирския свят не се брои за нищо повече от годеж, защото ти беше човек, следователно не можеше да се вречеш в задължителната кръвна клетва. Сега си вампир и нямам намерение да чакам по-дълго, за да уведомя всички, че винаги си била и винаги ще бъдеш моя жена.

Взе ръката ми, поставяйки дебел, тежък златен пръстен на пръста ми, който не бях виждала, откакто Жилегай ме беше заловил.

— Михаил ми върна пръстена с кожата ти, за да ме дразни, но се заклев, че ако оживееш, ще го видя на пръста ти отново — каза дълбоко. — Преди месеци ме накара да те помоля да се оженим. Този път не питам. Нарещдам ти да кажеш „да“, така че го направи, за да бъдеш моя винаги.

Погледнах пръстена, толкова щастлива да го нося отново, че почти не забелязах стряскащия син цвят на кожата ми, след което вдигнах очи към Влад. Изражението му беше напрегнато и хватката му върху ръката ми беше едновременно топла и нетрепваща.

В някои случаи той ме плашеше повече сега, отколкото в деня, когато се срещнахме. Влад обичаше по същия начин, по който живееше — неудържимо, опасно и на пълна скорост, точно както ме беше предупредил. Бях чувствала въздействието на тази любов повече

от веднъж и щях да я почувствах отново, ако кажех „да“, но точно като преди имах само един отговор.

— Да. Вчера, днес, завинаги... да.

21

Първото ни бракосъчетание се извърши в балната зала на замъка му с две хиляди свидетели, които ни поздравяваха. Въздухът беше тежък от мириса на цветя и свещи от пчелен восък, а аз носех изискана бяла рокля, докато Влад беше облечен в пурпурно и черно като крал от Средновековието.

Този път бяхме във вила във Вегас и носех проста синя рокля, която за щастие вече не съвпаднаше с цвета на кожата ми. Както Менчерес беше обещал, боровинковият цвят беше изчезнал в рамките на час. Влад беше облечен в черни панталони и яке, бялата му риза беше единственото контрастно нещо в тъмното му облекло. Свидетелите ни се състояха от сестра ми, Марти, Менчерес, Кира и около две дузини пазачи на Влад. Тъй като баща ми не присъстваше, или Влад не го беше поканил, или той беше отказал да дойде. Вместо да се чуват аплодисменти от свидетелите ни като последния път, беше почти зловещо тихо.

Влад извади нож, чието острие беше по-късо от сантиметър. Видях как няколко вежди се повдигнаха, но само аз, Влад и Менчерес знаехме защо беше толкова късо. С това острие не можех да се самоубия, даже и ако имах един час на разположение. С ръцете ми в тези на Влад, няхах абсолютно никакъв шанс.

Острието може и да беше с размер на нокът, но беше остро. С пръсти, все още обвити около моите, той направи линия от единия край на дланта си до другия и притисна порязването до моята ръка.

— Чрез кръвта си — каза силно и равно той, — обявявам теб, Лейла Далтън Дракул, за моя жена.

Неговата част беше извършена, без духовен член, съдия или нотариус. Това, което липсваше на вампирския брак като формалност, беше изпълнено със значение. Подобно на заклинанието в кожата ми, само смъртта можеше да наруши клетвата, която щях да направя.

Въпреки това не бях ни най-малко нервна, когато взех ножа и срязах собствената си длан.

— Чрез кръвта си, Владислав Басараб Дракул, те обявявам за мой съпруг — казах ясно, преди да му подам ножа и да притисна окървавената си длан към неговата.

Устните му се извиха с познатата арогантност, сякаш никога не се беше съмнявал, че бих се обвързала с него по този начин. Може би не беше. Не вярвах в съдбата, но когато устните му се заключиха с моите в целувка, която ме накара да се олюлея, се почувствах повече сигурна от което и да е решение, което някога бях вземала. Наречете го съдба, неизбежност, каквото и да е. Сега знаех, че се намирам точно където трябваше да бъда и се почувствах сякаш душата ми си пое дълбоко въздух, за да запомни момента.

Тялото ми не беше замечтано като ума ми. Докато Влад ме целуваше, то се запали от нужда толкова силна, че дори аз можех да подуша страстта, която започна да се излива от мен. През изминалите седмици почти бях умирала повече пъти, отколкото исках да броя и бъдещето ни беше несигурно. Сякаш нещо в мен настояваше да не чакам, а да взема това, което беше мое, потапяйки срама под древно, нечовешко желание, което беше сурово, силно и най-вече неоспоримо. Да се пропилява дори момент изглеждаше почти като престъпна неблагодарност.

От стягането на хватката му и новата, груба чувственост в целувката му, съдех, че Влад се чувстваше по същия начин. Гостите ни се разпръснаха, когато той се отскубна достатъчно, за да изръмжи „Изчезвайте“, преди да ме притисне към най-близкия застопорен предмет.

Прилепих се към него, имайки нужда от всяка ласка на езика му и горещото напрежение от устните му. Дрехите му бяха пречка, на които не показах пощада. Паднаха на парчета в краката ни, докато отчаяно се опитвах да усетя кожата му.

Той не си направи труда да разкъса роклята ми, просто я вдигна нагоре, но бельото ми раздра. Когато пръстите му ме намериха мокра, издаде тъмен звук на удоволствие. Размърдах се срещу ръката му, стоновите ми се изостриха, когато пръстите му навлязоха дълбоко. Устата му опустошаваше моята, докато ме галеше бързо и силно, карайки вътрешните ми мускули да се стягат с неотложност, която превърнаха нуждата в непоносима заповед.

— Ти си моя — издиша той срещу врата ми, когато устните му се откъснаха от моите, за да се спуснат надолу. — Завинаги. Кажи го.

— Твоя съм — заклех се, думите ми бяха остри от страст. — Завинаги. Сега ме вземи и го докажи.

Устата му отново се премести върху моята и хвана бедрата ми с двете си ръце. Дълбок, изгарящ тласък ме накара да извикам, след това още един и още един, докато той се движеше с едва овладяна свирепост. Ръцете му бяха факли на бедрата ми, тялото му беше лава, ограничена от твърди като камъни мускули. Удоволствието се смеси с чувства, прекалено приятни за болка, но въпреки това само агонията ме правеше достатъчно чувствителна към края на всяко мое нервно окончание. Започнах да стена, но краката ми се затегнаха около бедрата му, а ако стиснех главата му още по-силно, докато се загубвах в целувката му, можех да го смажа.

Изкрещях в устата му, докато свършвах толкова силно, че почувствах тялото си сякаш на парчета. Ръцете ми се отпуснаха, главата ми падна напред и силата ми изведнъж ме напусна, точно както преди бях изпълнена с горяща, неконтролируема страст. Бях без кости, придържана единствено от хватката му, тялото му и от усещанията в мен, подобни на пукането на милиони балончета от шампанско.

Той дръпна назад главата ми, устните му бяха извити в първичен триумф, докато ме гледаше, след което падна на колене, смъквайки ме с него, тъй като не можех да се придържам сама. С едно плавно движение застана зад мен, едната му ръка ме дръпна към гърдите му, докато другата се плъзна между бедрата ми.

Смяната на позицията го вкара по-дълбоко в мен и се задвижи с онези мощни тласъци, от които имах чувството, че ме разпарят по средата, а летаргията от оргазма ми изчезна. Захапах устна, за да задържа вика, който се надигаше в гърлото ми, но не успях, когато той тласна толкова дълбоко, че челото ми докосна колоната, която беше пред нас.

По-късно щях да бъда засрамена от това колко силно крещях. Всеки вампир в хотела вероятно ме чуваше, но в момента не ме интересуваше. Удоволствието беше неописуемо и с една ръка се подпрях на колоната, докато с другата издрах бедрото на Влад, докато не усетих кръв.

Смехът му ме подмамваше да не спирам, както и емоциите му, карайки ме да движа тялото си със същата ярост, с която се движеше неговото. Накрая екстазът заля и двамата ни и той легна заедно с мен на мраморния под. Исках да се обърна да го целуна, но не можех да помръдна.

Не беше резултат от нещо свръхестествено или знак за приближаване на изгрева, просто не можех да събера сили. Устата ми обаче все още можеше да се движи и когато му казах какво искам, усетих как се усмихва зад мен.

— Позволи ми — отговори ми, завъртайки ме, докато не бях обвита от ръцете му и лицата ни бяха толкова близо, че почти се докосваха.

— Всички си тръгнаха, нали? — попитах, едва сега чудейки се дали бяхме направили безплатно шоу на някого.

Усмивка.

— Да. Бих убил всеки, останал да гледа.

Усмихнах се, преди да реша, че изисква прекалено много усилия.

— Втората ми брачна нощ — промърморих. — Предполагам, че това е твоята... какво? Трета? Четвърта?

Той се стегна леко и се отпусна, когато осъзна, че не ревнувах. Просто бях любопитна.

— Трета човешка, първа вампирска — отговори ми, прокарвайки устни по моите. — И най-добрата досега.

Усмихнах се срещу устните му.

— Няма нужда от ласкателства, вече ти се отвори парашута.

— Познаваш ме по-добре, за да мислиш, че бих използвал ласкателства, за да направя нещо, което искам.

Нямаше да използва. Възприемаше го като лъжа, а каквито и недостатъци да имаше, Влад беше най-честният човек, когото някога бях срещала.

— Освен това — продължи той, свивайки уста. — Първата ми брачна нощ беше депресираща, а втората я прекарах сам.

— Какво се случи, че едната е била лоша, а втората самотна? — Гласът ми беше мек, въпреки че се чудех дали ще ми отговори. Влад рядко говореше за тази част от миналото си и след всяко късче бях все по-заинтересувана.

За няколко мига той не каза нищо. Тъкмо бях решила да сменя темата, когато той проговори.

— Първият ми брак беше уреден от баща ми, когато бях дете, често срещана практика за времето. Знаеш какво се случи, докато бях затворник като дете и как ми се отрази, но не можех да разваля годежа, без да загубя важен съюзник. — Усмивката му стана крива. — И не можех да призная на годеницата си, баща ѝ или който и да било друг, че не зная дали ще издържа да бъде близо до нея, за да създам деца, както се очакваше от мен, които да продължат кралската линия.

Не знаех защо тази информация ме изненада. Беше ми казал колко брутално се бяха отнасяли с него, което беше причина да мрази да бъде докосван, дори случайно. Поради някаква причина бях останала с впечатлението, че има предвид други мъже. Влад беше толкова чувствен, ненаситен и доминиращ в леглото, беше трудно да си го представя така, както го описваше.

— Преди сватбата се уверих, че мога да се представя както се очаква — продължи без емоции в тона си. — Отне ми няколко неуспешни опита с проститутки, които знаеха по-добре, отколкото да посочат проблемите ми, преди да свършим. После се ожених за Клара и възможно най-бързо изпълних съпружеските си задължения с минимален допир. Когато забременя, бях облекчен, защото това означаваше, че мога най-накрая да спра.

Сърцето ми се късаше за това колко нещастен трябва да е бил, неспособен да говори с когото и да било, защото емоционалната травма от насилването му щеше да се смята за слабост през петнадесети век.

— Толкова съжалявам — прошепнах.

Сега ми се усмихна накриво.

— Не ме съжалявай. Съжалявай Клара, която беше принудена да се омъжи за травмизиран варварин, който не можеше да ѝ покаже нежността, която заслужаваше. Някак си тя не ме мразеше заради това и бременността ѝ подобри нещата между нас. След като вече не бях принуден да я вкарвам в леглото, не намирах докосването ѝ за отвращаващо и да чувствам как детето ми мърда в корема ѝ беше първият път, когато, слагайки ръка върху друг човек, чувствах само радост.

Очите ми започнаха да щипят, но нямаше да позволя на сълзите да излязат. Влад, който беше пред мен не искаше да плача за мъжа, който е бил. Както вече заяви, щеше да го приеме като съжаление, а нямаше нищо от това, което беше направил, за да преодолее препятствията, което да бъде достойно за съжаление. Нямах представа, че въпросът ми щеше да доведе до толкова болезнени и горчиви спомени. Фактът, че ги беше споделил с мен с обичайната си честност, беше допълнително доказателство, че вътрешната му сила съвпаднаше с невероятната му мощ и способности.

— Клара те е обичала — казах дрезгаво. — Почувствах го в есенцията, останала по теб, така че каквато и вина да си чувствал заради тези първи дни, преодолей я. Компенсирал си я вече.

Ръката му беше топла ласка върху лицето ми, като първите слънчеви лъчи след дълга зимна нощ.

— Опитах се, но ти от всички хора знаеш колко трудно е да се живее с нея.

Задържах ръката му срещу лицето си.

— Ти може и да не си най-лесният човек, но кой е? Освен това лесното е надценено, сравнено с невероятната ти, непостоянна, загадъчна слава.

Той се усмихна, познатата арогантност беше в изражението му.

— Ще ти напомня, че си го казала, по време на следващия ни спор. — Протегна се, движението накара мускулите му да се раздвижат по начин, който отне вниманието ми достатъчно дълго, за да пропусна началото на това, което казваше.

— ... вторият брак също беше уреден, но този път от мен. Кралят на Унгария имаше нужда някой да се омъжи за бременната му братовчедка, преди състоянието ѝ да стане очевидно, а аз имах нужда от съюз с Унгария, за да си спечеля трона обратно.

— Чакай, Жилегай е бил чичото на краля на Унгария, нали? Тоест ако си се оженил за братовчедката на краля, това означава, че Жилегай ти е...

— Технически свекър — довърши той, извивайки уста закачливо. — Доказвайки отново, че никой няма силата да те ядоса повече от собственото ти семейство.

Дали това означаваше, че технически и аз се причислявах към семейството на Жилегай като жена на Влад? Без да мисля, ръцете ми

се свиха в юмруци. Ако беше така, значи да, понякога семейството беше гадна работа.

— Втората ми жена, Илона, имаше малко интерес към мен, освен името ми за неродения си син — продължи той. — Аз имах дори по-малко интерес към нея, така че бракът ни остана неконсумиран, въпреки че когато за втори път забременя, отново заявих, че детето е от мен.

— Защо? Не беше ли ядосан? — Женската изневяра по онова време е било нещо много сериозно, а Влад не беше от споделящия тип. Той въздъхна.

— Илона не означаваше нищо за мен, както казах. Още повече че като вампир не можех да я даря с деца и изглеждаше грешно да ѝ отказвам втори шанс като майка. Тя беше дискретна, с който и да ѝ е бил любовник, така че нямаше клюки, че бебетата не са били мои. По онова време първородният ми син беше неоспорим наследник на моя трон, така че не виждах синовете на Илона като заплаха. — Чертите му се втвърдиха. — Грешах. Жилегай стоеше зад убийството на първия ми син и като допълнение към личните си мотиви сложи детето на Илона на моя трон, след като уби моето.

Отново не се щадеше в разказа си и трябваше да захапя устна, за да не кажа, че съжалявам, въпреки че беше така. Бил е на моите години, когато е преминал през всички тези зверства и ужасни събития. Съмнявах се, че аз бих се справила с непокътнат разсъдък и душа, а той беше успял, дори с няколкостотин години допълнително.

Приплъзнах се по-близо, искайки да намаля болезнените спомени на миналото му, давайки му нещо друго, върху което да се фокусира.

— Благодаря ти, че ми отговори на въпросите. Сега искам да ти кажа нещо лично. Не е толкова дълбоко или важно, но... Радвам се, че си единственият мъж, с когото съм спала. Години наред волтажът ми ме държеше девствена, независимо от желанието ми, но когато те срещнах се почувствах сякаш... ти си този, заради когото съм чакала, дори когато не го знаех. — Гласът ми пресекна. — Дори с ужасните неща, които се случиха, ако можех да се върна назад, пак бих хванала онзи паднал електрически стълб, защото той ме доведе до теб.

Той ме целуна, бавно, дълбоко и с повече нежност, отколкото бях осъзнала, че беше способен, след което се отдръпна усмихвайки се, но

с намек за сянка.

— Ценя подаръка на девствеността ти, но ако я беше дала на друг, пак щях да те обичам по същия опасен начин. Ти си в душата ми и нищо, което си направила, преди да те срещна или в бъдеще, не може да промени това. И за да отговоря на въпроса, който никога не ми зададе, да, обичам те повече, отколкото обичам Клара. Ако сега беше жива, пак бих избрал теб.

Сълзи напълниха очите ми и не можех да проговоря. Как знаеше за тайното ми съмнение дали някога бих се доближила до това, което е чувствал към нея? Беше абсурдно в най-добрия случай и егоистично в най-лошия да ревнувам от починала жена, но чувствах спомена на Клара като стена заобикаляща Влад, която никога нямаше да мога да разруша, нито се бях надявала той да го стори.

— Не знам какво да кажа — успях да кажа задавено, все още борейки се със сълзите си.

Усмивката му беше бавна, предизвикваща и чувствена. Преди да усетя какво става, той ме беше вдигнал на ръце и ме носеше към спалнята.

— Ти вече каза: да. Сега го кажи отново.

В момента, в който се събудих, се напрегнах, очаквайки цялото ми тяло да бъде обхванато от агония. След няколко безболезнени секунди посмях да отворя очи.

Не само че не горях, но и не бяхме в спалнята, в която бях заспала. Вместо кристалния полилей, плат на вълни оформяше възел от рози в центъра на балдахина над мен. За секунда се зачудих дали Влад не ме беше занесъл в друга спалня във вилата, но поглед през прозореца ми показва непознати сгради и широка река под нас.

Определено не беше Вегас. Пустинята нямаше реки.

— Добър вечер.

Обърнах се към гласа на Влад, виждайки го да излиза от банята. Черната му коса беше влажна от душа, но беше облечен в чифт сиви панталони с подходящо черно яке. Светла сребриста блуза омекотяваше ансамбъла и платинените ръкавели добавяха нотка на елегантност, забелязах богатата тъкан и лично шитите дрехи.

Аз, от друга страна, носех само чаршафите и косата ми беше достатъчно оплетена, за да може всяка четка за коса да се счупи от предизвикателството. Това, което ме изненада най-много беше, че не бях окована.

— Оставил си ме сама, докато се къпеш? — Посочих към близкия прозорец. — Заклинанието можеше да ме накара да скоча през това!

— Нямах да можеш да излезеш от леглото — познат глас каза от дясната ми страна и главата на Марти се показа в пространството между леглото и стената. — Хей, хлапе.

Влад изви вежда, сякаш казваше — „Наистина ли си мислиш, че ще те оставя незащитена?“, докато в същото време си вдигах чаршафите, смъкнали се прекалено ниско. Нищо чудно, че Марти беше предпочел да спи на пода, вместо да седне в стола срещу леглото.

— З-здрасти — заекнах. — И благодаря.

Марти ми се усмихна.

— Няма защо, беше удоволствие за мен. — Към Влад погледна много по-резервирано. — След като си приключил, ще се изпратя.

Той си тръгна и студенината помежду им ми напомни за разговора, който проведох с Марти, точно преди Жилегай да атакува замъка. С всичко, което се беше случило, бях забравила за това. Все още имах намерение да говоря с Влад за връщането на Марти в карнавала, но времето му не беше сега. Оцеляването първо.

Така че започнах с очевидното.

— Къде сме?

— Ню Орлиънс — отговори Влад, сядайки на ръба на леглото. Мирисът на сапун все още се усещаше върху него, добавяйки цитрусова нотка към обикновения му мирис на пушек и канела. Открих, че се плъзгам към него и вдишвам без да се замисля, след което почти се изчервих, когато погледът му стана знаещ.

— Нямаме време — каза той, въпреки че пръстите му направиха топла пътечка от врата до ключицата ми. — Спа до по-късно, отколкото очаквах, но тялото ти без съмнение има нужда да оздравее.

Първо си помислих, че имаше предвид сексуалната си сила, след като предната нощ ме изтощи. После обаче ръцете ми се плъзнаха по тялото ми под чаршафа.

— Все още усещам есенции — казах изненадана. — Не си го направил?

Нещо тъмно прелетя по лицето му.

— Да и не. Изгорих кожата ти, но не те покрих с аурата си след това, така че всички отпечатъци, които усещаш, са мои.

Не можех да бъда по-облекчена, че бях проспала горенето. Може би изтощението по-рано ми беше послужило по повече от един начин.

— Защо си пропуснал частта с аурата?

Въздишката му беше остра.

— Защото трябва пак да те изгоря. Тази сутрин не ходи насън, така че или това, че ти попречихме да се свържеш с Жилегай чрез есенцията му е проработило, или унищожаването на плътта ти е отслабило заклинанието. Вярвам, че е последното. Ако те бях направила огнеупорна, следващият път щеше да се наложи да използвам други методи, за да отслабя заклинанието.

Стомахът ми се сви, когато страшната мисъл „Има повече от един начин да одереш котка“ ми минаваше през ума. Да, бих

предпочела огъня. Първо, можех да го проспя. Второ, беше далеч по-бързо от всякакви „други“ методи и ако се събудих по време на манипулацията, бързината щеше да бъде милостива. Освен това никога не исках да причислявам Влад към ужасните спомени на това как кожата ми бива одрана. Дори само мисълта ме накара да потрепера.

Влад го видя и още една сянка премина през лицето му.

— Аз също не искам да го правя. Да те изгоря беше достатъчно трудно.

Погълна ме вина.

— Съжалявам. Бях толкова заета да се самосъжалявам, че не се замислих колко трудно е за теб.

— Не е нужно — отговори ми той. — Не аз съм този, който през последните седмици е бил измъчван, първо от врагове, после от мен, защото е нужно. Трябва да се фокусираш върху собствените си нужди, Лейла. Иначе ще загубиш ума си.

Беше вдигнал щитовете си отново и не ми убягна, че през последните няколко дни ги беше държал вдигнати, освен ако не правехме любов. Сигурно си мислеше, че не можех да се справя с чувствата му, когато страстта не беше на първо място.

— Грещиш — отговорих тихо. — Не съм единствената изтезавана. Жилегай ме използва като оръжие срещу теб и знам, че тези рани още болят. Няма нужда да криеш чувствата си от мен, Влад. Мога да ги поема.

Безрадостна усмивка изви устата му, преди да се доближи до ухото ми.

— Не крия чувствата си от теб. — Гласът му беше толкова тих, дори от толкова близо. Трябваше да се напругам, за да го чуя. — Крия ги от другите вампири, които съм създал. След като осъзнах, че замъкът е под атака, всичко, за което ме беше грижа беше оцеляването ти. Ако трябва да жертвам всеки човек от линията си, за да го направя възможно, щях да го направя. Затова блокирам емоциите си. Ако хората ми знаеха колко малко се интересувам за тях в момента, ще унищожа всичко, за което съм се борил толкова усилено да построя.

Целуна ухото ми, след като свърши да говори, изправи се и ме дръпна със себе си. Движех се на автопилот, подчинявайки се на директивата му да отида да се изкъпя, защото скоро щяхме да тръгваме.

Той остана в банята да ме наблюдава, аурата му пращеше сякаш беше направена от стотици римски свещи. Ако се вгледах малко по-дълго в стъклените стени на кабината, той щеше да ги разтопи. Предполагах, че беше знак на вяра, щом досега не го беше направил. След като приключих се облякох в дрехите, които ми беше избрал и го последвах извън хотела, докато умът ми още се чудеше какво става.

От момента, в който се срещнахме, тревогата на Влад за хората му беше движещата сила зад всяко нещо, което правеше. Веднъж ми беше казал, че вярва в Бог и Страшния съд, но все пак няма да промени бруталната си тактика, защото тя била единственият начин, по който може да осигури безопасността на тези, които му принадлежат. Знаех, че ме обича, но да чуя, че ще жертва всеки един от хората си за мен, не просто ме шокира, разтреса ме до дъното на душата ми.

Не се чувствах достойна за този вид любов, особено от мъж като Влад. Той беше вековно стар войн, който беше преодолял всичко, което човешкият и вампирският живот можеха да хвърлят към него, а това бяха някои ужасни удари. Още повече че знаех малко за членовете на линията на Влад, а те бяха героичните хора, чиито подвизи засенчваха моите малки успехи. Коя бях аз? Ужасна късметлийка, която се беше влюбила в мъж на светлинни години отдалечен от нея, ето коя.

В допълнение към изумлението ми, изявлението на Влад също ме и уплаши за него. По причини, които не можех да обясня, той ме обичаше до такава крайност, което означаваше, че планът на Жилегай имаше още по-голям шанс да успее.

Ами ако това, което врагът му беше направил с мен, беше накарало Влад да изпадне в безумно желание за отмъщение, което накрая да го убие? Кой знае колко дълго щеше да продължи тази война, а вече беше станала по-ужасна и по-брутална, отколкото си бяхме представяли. Ако нещата станеха още по-лоши, дали Влад щеше да бъде избутан до точка, в която да иска да направи всичко — дори ужасни неща — за да ме защити? Не можех да понеса мисълта Влад да загуби най-доброто от себе си заради мен. Беше минал през толкова много и не беше станал чудовището, което беше Жилегай.

В пика на страха ми ме завладя решителност. Нямах да позволя това да се случи. Щях да го спра преди да премине точката на отмъщаващ съпруг и нещо друго. Ако ме обичаше толкова, че да бъда

неговият крах, можех да бъда и тази, която да го предотврати — или да го върне от него.

Толкова бях погълната от мислите си, че не попитах къде отивахме, докато Влад не спря пред железните врати на гробище, наречено „Сейнт Луис №1“. Огледах се, виждайки реещи се призраци като бледи, зловещи сенки в и около много гробове. Потреперих. Дали аз така се чувствах или температурата беше паднала с няколко градуса, след като стигнахме до гробището?

— Защо сме тук? — попитах, чудейки се и защо бяхме сами. Влад трябва да беше довел и пазачите си, след като прошепна бомбата си в ухото ми, когато бяхме сами в спалнята.

— За да видя познат — отговори ми той. При скептичния ми поглед той се усмихна саркастично. — Гробът ѝ е мястото, където Мари Лаво настоява да среща посетителите си. И после казват, че аз съм театралничел.

Името звучеше познато, но не можех да се сетя. Появата на афроамериканец от другата страна на портите изведнъж ме спря посред крачка.

— Влад Цепеш — каза той, накланяйки глава уважително. — Очакван си и можеш да влезеш. Ти — погледът му мина по мен — не си очаквана и можеш да останеш тук.

Стегнах се, но Влад само се усмихна.

— Жена ми отива, където и аз, както потвърждават законите и на двама ни.

Законите и на двама ни. От липсата на пулс вече знаех, че високият мъж не беше човек. Коментарът на Влад намаляваше възможностите до една — гул. Размърдах се неспокойно. Последните такива, които бях срещнала, се бяха опитали да ме изядат и то не по романтичния начин.

— Церемонията на смъртните не означава нищо — започна гултът, но Влад извади мобилният си и натисна екрана, преди да му го подаде. „Чрез кръвта си“, чух да казва гласа на записа, „обявявам теб, Лейла Далтън Дракул, за моя жена...“

Не бях забелязала някой да записва церемонията, но очевидно имаше такъв. Веждите на гула се повдигнаха, докато гледаше, след

което върна телефона и ме погледна истински за пръв път.

— Поздравления, Лейла Дракул — каза формално.

Въпреки всичко, което се беше случило предните няколко седмици — или може би точно заради това — не можах да устоя.

— О, предпочитам Лейла Дракула — казах, ухилвайки се, когато почувствах крака на Влад да се стоварва върху моя.

— Ще си платиш за това — промърмори и погледна твърдо гула.
— Както казах, жена ми идва с мен.

— Ще предам информацията и ще се върна с отговора на Маджестик — заяви гултът, сливайки се с гробището.

— Защо не каза на тази Мари, че ще идвам с теб? — прошепнах, когато вече не виждах гула.

Влад погледна надолу към мен.

— Поради много причини.

Не знаех дали краткият му отговор беше, защото все още ми е ядосан заради шегата с Дракула или защото не искаше да обяснява, в случай че високият гул се върнеше.

— Опасна ли е? — попитах дори още по-тихо.

Този път погледът му беше развеселен по начин, който накара космите на врата ми да настръхнат.

— Помниш ли Останките? Кат взе силата от Мари и не беше и наполовина толкова добра като Кралицата на гуловете.

Внезапно изпълненото с призраци гробище ми заприлича на детска площадка. Истинската опасност беше домакинът ни, а Влад беше настоял да дойде с него при Мари. Беше толкова различно от обичайната му закрила, че не можех да повярвам. Какво беше намислил?

Нямах време да попитам. Гултът се върна, отваряйки портите с още едно учтиво скланяне на главата си.

— Маджестик ви очаква. Моля, елате с мен.

Не бях стъпвала в гробище, откакто посетих гроба на майка си преди години. В деня, когато беше погребана, все още се възстановявах в болницата от инцидента с падналия електропровод, който завинаги щеше да промени живота ми. Надгробната ѝ плоча беше обикновена, с името и датите, написани на нея. Мари Лаво имаше голяма бяла плоча, нашарена с графити и множество боклуци пред нея. Никоя от другите, покрай които бяхме минали, не беше осквернена по такъв начин и не разбирах, докато внезапно урок по история от училище не изскочи в главата ми, докато си мислех за името ѝ.

Мари Лаво не беше известна просто като Кралицата на гуловете, както Влад я нарече. Историята я наричаше Кралицата на вуду от Ню Орлиънс. Погледнах по-близо гроба ѝ. Това не бяха графити, а хиксове, които бяха молби за благословия, а това, което първоначално нарекох боклук, всъщност бяха дарове. Уоу. Щях да се срещна с легендарна историческа личност.

„Ти се омъжи за такава, глупачке“ беше следващата ми мисъл и се засмях въпреки нервността си.

Влад ме погледна с периферното си зрение и аз помахих с ръка.

— Не се тревожи.

Подскочих, стресната, когато камък пред гроба на Мари започна да се плъзга назад, разкривайки вход. Даровете паднаха вътре и аз се опитах да не мисля колко голяма беше приликата с тъмна уста, току-що погълнала ги. Още по-лошо, нашият водач гул кимна към дупката очаквателно. Подозренията ми бяха потвърдени, когато Влад хвана ръката ми и ме дръпна към нея.

— Прегърни ме и стъпи на стъпалата ми — каза ми той.

Разбрах защо. Дупката беше прекалено тясна да скочим в нея един до друг, а не исках нито да скачам първа, нито да остана сама с този голям, внушителен гул. Стъпих върху Влад и увих ръце около врата му. Той ме хвана здраво и скочи в тъмнината.

Падането не беше дълго, само около шест метра. Не ми харесваше как отворът над нас веднага започна да се затваря, но Влад не изглеждаше разтревожен, така че реших и аз да не бъда. След няколко секунди на усилено мигане, очите ми се приспособиха и можех да видя слабите очертания на тунел пред нас. Отново въображението ми не ми помагаше, сравнявайки тунела с гърлото на чудовище.

Влад ме пусна, но аз задържах ръката му, вървейки към тунела.

— Всичко това е тактика — каза той, вероятно усещайки неудобството ми. — Ефективно за плашене на хора, новопревърнати и лесно манипулиращите се, но не е нищо повече от пушек и огледала за останалите от нас. Все пак — усмихна ми се бързо — не мога да те критикувам. По същата причина държах набити на кол трупове.

Засмях се и нервността ми се намали.

— Подобни.

Зъбите му проблеснаха в усмивка, но под нея улових намек за жестокост. Може и да беше оставил пазачите си в хотела, но това определено не беше приятелска визита. Имаше намерение да бъде всичко или нищо и по някаква причина искаше да бъде там, когато това станеше.

Изпънах рамене и открих онова място в себе си, което щеше да убие, ако някой, когото обичам бъде наранен. Особено някой, който обичам толкова много като Влад. Само при мисълта вуду кралицата да се опита да го нарани и веднага усетих гъделичкане в дланта си и сякаш блестеше в дебелината гумена ръкавица. Когато Влад отвори металната врата в края на тунела, бях готова за каквото и да се намираше от другата страна.

Или поне така си мислех. Не бях очаквала малката чакалня с три стола, бутилка вино и три чаши. Ако не бяха каменните стени, които все още съдържаха аромата на гробище, бих се заклела, че бяхме влезли в приемната на къща.

— Влад Цепеш — каза привлекателна, чернокоса жена със силен южен акцент. — Изненада ме два пъти днес. Първо с молбата си за тази среща, а сега и с новината, че трябва да ти честитя.

Беше грубо да се зяпа, но не можех да се сдържа. Мари Лаво не съвпадаше с представата, която си бях изградила. Цветът на кожата ѝ беше на смесена кафява захар с крем, маниерите ѝ приличаха повече

на пума, отколкото на вещица. Беше облечена с копринена блуза с цвят на червена боровинка и дълга черна пола, като и двете неща ѝ придаваха ненаатрапчива елегантност, точно като дрехите на Влад.

— Мари — каза Влад с кимване. — Позволи ми да ти представя жена си, Лейла Далтън Дракул.

Този път не промених името си на „Дракула“. В стаята като подводно течение се вихреше напрежение, въпреки че всеки се държеше прекрасно. След като имах ръкавица, се ръкувах с Мари. Тя ми се усмихна приятелски, докато очите ѝ безмилостно ме оценяваха, както вече бях свикнала да правят неживите. Претегляйки всяка сила и търсейки слабости.

— Моля, седнете — каза тя с южняшката приветливост. — Трябва да опитате виното. Едно от любимите ми е.

С тези думи вратите се отвориха и нашият водач гул се появи, пълнейки чашите ни с почителност, съвпадаща си с бързината му. Веднага, щом приключи, отново изчезна.

— За младоженците — каза Мари, вдигайки чаша.

Влад докосна неговата с нейната, така че и аз го направих. Отпихме и издадох малък звук на удоволствие. Наситеното червено вино имаше намек на касис, дъб и повече от намек на кръв. Трябваше да пресъздам комбинацията в бъдеще.

— Та, Влад, кога за последно се видяхме? — попита Мари, накланяйки глава, сякаш се опитваше да си спомни. Изобщо не се връзвах на преструвката ѝ и от отговора му, нито пък той.

— На бойно поле, осеяно с телата на мъртви гулове — отговори с приятен тон Влад.

Очите ѝ се присвиха и махна пренебрежително с ръка.

— Разбира се. Бедни, заблудени души. Тези, които оцеляха от глупавото въздигане на Аполион сега ме следват, което е в тяхна полза.

„Изобщо не беше скромна, а?“, помислих си с вътрешно поклащане на глава. Определено си приличаха с Влад.

— Жак ми каза, че имате запис на женитбата — продължи Мари, сменяйки темата. — Може ли да го видя?

„Проверява автентичността му?“, почудих се, докато Влад ѝ подаваше телефона си. Не ми приличаше на типа да иска да го види само за да охка и ахка от женска радост. Мари го взе и натисна екрана.

Скоро гласовете ни се чува в малката стая, повтаряйки простите ни, но животопроменящи клетви.

— Чудя се защо не съм видяла това видео преди? — изкоментира тя, докато гледаше.

Ако щитовете на Влад не се бяха пропукали за секунда, за да пропуснат вълна от ярост изобщо нямаше да забележа, че тя беше натъртила на „това“. Но се беше случило и след момента на чудене защо, истината ме осени.

Жилегай не беше пратил клиповете само на Влад. Трябва да ги беше показал на целия немъртъв свят. Ярост потече по вените ми. Разбира се, че беше искал всички да разберат как беше отмъкнал жената на Влад, точно под носа му и какво ми беше причинил. За боклук като Жилегай това щеше да е подобно на пускането на дрога на отбора по футбол след успешен мач.

— Церемонията се състоя вчера — отговори Влад, тонът му предизвикваше Мари да обясни за какво намекваше.

Все още бях прекалено ядосана, освен това и засрамена. Логиката ми казваше, че нямаше за какво да се срамувам, но мисълта някой друг да ме гледа, докато в ума му изскачат сцени от онези записи ме караше да искам да избягам към най-близкия изход. Ако внезапно бях съблечена и изложена публично, щях да се чувствам по-малко уязвима.

Мари върна телефона на Влад с малка усмивка.

— Свършва доста рязко, нали?

Ноктите ми потънаха в облегалките на стола. Сега си правеше и сексуални шеги?

След като Влад си взе мобилния се пресегна и ме хвана за ръката.

— Никога не съм се колебал, когато става дума за нещо, което искам.

Плътта му излъчваше обичайната си горещина и частта от мен, която беше ядосана и засрамена, я попи, сякаш тя беше единственото нещо, което можеше да ме задържи да не се разпадна.

Мари погледна към сключените ни ръце, към Влад и едната й вежда подскочи.

— И какво искаш от мен?

Влад ѝ се усмихна с най-очарователната си усмивка, което беше достатъчно предупреждение за мен.

— Искам да знам дали ти си некроманта, който е направил заклинанието, което почти уби жена ми.

Изражението на Мари стана опасно празно. Ако настроението в стаята и преди беше напрегнато, сега направо си беше зловец.

— Защо би ме подозирал в подобно нещо? — попита тя, южняшкият ѝ акцент превръщаше тона ѝ в захаросана отрова.

Усмивката на Влад остана.

— Заклинанието е обвързано с нежива плът, така че само някой вещ в некромантията би могъл да го направи. С твоите знания в магията на гроба те прави най-очевидният заподозрян.

Плъзнах дясната си ръка под гънка на дългата си пола, за да не може Мари да ме види как си махах ръкавицата. Можехме да имаме само секунди, преди да ни атакуват онези страшни, непобедими Останки. След като бях освободена не успях да създам камшик, но съдейки от обгорените белези във вилата, все още имах способността. Ако животите ни зависеха от това, можех да го направя отново. Алтернативата беше немислима.

— Ами ако съм била аз? — Устата на Мари се изкриви предизвикателно. — Какво ще направиш тогава?

— Ще те убия — отговори приятелски Влад.

Напрегнах се, съсредоточавайки цялата си енергия в ръката си в случай на атака, но Мари само се засмя.

— Никога не съм те мислила за глупак, Цепеш. Изненадваш ме за трети път днес.

С това кипяща сива маса се изстреля около нея, покривайки стените на малката стая. Отне ни по-малко време да бъдем заобиколени от смъртоносни, викащи Останки, отколкото можах да се изправя, без ръкавица и с блестяща в бяло ръка. Влад остана седнал и за мой шок видях как с отдалечена развеселеност огледа Останките около нас.

— Предполага се това да ме уплаши?

„Загубил си е ума“, помислих си вкочанена. „Мили Боже, Жилегай е успял да го подлуди.“

— Да — каза Мари, звучейки почти толкова шокирана от отговора му, колкото бях и аз.

Огън наводни стаята, затваряйки Останките зад светла, унищожителна линия от пурпурно, оранжево и синьо. Разбрах, че вратата беше отворена, едва когато чух викане, но бодигардът гул на Мари не можеше да мине през пламъците, толкова горещи, че започнаха да разрушават каменните стени. Ако Влад не ги държеше над трима ни като блестяща, смъртоносна завеса, никой, освен той, нямаше да оцелее.

Също толкова внезапно пламъците спряха. Ако не беше пушекът и новата овъглена повърхност на стените, никой нямаше да познае, че стаята е била в адски огън само преди моменти.

— Сега, след като сравнихме еквивалентите си на свръхестествени членове, защо не отговориш на въпроса ми? — попита Влад с толкова студен тон, колкото горещи бяха пламъците му.

Очите на Мари се присвиха и махна на Жак, който беше влязъл в стаята.

— Не се страхуваш от Останките ми. Защо?

Още една опасно очарователна усмивка.

— Отговори ми на въпроса и ще ти кажа.

Тя ме погледна, преди да поклати глава, определяйки ме като недостатъчно важна. Добре, в сравнение с показното на Влад, искрите на дясната ми ръка бяха нищо, но това не означаваше, че бях безпомощна, по дяволите! Гневът изпрати още електричество в ръката ми, но все още не направих камшик. Може да имах само един удар, за да го направя. Бързо.

— Ако някой беше искал помощта ми да я убия — каза накрая Мари, — нямаше да имам нужда от заклинание, за да го направя.

— Не е директен отговор. Може би не си знаела за кого е заклинанието? — попита Влад, навеждайки към мен глава. — Нова е в света ни, така че може да не си я разпознала от парчетата кожа, които си използвала.

Мари се наведе напред, гледайки Влад, сякаш те двамата бяха единствените в целия свят.

— Мислиш, че не си правя труда да познавам всеки нов човек в живота на противниците ми?

— Смяташ ме за противник? — попита меко Влад.

— Расата ти, полът ти и видът ти са мои врагове вече към двеста години, бял мъжки вампир — добави, докато южният ѝ акцент не се

задълбочи и стана опасно гладък.

Останките се приближиха към Влад, завихряйки се около него като буреносни облаци в торнадо. Странно, но от мен стояха надалеч, но може би Мари не мислеше, че си заслужава да губи време с мен. „Докосни го и ще видиш колко грешиш“, помислих си мрачно.

— Ако не ти си некроманта, закълни се с клетва, свързана с кръвта ти — каза Влад, също навеждайки се напред.

Мари издаде надменно изсумтяване.

— Не си в позиция да изискваш.

Влад не погледна към разпенената, въртяща се маса около него, гледаше само Мари.

— Не се страхувам от любимците ти, защото имам лично преживяване с тях. Атаката им е агонизираща, но отнема няколко минути, за да бъде смъртоносна. Аз, от друга страна, мога да накарам главата ти да експлодира за нула цяло и осем секунди, а след като умреш, те ще се върнат от там, откъдето са дошли.

При тези думи се почувствах нелепо, стоейки права с ръка, готова за удар. Явно услугите ми нямаше да бъдат нужни!

Захаросаният акцент на Мари загрубя.

— Можеш да изгаряш предмети и места, но не можеш да изгориш хора, които не си докоснал, а ти никога не си ме докосвал, Цепеш.

Влад се засмя, тихо и заплашително.

— Позволи ми да освежа паметта ти — беше човек и ръководеше магазин за алкохол на улица Дофин. Чист късмет, че тогава бях в Ню Орлиънс. Мразех блатото, но пътувах с Менчерес, който настоя да видим Боунс, който по онова време живееше тук.

— Много хора знаят, че ръководех този магазин, когато бях млада — каза Мари, но от новата грапавина в гласа ѝ разбрах, че беше разтърсена.

Медният поглед на Влад заблестя в зелено.

— Колко хора знаят, че Грегор също беше там? Аз и той имаме един и същ господар, както знаеш, така че бяхме вързани един към друг. Затова и го придружих, когато отиде да види жената, която смяташе да добави към линията си като гул, ако се докажеше полезна. Отне ти повече от десет години, за да му го докажеш, обаче, нали?

Кокалчетата на Мари побеляха, докато стискаше лакътниците толкова силно, колкото аз го бях правила преди няколко минути.

— Ако това е истина и не вярваш на необвързаните ми думи, че не съм некроманта, защо не си се опитал да ме убиеш още?

Очите на Влад от зеленеещи станаха чисто смарагдови.

— Защото засега нямам нужда да влизам във война с хората ти, но ако се докаже, че ти си некроманта... е познаваш ме!

Мари се облегна с ледено изражение, въпреки че на устните ѝ подскачаше усмивка.

— Аз също бих предпочела да те задържа като противник, отколкото да правя теб или съюзниците ти мои врагове.

С това прокара длан по пръстена си и малката игличка, която не бях забелязала, проряза плътта ѝ.

— Кълна се в кръвта си, че не съм некроманта, който търсите — каза, докато червена капка падаше. — Ако думите ми са лъжа, нека собствената ми кръв се обърне срещу мен като свидетел за измамата ми.

Почти си задържах дъха, чакайки. Как щеше да изглежда, ако кръвта на някого се обърнеше срещу него? Влад явно имаше представа, защото след няколко напрегнати момента се усмихна, повдигна чашата си и отпи, сякаш огън, смъртоносни духове и заплахи не се бяха появявали между първата и последната му глътка. Погледнах го остро, сякаш да го питам дали за сега бяхме приключили да я заплашваме.

Преведох си проблясъка на зъбите му като „За сега, да“.

Най-накрая си седнах, но напрежението ми ме караше да пращам повече електричество в дясната си ръка, което я караше да прилича на детски фойерверки. Мари я погледна повече с любопитство, отколкото с притеснение.

— Казаха, че можеш да разкриеш най-лошият грях на някого само с едно докосване, а също и да прочетеш миналото и да откриеш бъдещето чрез предмети, които са докосвали. Вярно ли е?

— През повечето време — отговорих внимателно.

Мари повдигна ръка предизвикателно.

— Тогава ми кажи моя.

Ако откажех, нямаше да мине добре, след като Влад беше принудил Мари да се закълне в кръвта си. Хубавото беше, че не ме

беше покрил с аурата си сутринта или нямаше да мога да направя нищо, освен да я докосна и да гадая. Не исках да зная най-лошия грях на вуду кралицата, но поех ръката ѝ. Тя подскочи от волтажа, който се освободи при контакта, въпреки че се опитах да го задържа. Явно не се бях опитала достатъчно силно. След миг вече не бях притеснена как я бях електрифицирала.

Бях в скрита изба под къщата ми, гледайки жена, държаща бебе, отчаяно опитвайки се да го накара да замълчи. Бях ѝ казала да го остави горе, където можеше да бъде представено като едно от децата на слугите, но тя го беше взела с нас. Когато скимтенето на детето стана по-силно, един от бягащите роби изохка.

— Ще ни чуят — прошепна тя. — Ще ни убият!

— Шшиш! — изсъсках, но знаех, че беше права.

Този патрул беше известен с жестокостта си и робите, свити в малката, тъмна изба под къщата ми бяха избягали, след като въстанието в плантацията беше свършило с няколко убити бели господари. Никой не се интересуваше за жестокостите, които робите бяха изтърпели преди да се въздигнат, или дали избягалите наистина бяха участвали в убийствата. Не, тяхната кръв щеше да тече просто защото са били в околността, когато бяла кръв е била пролята, и който умреше бързо, щеше да бъде късметлия.

Детето отново изскимтя и си пое дъх, сякаш се готвеше за рев с пълен глас. Погледнах ужасените хора, които се бях заклела да защитавам, някои от които също бяха деца. Всички бяха обречени, когато ревът на бебето достигнеше до ушите на патрула, и в тази единствена, замръзнала секунда, направих избора си.

Аз бях родена свободна. Те не бяха и заслужаваха същият шанс, който бях имала и аз. Принудих се да не изплача, когато се завтекох към бебето. Ако ставаше въпрос само за моя живот, с радост щях да оставя вика на детето да примами патрула. Но ако ни откриеха, всички щяха да умрат... освен ако не се проклех сама себе си вземайки решение всички да живеят, освен един. Сърцето ми сякаш експлодира от мъка, когато прекъснах напираният рев на бебето, слагайки ръка върху устата му...

Върнах се обратно в настоящето, овъглените стени на гроб заместиха отгъпаната пръст на скритата изба, където Мари се беше скрила с избягалите роби. Бях ужасена от това, което бях разкрила,

докато сърцето ми се късаше, все още чувствайки същата болка, която бе чувствала и Мари, когато беше извършила ужасния, немислим акт, защото беше живяла в ужасно, немислимо време, когато хората с нейния цвят на кожата са нямали правото дори да живеят, още по-малко да имат някакви очаквания за надежда, права или пощада.

— Какво видя? — Тонът ѝ вибрираше от заповедта.

Не преразказах ужасното деяние. Вместо това казах името, с което тя бе белязала душата си, за да може никога да не забрави престъплението, което беше спасило двадесет и два живота за сметка на един.

— Люис — прошепнах.

Тя трепна от името на бебето, болката в погледа ѝ беше отражение на тази, която почувствах от остатъка от връзката си с най-лошия ѝ грях. Тогава, шокиращо, поведението ѝ се промени от това на жена, преследвана от миналото си, към грациозна южняшка домакиня отново.

— Добре. След като способностите ти са истински, изглежда, че имаме каквото и двамата искаме, нали, Цепеш?

Усмивката на Влад беше изпълнена с толкова смъртоносно намерение, че открих как несъзнателно се отдалечавам от него от чист инстинкт.

— Да, така е. Можеш да започнеш, като ми дадеш имената на достатъчно силни магьосници, които да се занимават с некромантия, а аз ще завърша, като позволя Лейла да прочете греховете на всички, които искаш, просто защото трябва да знаеш.

Когато Жак затвори вратите на гробището зад нас, съзнанието ми все още беше претоварено. Мари беше казала, че ще си помисли кои хора искаше да прочета, но това не ме караше да се чувствам по-добре. Ако ѝ трябваше време, за да реши кого да избере, това значеше, че се цели високо, а кой знаеше какви щяха да бъдат последствията? Все пак ни беше дала важна информация и ако не победяхме Жилегай и премахнем проклятието от мен, нямаше да се задържим наоколо, за да се тревожим за услугата, която щяхме да дължим на Мари.

Не бяхме и на половината път към хотела, преди да успея да формулирам въпроси за най-основните части от тазвечерната ни визита.

— Защо не ми каза, преди да влезем, че Мари може да е некромантът, който ме е омагьосал?

Влад ме погледна развеселено.

— Защото си дори по-лоша в криенето на емоциите си в сравнение с лъженето.

Вярно, но...

— Ако си я подозирал, защо ме взе със себе си?

— Подкрепление — заяви той. При въпросителното ми изражение продължи. — Когато Мари се съгласи на посещение, има специални изисквания. Само на човека, който иска да я посети, му е гарантиран безопасен път при отиване и връщане от срещата, заради което не доведох стражи. Ако обаче Мари се беше оказала некроманта, тогава щях да я убия, но за да го направя имах нужда от теб. Като моя жена ти си единствената, на която ѝ е позволено да ходи, където и аз, и единствената, която може да се мери с Мари.

— Аз? Ти си този, който може да я убие за нула цяло и осем секунди. Всичко, което направих аз, беше да стоя и да правя светлинно шоу с ръката си.

Той се усмихна хитро.

— Сега мога да я убия толкова бързо, след като се ръкувахме в края на срещата, но преди това никога не съм я докосвал.

Погледнах го и една част от мен ми каза да си затворя устата, докато другата беше прекалено зашеметена, за да се интересува от това.

— Излъгал си я? — промълвих накрая.

Той сви рамене.

— Извъртях. Тя не помни, че наистина се срещнах с нея, докато бях с Грегор, а тя все още беше човек. Но не съм я докосвал. Много съм взискателен за това, както знаеш, и е щастие, че тя не го знае.

— Това не е извъртане, това е блъф!

Усмивката му беше почти хищна.

— За докосването ли? Да. За убиването й? Не. Ако беше направила това заклинание, щях да пресека стаята, за да я изгоря, Останки или не. Заради малкия шанс да не успея, ти беше там.

Заклещението почти ме накара да се задавя.

— Ако ти не можеш да устоиш на атаката на Останките достатъчно дълго, за да я подпалиш, аз няма да имам никакъв шанс срещу тях!

Той прокара ръка по моята, проследявайки пътя, където преди се намираще белега от падналия електропровод.

— Кат не може да контролира останките по начина, по който може Мари — каза той, повдигайки вежда, сякаш казваше „аматьори“.

— Още повече че способностите, които придобива, са временни, но тя е умна и е намерила начин да запази силата на гроба, ако има нужда от нея в бъдеще. Кат източил няколко шишенца от кръвта си, след като пи от Мари, и ги прибра. Когато се съгласи да ми помогне, ме накара да изпия едно от шишенцата.

— Защо? Ти не можеш да придобиваш способности. — Или беше крил и други неща от мен?

Устата му се изви.

— Не, но този, който ги призовава, е единственият, когото няма да нападнат, освен ако не бъдат задържани от сили, които Кат все още не е усъвършенствала. Когато пих от кръвта, съдържаща сила от гроба, Останките бяха измамани да мислят, че аз също ги призовавам. Затова не ме атакуваха, когато дойдох за теб.

Уау. По онова време си мислех, че Кат ги държеше далеч от нас...

— Чакай, тогава защо не атакуваха мен?

Той продължи да гали ръката ми.

— Първо бях толкова благодарен, че те бях намерил жива, че не се запитах. По-късно отговорът изглеждаше прост — ти си обгорена земя за тях.

Не разбирах. После си спомних жестокият коментар на Влад, докато гледаше как Останките разкъсват пазачите на Жилегай. Те се хранеха от енергия и болка. След инцидента ми през цялото ми тяло течеше енергия, но не беше нормална, естествена енергия. Беше чист, електрифициран волтаж и очевидно Останките не искаха нищо от него.

— Заради това бях подкреплението ти. — Бях зашеметена и очарована едновременно. — Ако Мари беше разкрила блъфа ти, Останките щяха да те нападнат, но не и мен, а Мари нямаше да го очаква. Без най-доброто ѝ оръжие можех да я убия с електрически камшик или да я принудя да те докосне. Така или иначе щеше да бъде мъртва.

Изражението му беше студено, за разлика от докосването му.

— Да. Вярвах ти с живота си, Лейла, и на целия свят има само още един човек, за когото това е вярно.

Сега вече наистина се почувствах смирена. Той не просто ми се беше доверил с живота си, което беше достатъчно невероятно. Беше потиснал склонността си от петнадесети век да ме заключва при първите знаци на опасност. Вместо това се отнесе с мен като с равна, вярвайки, че способностите ми и решителността ми щяха да бъдат полезни.

Думите не можеха да опишат колко много означаваше това за мен, затова го целунах, опитвайки се да му кажа с устните си и обвитите около него ръце, че го обичам повече от всичко на света. Устата му се движеше върху моята с интензивност, която беше равна на думи, но той също не се нуждаеше от тях. Спусна щитовете си и остави емоциите му да се излеят върху моите. Ефектът накара коленете ми да омекнат и хватката ми върху него да се затегне, сякаш под краката ми се беше отворила тристаметрова яма.

Той прекъсна целувката прекалено скоро и се огледа замаяно. Беше едва осем часът вечерта, така че френският квартал беше пълен с хора, някои от които купонясваха чак до зори. Повечето от тях ги чувствах като хора, но с толкова голяма тълпа не можех да бъда сигурна.

— Жилегай ще бъде глупак да ме атакува в центъра на територията на Мари, след като тя ще го възприеме и като атака срещу себе си, но и преди ме е изненадвал — промърмори той. — Ела. Все още има няколко неща, които трябва да свършим, преди да си тръгнем.

Целувката му беше загоряла тялото ми и разтопила ума ми, но при тези думи отново започнах да внимавам.

— Ясно. Благодарение на информацията, която Мари ни даде, сега сме в бизнеса с гонене на некроманти.

Минувач щеше да бъде очарован от усмивката му. Аз, обаче, разпознавах опасността, когато се покажеше, сякаш невидими пътечки от кръв капеха от устата му.

— Не сме единствените, които не могат да докладват за използването на магия на Пазителите на закона. След всичко, което направи Жилегай, време е да му се отплатим подобаващо.

Бях очаквала търсенето на съставки за заклинание да се състои в това аз и Влад да претърсваме части от града и да намираме невинни на външен вид предмети, но предназначени да съборят Жилегай. Това не отне дълго, след като Мари ни беше дала еквивалента на списък за пазаруване плюс адреси, откъдето да вземем всяко конкретно нещо. Това, което не очаквах, беше мястото, на което отидохме после.

Хосписът приличаше на малка, по-хубава версия на болница. Вътре, под тежкия мирис на ароматизатори, дезинфектанти и препарати за чистене имаше отчаяние и смърт в по-голямо количество от гробището, където се бяхме срещнали с Мари.

— Защо сме тук? — прошепнах на Влад.

— Вербуване — отговори ми той, без да си прави труда да шепне. — Жилегай уби десетки от хората ми и още ще паднат, преди това да свърши. Не мога да устоя, ако не възстановя загубите, а това включва превръщането на хора, които подготвих, също така имам

нужда лица, които Жилегай няма да разпознае, — каза и се обърна към рецепционистката:

— Кажи ми, дали имате за пациенти мъже между двадесет и петдесет години.

Тъй като очите му бяха зелени, тя не зададе никакви въпроси. Просто провери компютъра и написа имената и номерата на стаите на една бележка, която даде на Влад.

Той я взе, насочвайки се към най-близката стая. Последвах, чувствайки се изненадана по-скоро от това къде бяхме, вместо какво щяхме да правим. Когато си представях как Влад набира хора, никога не очаквах да бъде на такива места.

Първият пациент, когото посетихме, беше мъж, който изглеждаше да бъде в ранните си тридесет години, но тялото му беше остаряло от рака, който можех да подуша още преди да сме прекрачили прага. Влад погледна към снимките около леглото му, които показваха една далеч по-здрава версия на мъжа с жена му и децата му и излезе от стаята.

— Не този? — попитах, чувствайки тежест, когато погледнах назад към спящия мъж.

— Прекалено много връзки — отговори, спирайки, когато видя изражението ми. — Това, което предлагам, не е път към предишния им живот. Предлагам риск, честа самота и откъсване за постоянно от всеки, когото познават. Това означава, че не избирам бащи или да принуждавам някой да се отдели от семейството си. Това ще ме направи дори по-жесток, отколкото репутацията ми ме представя.

— Но не можем ли да... направим нещо за него? — попитах, поглеждайки назад.

Влад въздъхна.

— Дори ако дадеш от кръвта си на всеки човек тук, при тяхното състояние само ще прибавиш седмици или месеци към живота им. Няма да ги спасиш, както искаш. Ние сме вампири, не Бог. Можем да вземем само няколко самотни човека, от които светът се е отказал, и да им предложим друг избор.

Студената логична част от мен прие това, въпреки че останалата страдаше заради хората, които видяхме, в това място и в останалите трима след това. От четирите хосписа общо Влад намери двама, които отговаряха на изискванията му и от тях само един искаше това, което

му предложи. На този мъж Влад даде глътка от кръвта си, преди да го инструктира да чака един от хората му да го вземе. Другият получи нови спомени, в които никога не беше срещал непознати, обяснили, че вампирите съществуват, още по-малко, че получава предложение да стане такъв.

Другите места, на които отидохме, бяха приюти за бездомници, където Влад използва способностите си да чете мисли, за да си намери хора. Тук имаше по-голяма група, накрая събра пет човека, на които каза да чакат да дойдат да ги вземат пазачите на Влад. Накрая ме отведе на последното място, където очаквах да търси нови членове за линията си.

Затвор за осъдени на смърт затворници.

Щатският затвор на Луизиана беше голям комплекс, заграден от три страни от река Мисисипи. С пазачите, патрулиращи на коне и вход, приличащ на център за посетители, повече изглеждаше като ранчо, отколкото затвор, стига да се игнорираха високите огради с навита тел отгоре.

За разлика от останалите места, Влад търсеше конкретен човек.

— Духовник за Дарил Медоус — каза на пазача, зеленото в очите му прекрати всякакъв опит за идентификация или въпроси, след като Влад се престори на свещеник.

— Кой е Дарил Медоус? — попитах, докато карахме към мястото, където се намираха затворниците.

— Вероятно невинен човек — отговори Влад. — Бил е в затвора вече двадесет години заради оскъдни доказателства и съмнителни показания, но след като всички улики са изгубени, не може да поиска ДНК тест, за да докаже невинността си.

— Знаеш доста за него.

— Гледах документален филм, в който се споменаваше името му, заедно с това на съкилийниците му. — При повдигането на веждите ми, той продължи почти оправдателно. — Беше късно, ти спеше, а нямаше какво друго да правя.

Беше толкова нормално, човешко оплакване, че се засмях, представяйки си Влад да сменя каналите, докато си мърмори под носа за липсата на нещо свястно за гледане, след което добавих „тайно се интересува от документални филми“ при нещата, които знаех за него. Като например любовта му към вампирски филми. Като се остави настрана омразата му към преразказването за Дракула, веднъж ми спомена, че вариациите на вампиризма във филмите го забавлявало безкрайно много.

— Е, доста лесно ще се разбере дали Дарил е невинен — казах, повдигайки дясната си ръка.

— Да — отговори Влад с блестящ поглед. — Ако е такъв, четенето на ума му ще разкрие дали десетилетия от несправедливо затворничество са го пречупили или са го вкоравили в мъжа, който търся.

Имахме нужда от още умствен контрол, преди да влезем и да застанем лице в лице с Дарил Медоус, висок, красив афроамериканец, чиито лешникови очи ме погледнаха подозрително, когато пазачът ни остави сами с него. Малко умствен контрол от страна на Влад ни осигури уединение, а и омагьоса офицера, който наблюдаваше камерите. По тази причина не се поколебах да наруша първото право при посещения и се пресегнах през металната маса, докосвайки вързаните ръце на Дарил.

— Не го е направил — казах след няколко минути, когато се върнах обратно в ума си. Най-лошият грях на Дарил беше, че не бе помогнал на друг затворник, когато мъжът бил нападат и убит, но след като пазач беше участвал в престъплението, не можех да го виня.

Дарил се изсмя уморено.

— Повтарям това повече от двадесет години, но никой не го интересува. Кой сте вие, така или иначе? Адвокати? Хора от организациите за оневиняване на престъпници?

— Вампири сме — каза Влад с обичайната си прямота.

Засмях се леко в последвалата моментална, невярваща тишина.

— Обзалагам се, че не си очаквал двама от тези днес.

— Пазачи — извика Дарил, вече звучейки по-скоро раздражен вместо уморен. — Разкарайте тези откачалки от...

Гласът му рязко спря, когато очите на Влад позеленяха и се усмихна достатъчно широко, за да се покажат резците му.

— Нямам време за подробно обяснение, така че разбери това — каза Влад, гледайки Дарил в очите. — Вампирите са истински. Съществуваме от векове и не сме единствените свръхестествени същества над хората в хранителната верига.

Под силния ефект на погледа му, Дарил нямаше друг шанс, освен да повярва. Трябваше да му признае на Влад, този начин беше далеч по-бърз от обичайните стъпки при разкриването на новината, след това справянето с отрицанието, въпросите, настояването за доказателство и истерия, обикновено в този ред.

— Какво искате от мен? — попита Дарил с глух глас.

Усмивката на Влад изчезна, когато се наведе напред.

— Какво ще направиш, ако те превърна в това, което съм и аз още тази вечер, давайки ти повече сила и възможности, отколкото някога си си представял?

— Ще се махна от тук — отговори Дарил с все същия монотонен глас, което показваше, че беше принуден да отговаря заради погледа на Влад.

— Няма ли да искаш да убиеш всеки, който те е пъхнал тук? — почти измърка Влад. — Полицията, съдиите, адвокатите, свидетелите?

— Бърнстейн — отговори Дарил, след като си помисли малко. — Ченгето знаеше, че не съм го направил, затова изфабрикува доказателствата в колата ми. Филипс също. Пазачът е убил повече хора, отколкото половината от затворниците някога са убивали.

— Защо искаш да знаеш кого би искал да убие? — попитах.

— Исках закоравял мъж, не масов убиец, който отмъщава патологично — отговори ми Влад. — В линията ми в момента има място само за един такъв и това съм аз. — На Дарил каза: — А би ли дал човечността си, за да напуснеш това място, знаейки, че никога няма да можеш да видиш някой от предишния си живот?

— Семейството ми се отказа от мен много отдавна. — Дори монотонният му тон не можеше напълно да премахне болката в изречението. — За тях вече съм мъртъв. Ако не изляза до две седмици наистина ще съм мъртъв, така че ако има начин да живея, искам го.

Влад отмести поглед от Дарил, махвайки с ръка към горния ъгъл на стаята.

— Виждаш ли камерата, Лейла? Спри я.

— Наистина ли ще се опитаме да изкараме затворник? — Дали умственият контрол на вампирите щеше да бъде достатъчен, за да го постигнем, без да има насилие?

Моменталният смях на Влад накара предположението ми да изглежда абсурдно.

— Не. Ще привлече прекалено много внимание.

Добре, значи нямах представа защо спирането на камерата беше нужно, но го направих. Когато се обърнах, Влад вече беше зад Дарил с уста на врата му.

— Правиш го сега? — попитах невярващо.

Той спря с резци на милиметри от врата на Дарил.

— Наистина ли имаш нужда да обяснявам защо да изпратя един от хората си по-късно няма да проработи при тези обстоятелства?

— Но...

Влад не ме чака да задам още въпроси. Захапа дълбоко и Дарил потрепери и изсумтя силно, докато се опитваше да се отдръпне, но белезниците и хватката на Влад го държаха неподвижен. Само очите на Дарил можеха да се движат и когато спряха върху мен, не можах да отместя поглед.

Бях виждала много хора да умират чрез способностите си. По-късно го бях виждала лично, в някои случаи дори аз доставях смъртта. Това сега беше различно, може би защото никога не бях виждала да превръщат някого. По време на моята трансформация бях в безсъзнание и Влад не беше пил, докато умра, както в момента. Бях изкървяла от ефектите на заклинание на Синтияна и гадна катастрофа, така че това, което беше направил Влад, беше да ме напълни с кръвта си, преди да бъде прекалено късно.

Или поне си мисля, че беше направил това. След като сърцето на Дарил спря да бие и Влад отвори югуларната си вена, слагайки устата на Дарил върху разреза, истинската работа започна. Почувствах вълна от енергия, която сякаш експлодира от Влад, изпращайки почти болезнени вибрации през стаята. Колкото и силна да беше, падналите му щитове разкриваха, че по-голямата част от нея навлизаше в Дарил, вкарвайки нов живот в него с далеч по-голяма сила, отколкото кръвта, която Влад го принуждаваше да пие.

Скоро отпуснатата уста започна да се затваря около врата на Влад, докато Дарил не започна да хапе и да смуче с ярост, която направи ножа, който Влад използва по-рано, ненужен. Задържа тъмната глава до гърлото си и вкарваше сила в Дарил, докато, с едно силно потръпване, което скъса белезниците му, Дарил не замръзна.

Влад изтри кръвта от устата на Дарил с ризата си, преди да остави мъжът да падне върху масата. Изтри и собствения си врат и отново се закопча, покривайки червените петна, покриващи кожата му. „Това ли е?“, почти казах, но отговорът беше очевиден. От началото до края, целият процес на живот, смърт и немъртва трансформация беше отнел едва пет минути.

Влад ме погледна, извивайки уста в лека усмивка.

— Все още ли имаш въпроси, Лейла?

— Да — отговорих, все още обмисляйки току-що видяното. — Как да го измъкнем, преди да се събуди и да изяде всички?

Влад отвори вратата, викайки пазача.

— Този мъж имаше фатален сърдечен инфаркт — каза със зелени очи. — Попълни всички документи за инцидентна смърт, но го направи бързо. Тялото ще бъде взето от следователя след точно три часа.

— Да, сър — отговори пазача.

— Следовател, а? — казах, поглеждайки го знаещо.

Той извади телефона си, пишейки с обичайната си заслепяваща скорост.

— Да, както и няколко допълнителни пътника.

Влад хипнотизира още няколко ключови служителя по пътя ни за навън, докато не остана никой, който да се съмнява във версията за смъртта на Дарил или да помни, че бяхме идвали, още по-малко да поставя под въпрос липсата на запис от стаята по времето на „сърдечният инфаркт“. Когато най-накрая беше приключил — едва половин час, след като остави Дарил, — клатех глава възхитено. Беше прав, в сравнение с това изкарването на затворник щеше да бъде абсурдно.

Когато отново бяхме в колата, тръгвайки си от затвора, казах:

— Имам друг въпрос. Защо само мъже?

Той почти завъртя очи, преди да ме погледне.

— Може би защото набираме войници за свръхестествена война.

Нямаше да го оставя толкова лесно.

— Не мисли, че ми е убягнало, че повече от осемдесет процента от вампирите от линията ти са мъже.

— По моето време почти всяка армия беше изключително от мъже.

— Не ми излизай с това „аз съм от петнадесети век“ извинение — казах с изсумтяване. — Марти ми каза, че всички нови вампири започват с почти еднакво ниво на сила, а родът и характерът правят разликата за силата и способностите. Хората ти са от различни култури, раси и социален статус, но въпреки това са един голям фестивал на наденички.

— Искаш да подложи жените на жестоките последствия от война? — Тонът му беше презрителен. — Ти най-добре от всички

разбираш какво ще се случи, ако една от тях бъде заловена.

— А ти от всички хора знаеш, че това да си мъж невинаги те защитава от това — отговорих меко. — Всичко, което казвам, е, когато набираш хора, да даваш на жените същите опции, които даваш на мъжете, и да ги оставиш да решат какво могат и не могат да издържат.

Той отвори уста, за да продължи спора. И я затвори, усмихвайки ми се жизнерадостно.

— Много убедителни доводи. Затова се чувствай свободна да направиш толкова женски вампири, колкото смяташ, че са нужни за тази война.

— Аз? — възкликнах. — Не. Имам предвид, не знам как...

— Видя: хапеш, кръви, възстанови — каза, броейки на пръсти. — По-лесно от правенето на торта.

Погледнах го.

— По-лесно друг път и да не си забравил малкия проблем, при който електрифицирам всеки, който докосна?

Махна ми пренебрежително.

— Не се тревожи, ще ги източиш много преди да си ги електрифицирала до смърт.

Но аз не исках да правя нови вампири. Като се остави настрана трансформацията, отговорностите бяха далеч повече, отколкото да отгледаш дете, а не бях готова за това. Още повече че все още се мъчех с някои от аспектите на вампиризма, как можех да бъда господар на някой, който знаеше дори по-малко от мен?

Опитах отново.

— Говорехме за твоя секстизъм, Влад. Това аз да правя женски вампири няма нищо общо с това.

— О, но има — каза, едва контролирайки извиването на устните си. — Искаше равенство? Ето го. Не си прави труда да ми благодариш — изражението ти е достатъчно изразително.

Започнах да свиквам да се събуждам на различни места от тези, на които съм заспала. Този път бях на самолета на Влад, с него до мен и термос с топла кръв, който ме чакаше.

— Къде отиваме? — попитах, когато свърших със закуската си. Или вечерята, имайки се предвид, че през прозорците на самолета се виждаше тъмнина. Влад трябва да беше взел новите попълнения с нас. Няколко човека стояха зад завесата, която ни разделяше от мястото, където бяхме, от седналите близо до пилотската кабина и от множеството пулсове, поне половината бяха хора.

— Словения — отговори. — Всъщност вече почти стигнахме.

— Обратно в Европа, а?

— Най-вероятното място, където може да е Жилегай. Предишните му две леговища бяха в Европа и той знае, че скоро ще се върна на родна почва. Когато го направя, ще иска да е достатъчно близо, за да има предимство.

Между нас останаха да висят неизказани думите „Това е, което аз бих направил“. Понякога приликата между двамата ме изнервяше, но това, което имаше значение, беше, че Влад и Жилегай изобщо не си приличаха. Например вродения национализъм на Влад. Родна почва. Румъния винаги щеше да бъде негов дом, без значение колко къщи имаше навсякъде другаде.

Познат мирис зад завесата ме накара да вдишам бързо и рязко.

— Баща ми и Гретчен са в самолета?

— Да. — Изражението на Влад потъмня. — Той искаше да говори с теб, ако желаеш да го видиш.

Така ли? Сякаш със собствена воля, ръцете ми започнаха да се движат, приглаждайки разрошената ми от съня коса и махайки въображаеми пращинки от мекото, дълго, черно палто, в което не бях заспала.

Влад ме гледаше, но не можех да прочета нищо от изваяните му, поразяващи страни.

— Няма нужда от това. Красива си, Лейла. Винаги си била, без значение от външния ти вид.

— Нали външният вид е по-голямата част от красотата? — казах, опитвайки се да сдържа нервността си.

— Не — отговори ми той с нисък вибриращ глас. — Не и по единствения начин, който има значение.

Дръпна ме към себе си, целувайки ме с достатъчно страст, за да разроши косата ми отново. Когато вдигна глава, устата ми и други части от тялото ми ме гъделичкаха и изобщо не ме интересуваха как изглеждам.

Влад повиши тон и каза нещо на румънски. Преведох думата „баща“, което имаше ефекта на кофа ледена вода върху либидото ми. Миг по-късно завесата, разделяща двете части на самолета, беше дръпната, разкривайки Самир и Хю Далтън.

— Войводо — каза красивият тъмнокош пазач, покланяйки се, преди да остави завесата да падне обратно. Баща ми остана на място, погледът му се местеше между мен и Влад. Чертите на лицето му бяха изгладени в обичайната военна маска, но от мириса му разбирах, че беше по-нервен от това, отколкото аз.

— Здравей, Лейла — каза неудобно.

— Хю — отговори Влад, преди да успее да кажа нещо, и устата му се изви във враждебна усмивка. — Най-накрая събра смелост да се изправиш пред дъщеря си. Ще бъдеш облекчен да разбереш, че наскоро се нахрани, така че няма нужда да се страхуваш, че ще тръгне към гърлото ти, ако се приближиш.

Погледнах го леко шокирана. Толкова с лекия разговор!

— Здравей, татко — казах, изправяйки се по навик. Тогава обаче не знаех какво да направя. Да отида и да си стиснем ръцете? Опит за прегръдка или целувка по бузата? Нищо не звучеше като добра идея, така че просто стоях там, чувствайки как неудобството от ситуацията прониква чак до костите ми.

Баща ми прочисти гърло.

— Ти, ааа, добре изглеждаш. — Звучеше изненадан, което беше повече от леко обиждащо, докато не си спомних как ме беше видял последния път — плешива, драна и крещяща в агония.

Споменът донесе трепет, който не можах да потисна. Влад също се изправи, слагайки ръка около раменете ми почти лежерно.

— Притеснен си от мен и затова искаш да ви оставя да си говорите? — изсумтя Влад. — Личният ти дискомфорт изобщо не ме интересува, Хю... чакай, това не е истина. Наслаждавам му се.

Баща ми се стегна, дали поради думите или заради това как Влад прочете ума му.

— Влад, какво правиш? — попитах тихо.

Не ми отговори, просто продължи да се усмихва към баща ми, сякаш предизвиквайки го да си тръгне. Уоу, наистина ли мразеше толкова много баща ми? Ако да, защо го беше взел на самолета с нас? Предишните пъти не беше вземал с нас баща ми и Гретчен, бяха на отделни полети...

Изведнъж ми се изясни защо Влад действаше така. Провокирайки баща ми, тестваше решителността му. Ако Хю не искаше наистина да закрепим отношенията си, можеше да използва дразненето на Влад като извинение да си тръгне. Отново.

Както и аз, дойде ми на ум. Влад не правеше това просто за да изпита баща ми. Той също така действаше и като лек срещу раните, които очакваше баща ми да ми нанесе. В края на краищата, ако бях ядосана на Влад, че беше изгонил баща ми, тогава нямаше да страдам толкова много, че отрицанието на баща ми отново ме е наранило.

Плъзнах ръка около кръста на Влад. Дори с усмирена аура и скрити емоции пулсираше с повече енергия, отколкото жица, по която тече ток. Можеше да унищожи мъжа, който го гледаше, и все пак баща ми не знаеше това, което знаех аз — че любовта го мотивираше, дори в сегашното ме грубо държане. Говорете за красота, която не се вижда.

— Татко — казах равно. — Аз също искам да разговарям с теб, но Влад остава. Знам, че не го харесваш и той не се сдържа да не показва колко ти е ядосан, но е вампирска традиция съпруга и съпругата да са заедно при всякакви обстоятелства, така че ще трябва да свикнеш да ни виждаш заедно.

Щитовете на Влад се пропукаха и вълна от удоволствие погали съзнанието ми. В отговор затегнах хватката си около него. След всичко, през което преминахме, имах предвид казаното, което покриваше повече от разговора с баща ми.

Не можех да чета умове, но мирисът на баща ми се усили и мускулите на крака му се стегнаха, сякаш приготвяйки се да си тръгне.

Подготвих се, тъжна, че предстоящото отхвърляне ми беше толкова познато. Докато все още имах шанс му казах какво мисля.

— Обичам те, татко, и исках връзка с теб, но нямам нужда от такава. Това няма нищо общо с превръщането ми във вампир. Преди дълго време се научих, че мога да оцелея без одобрението или любовта ти.

— Лейла — започна, правейки крачка към мен.

— Недей. — За кратко затворих очи. — Може да искаш да ми простиш, че казах на мама за изневерите ти, но дълбоко в себе си не си го направил. Затова продължаваш да ме отблъскваш, но истината е, че не аз направих така, че мама да те напусне. Ти го направи с действията си. Казах ѝ за изневярата в пристъп на гняв и това е моят грях, но тя ми прости. — Гласът ми се засили. — Прости и на двама ни и все още ни обича. Усетих го, когато я видях, след като умрях и преди Влад да ме върне обратно.

Той си пое рязко дъх, ръката му трепереше толкова силно, че бастунът, с който вървеше, започна да се клати. Сълзи потекоха бавно по бузите ми. Не заради тъга този път, а радост от спомена за краткото виждане на майка ми.

— Бях забравила малките бръчки около очите, когато се усмихнеше — казах дрезгаво. — Или как миришеше на дъжд и фрезия. Не бях осъзнала колко много имам нужда да знам, че ми е простила, докато не го усетих във всеки ъгъл на душата си. Може би ти също трябва да го знаеш.

Сълза се плъзна по обветреното му лице и наведе глава, сякаш засрамен, че го бях видяла.

— Тя... където е тя, щастлива ли беше? — попита.

Смалих дистанцията помежду ни, виждайки стреснатото му изражение, когато погледна нагоре и ме видя точно пред себе си. Вярно, движенията ми щяха да са като размазано петно за него сега.

— Да, беше щастлива — казах, изпълвайки със светлина очите си. Без значение какво се беше или не се беше случило във връзката ни, трябваше да знае това, и ако означаваше да го запечатам в съзнанието му с вампирски контрол, така да бъде.

Той се усмихна с радост, която не бях виждала от години, разкъсвайки сърцето ми, защото моментално промени лицето му в

онова, което помнех от детството си. Не можах да се спра и докоснах бузата му, опитвайки се да запомня как изглеждаше в момента.

— Обичам те, татко — прошепнах, спирайки силата на погледа си. Това той сам трябваше да избере да повярва. Оставих го и се върнах при Влад. — Защо не премислиш нещата за известно време? — попитах с нормален, контролиран глас. — Може би ще можем да говорим отново по-късно.

Той премигна, сякаш изненадан да осъзнае, че всъщност беше освободен. Изтри бузите си и кимна веднъж.

— Да. Ще бъде... хубаво. — На последната дума се запъна, вероятно защото Влад още му се усмихваше по начин, който казваше, че ще се наслади да открие колко бързо може да изкърви баща ми.

— Грижи се за себе си — казах, надявайки се Влад да не приведе в действие мислите си.

Баща ми се обърна да си тръгва, но при завесата спря.

— Знам, че каквото правиш, е опасно, така че внимавай, ако обичаш. Това видео... докато го гледах, вътре в мен нещо умря. Никога няма да бъда бащата, който заслужавах, но човек или вампир, все още те обичам.

Остави завесата да падне зад него, без да ми даде шанс да му отговоря. Може би така беше най-добре. И двамата си бяхме обещали да забравим миналото, а не успяхме, така че може би беше време да спрем да го правим и да приемем какъв беше другият, с всичките му недостатъци и багаж.

Гретчен нахлу миг по-късно.

— Кажу ми на гангстера си да изчезне, мен не ме слуша — каза, махвайки към Самир, който вървеше точно зад нея.

Пазачът каза нещо бързо на румънски, но тъй като го бях чувала доста пъти преди, разбрах, че Самир моли за разрешение физически да изведе сестра ми.

— Остави я, няма проблем — отговорих му.

Самир се поколеба за секунда, преди да ми се поклони и да се върне обратно.

— Какво се случи с татко? — попита Гретчен веднага. — Да не сте се карали? Изглеждаше разстроен и триеше лицето си.

— Не сме се карали, въпреки че Влад може и да е бил малко груб с него — обобщих.

Той ме погледна иронично.

— Попитай някой от бившите ми затворници дали правя това, когато съм „малко груб“.

— Само защото не си го измъчвал не значи, че не беше, но знам защо го направи. — Плъзнах пръсти в косата му. — Благодаря ти, че се опитваш да ме защитиш.

Лека усмивка изви устните му.

— Предпочитам просто да убивам хората, които са те наранили. Много по-лесно е по този начин.

— Тогава показва силен самоконтрол — отговорих, усмихвайки му се, защото знаех, че баща ми не беше в опасност. — И защото не съм ти казвала достатъчно, обичам те.

Ръцете му ме обвиха и сведе глава, но преди устните му да погаят моите, сестра ми се обади.

— В случай че Лейла не го е изяснила, не ти е позволено да убиваш баща ми — каза Гретчен, звучейки ядосана.

Завъртях очи, докато се обръщах към нея.

— Наистина ли мислиш, че ще направи това?

— Ако татко го ядоса достатъчно — беше моменталният отговор на Гретчен. — Да убива, е нещо като марката на съпруга ти или все още не си потърсила „Влад Дракул“ в Гугъл?

— Ти поне не добави „А“ в края на Дракул или тогава щях да го разубеждавам да не убива теб — казах. При ококорения ѝ поглед се засмях. — Гретчен! Влад няма да убие теб, татко или който и да е друг, който не го заплашва директно, разбра ли? Спри да вярваш на всичко, което четеш онлайн.

— Забеляза ли как той не се съгласи с това — посочи тя.

Погледнах Влад, чийто вежди бяха невинно повдигнати, сякаш питайки „Кой, аз?“.

— Влад — разтегнах. — Хайде. Плашиш я.

Устата му потрепна.

— Страхът е началото на мъдростта и сестра ти трябва да започне отнякъде.

Издадох раздразнен звук.

— Той вече ми обеща да не наранява семейството ми, когато започнахме да се срещаме — казах на Гретчен. — Няма за какво да се тревожиш, нито пък татко.

При това мръщенето ѝ изчезна.

— О, добре. Той ще направи всичко за теб. Поне толкова разбрах.

— Тогава не си толкова глуповата, колкото изглеждаш — промърмори Влад, но за щастие Гретчен не го чу, тъй като беше преминала на следващата тема.

— Кога ще кацнем? Бездомниците, които прибрахте, изядоха всичката храна преди часове и умирам от глад.

Сякаш по сигнал самолетът започна да се снижава малко по-рязко от обичайното, но може би бяхме уцелили въздушен джоб.

— Изглежда сега...

Не успях да довърша изречението. Самолетът от по-стръмен от обичайното наклон се наклони изцяло с носа надолу толкова рязко, че щях да се ударя в тавана като Гретчен, ако не беше хватката на Влад. Сестра ми изкрещя, удряйки седалките, докато траекторията на самолета я накара да подскача между тавана и пода. Стомахът ми се сви, докато я грабвах, стискайки я толкова силно, че този път изкрещя от болка.

— Се faci? — извика над писъците на другите пасажери Самир. Някаква част от ума ми го преведе като „Какво правиш?“, но останалата част от мен беше прекалено шокирана, за да я интересува какво казваше. Всичко, над което можех да се фокусирам, беше случващото се. Преди мигове не виждах светлини навън. Сега можех и те сякаш тичаха към нас.

Не се приземявахме. Катастрофирахме.

Всичко се беше случило толкова бързо, че ми напомни първият път, когато видях Марти да се движи с нечовешка скорост — не можех да направя друго, освен да гледам, оглупяла от това, което бяха видели очите ми, но умът ми отказваше да повярва.

Хватката на Влад върху мен стана желязна и в следващия миг летеше към предницата на самолета, дърпайки ме, а аз държах Гретчен в ръцете си. Дори не бяхме достигнали завесата, преди да бъдем замерени от тела, търкалящи се от снижаването на самолета. Ужасният звук на скърцащ метал и викове създаваше оглушаващ шум. Тогава внезапната промяна на кабинното напрежение ме удари с почти същата сила, с която го направиха множеството крайници, докато Влад си проправяше път през живата бариера между него и предната част на самолета.

— Este prea tarziu! Ne vom grabusi! — изкрещя някой. — Ще се ударим!

Влад изкрещя нещо обратно и ме дръпна пред себе си.

— Хвани се за врата ми — заповяда ми. — Държа Гретчен.

Трябва да го бях направила, защото следващото нещо, което предприе Влад, беше да грабне баща ми от въртящата се, викаща тълпа хора. Бяхме дръпнати настрани с такава сила, че се почувствах като мравка, изсмукана от прахосмукачка. Тъмнина и светлина преминаваха около нас, прекалено бързо, за да си изберем само една точка, върху която да се фокусираме, последвано от ярко оранжев блясък под нас и избултяване, което повече почувствах, отколкото чух.

Приземихме се твърдо, няколко мига по-късно, на около метър и половина от оранжевия блясък, но миризмата на горящо гориво стигна до нас. Влад остави Гретчен и баща ми на земята. Друг мирис ме накара да осъзная, че сестра ми трябва да се беше напикала, дали от ужас или волтажа, който й пуснах първия път, когато я грабнах. Преди да успея да проверя дали беше добре, Влад внимателно ме избута до баща ми.

— Лейла — каза спокойно, — трябва да електрифицираш гърдите на баща си сега. Сърцето му спря.

Това ме извади от ступора, който ме беше обзел, след като осъзнах, че катастрофирахме. Със заглушен хлип разтворих ризата на баща, разкривайки гърдите му и сложих и двете си ръце отгоре, освобождавайки ток, който накара тялото му да подскочи. Когато притиснах ухо към гърдите му след това, ме изпълни паника.

Не дишаше, нямаше пулс. Нищо.

— Трябва да му правиш изкуствено дишане, докато се опитвам — казах накъсано, а сълзите ми размазваха всичко пред погледа ми. Започнах да бутам гърдите на баща ми по същия начин, по който бях виждала във филмите, спирайки само да позволя на Влад да го обдиша. След няколко секунди казах „Пази се!“ и отново освободих ток.

Този път чух няколко тихи тупвания, преди отново да стане зловещо тихо. Започнах със сърдечния масаж, след това го обдишах, защото не можех да стоя без да правя нищо дори за няколко секунди. Когато за пореден път освободих ток, използвах достатъчно, за да накарам гърба му за няколко мига да се извие във въздуха. Когато

тялото му се върна в легнало положение, притиснах ухо към гърдите му, молейки се.

Ту-туп... ту-туп... ту-туп...

Сега, когато сърцето му най-накрая биеше отново, положих глава на земята до него и се разплаках от облекчение.

— Не разбирам — каза Самир, звучейки също толкова зашеметен като мен. Може би затова говореше на английски. Обикновено трябваше да му се напомня, когато беше около мен.

Облекчението от това, че баща ми беше добре, се превърна в скръб, когато се срещнахме с останалите от групата ни и видяхме колко малко бяха. Освен мен, Влад, Гретчен и баща ми, само Самир, Петре и двама от новите човешки попълнения бяха оцелели. Всички останали си бяха заминали, когато самолетът се беше забил в земята след почти вертикалното си падане. Дори вампир не можеше да оцелее при такъв удар, още по-малко в последвалата експлозия, осветила небето, а Влад и Самир бяха единствените вампири, които можеха да излетят преди самолета да се разбие.

Влад беше спасил мен и семейството ми, а Самир беше грабнал Петре и двамата най-близки човека в секундите, преди да излети през аварийната врата, която Влад беше изкъртил. За мое най-голямо щастие Марти не беше на полета. Омразата му към Влад го беше накарала да предпочете да остане с Дарил, докато новият вампир преодолее глада си.

— Клод и Ерин гледаха право през мен — продължи Самир. — Познавам и двамата повече от двеста години, а бяха като непознати, когато се опитах да ги махна от пултовете, за да спася самолета.

Главата на Влад подскочи.

— Направиха ли нещо друго странно?

— Имаш предвид, освен самоубийството им заедно с още няколко човека? — попитах невярващо.

Влад не ми отговори, само продължи да гледа Самир.

— Е? — попита.

— Не изглеждаха ядосани — отговори бавно Самир, сякаш се опитваше да си спомни. — Или уплашени, съжаляващи, още каквото се очаква, имайки се предвид какво правеха. Клод и Ерин бяха просто... празни, освен от решителността си да разбият самолета.

Влад промърмори една изключително мръсна псувня на румънски.

— Когато бяхме във Вегас, напускали ли са хотела, за да се хранят?

Самир изглеждаше стреснат.

— Разбира се. Беше Вегас.

Още едно подобно проклятие, след което разбрах.

— Когато се опитах да се самоубия, съм била по същия начин, нали? Значи мислиш, че некромантът е намерил начин да омагьоса и пилотите.

Бог знаеше, че се чувствах празна, освен единствената мисъл да се обезглавя. Не ме интересувахе нищо друго и бях сигурна, че бях гледала право през Влад, когато се опита да ме спре, точно както Клод и Ерин бяха гледали през Самир.

— Това би обяснило защо хора, които са ми верни почти триста години, изведнъж се опитват да ме убият — изсумтя Влад. — Или поне да убият жена ми и остатъка от верните ми мъже, след като Жилегай знае с кого пътувам.

Жилегай. Дори когато си мислехме, че бяхме тръгнали в нападение, пак се борехме за животите си. Как се очакваше да го свалим, ако трябваше да внимаваме за всеки около нас, чудейки се дали някой от тях нямаше да е магически мотивиран да ни убие?

В отчаянието ми се роди решението.

— Всички трябва да пият от отварата, която пих аз — казах на Влад. — Ако е друго заклинание, ще ги излекува. Ако е същото, временно ще ги направи сини. Така или иначе ще знаем до кого се е докопал некроманта на Жилегай и до кого не е.

Влад извади телефона си и набра.

— Менчерес — каза след малко. — Имам нужда от съставките за лекарството ти.

Бяхме катастрофирали в Словения, но не отидохме в къщата, която Влад имаше там. Неизненадващо той вече не вярваше на когото и да ни чакаше. Вярвахме на Самир и Петре, защото се бяха опитали да спасят самолета, което означаваше, че не бяха омагьосани, а

дватамата оцелели мъже бяха от приюта за бездомни и все още хора, така че некромантът нямаше да се занимава с тях.

Вместо това отидохме до езерото Мисурина в Италия. На външен вид хотела, пред който Влад паркира, ми напомни на голяма конструкция, която времето и прогресът бяха накарали да изостане. Беше готическа, с планини, които се извисяваха като тъмни гиганти зад нея, докато езерото отпред рефлектиреше хотела и фона като голямо огледало.

Вътре хотелът беше изчистен и реновиран с всички екстри. Също така нямаше никой, което стана ясно, когато Влад мина покрай празната рецепция без да спира.

— Празен ли е? — попитах, гласът ми проехтя от високите тавани.

— Повечето от времето — отговори ми той. — Това е безопасна къща за членовете на линията ми, така че се поддържа от местните, но те не помнят защо не е отворен.

— Както и да е, моля те кажи ми, че наблизо има болница — каза Гретчен, помагайки на баща ми да върви, след като бастунът му беше взривен заедно със самолета. — Има нужда от доктор.

Аз също не харесвах сивият цвят, който имаше кожата на баща ми, но сърцебиенето му беше добро през целия път, който включваше шофиране и летене с Влад Еър. Това можеше да докара на баща ми още един инфаркт, ако Влад не го беше омагьосал да мисли, че по целия път до тук бяхме шофирали.

— Добре съм — каза баща ми. — Просто трябва да легна за малко.

— Никакви доктори — заяви Влад. — Не можем да разкрием присъствието си на повече хора, отколкото е необходимо. Освен това имам нещо, което ще те излекува далеч по-бързо.

При това баща ми пребледня.

— Няма да пия кръвта ти.

— А аз няма да те оставя да умреш, след като съм си омърсил устата да вкарвам въздух в дробовете ти — беше моменталният отговор на Влад. — Лейла те обича и мина през достатъчно, за да се справя и със загубата на баща си, така че нямаш право да откажеш, Хю.

Не знам кое шокира повече баща ми — да открие, че Влад му беше дал въздух, уста в уста или да чуе, че няма избор дали да пие кръвта на Влад. Все още бях много притеснена за здравето на баща си, но не исках да го принуждавам да прави нещо против желанието си. Може би, ако говорех с него щеше да разбере, че това беше най-добрият избор и можеше да бъде моята кръв вместо тази на Влад.

— Татко, мисля, че трябва...

— Отвори широко — прекъсна ме Влад, срязва със зъб китката си и я сложи върху устата на баща ми.

Очите му се разшириха, но тъй като Влад го беше хванал за врата с другата ръка, не можеше да махне окървавената ръка от отворената си уста. Можеше само да се опита да ритне Влад в мълчалив, яростен протест, но с един осакатен крак и това му беше трудно.

— След малко и това ще оправя — промърмори Влад.

Гледах ги раздвоена. От една страна мразех да виждам как се отнася с баща ми. От друга това беше за негово добро и беше ужасно да го видя мъртъв, даже за кратко.

— Това няма да е постоянно, татко — казах, опитвайки се да направя ситуацията възможно най-добра за него. — Когато е безопасно, ще отидем на лекар и няма да е нужно да пиеш вампирска кръв отново.

— Разбира се, че не — каза Влад, шокирайки ме, когато свали баща ми долу на пода. — Поне не след това.

С тези думи ръката му счупи болното коляно на баща ми, преди да успее да му изкрещя да спре. Захапа китката си отново, което освободи толкова много кръв, че започна да изтича от ъгълчетата на устата на татко. Той започна да кашля и да се дави, викът му от болка беше спрял от пурпурното течение.

Гретчен ахна.

— Виж!

Нямаше нужда да ми го казва, защото не бях свалила очи от коляното на баща ми. Секунда след като Влад го смачка, осъзнах защо го направи. Преди месеци ми беше казал, че може да оправя коляното му. Баща ми явно си спомни също, защото невярата му се превърна в разбиране, докато кървавият, безформен крайник започна да се поправя.

Ако Влад не го беше счупил първо, оздравителните способности на вампирската кръв нямаше да могат да образуват нови кости, тъкани и сухожилия, които да заменят старите и повредени такива. Нямаше нужда да виждам как баща ми извива крак по начин, по който не можеше години наред, за да знам, че „нелечимата“ рана от бомба вече я нямаше.

Влад го принуди да преглътне за последно и го освободи, усмихвайки му се ослепително, докато стоеше над него.

— Ако мислиш, че това е непростимо, чакай да видиш какво ще направя с другия си свекър.

При това Гретчен най-накрая откри гласа си.

— Ти си двуженец? Лейла, знаеше ли за това?

— Тази съпруга е умряла преди петстотин години — казах, гледайки изражението на баща ми, за да видя дали няма да откачи. — Татко, знам, че си разстроен...

— Не го дундуркай, ако не друго, той е войник — каза ми Влад, поглеждайки баща ми с твърд поглед. — Видя способностите ми и въпреки това ако вампирът, който ме създаде, още беше жив, в сравнение с него щях да бъда слаб. Толкова могъщ беше и когато го осъзнах за пръв път, бях ужасен, но дадох човечността си, защото това беше най-добрият начин, по който можех да защита страната и семейството си. — Погледна към мен с много по-мек поглед, но емоциите, които се появиха в мен, след като махна щитовете си, бяха на чиста, неподправена любов. — Сега тя е моето семейство и страна, така че няма нещо, което да не направя за нея, включително да излекувам мъжа, който продължава да я разочарова. Ядосан си, че ти дадох кръвта си, правейки те по-силен и възстановявайки раната, която си получил при предишна битка? — Тонът му стана практичен. — Трябваше да ме молиш, точно както преди стотици години молих някой далеч по-плашещ да направи същото.

След като свърши да говори ми подаде ръка. Погледнах я, чувствайки се много объркана. Част от мен беше ядосана на Влад заради пълното му игнориране на желанията на баща ми. Дори ако грешеше, той беше сянка на този, който трябваше да бъде. Другата част от мен — вампир? оцеляващ? — беше съгласна с това, което беше направил. Баща ми оставяше ината му да ръководи действията му, а във война, в която и двете му дъщери можеха да станат случайни

жертви, не трябваше да го прави. Влад се беше подсигурил, че здравето или старата рана няма да се окажат слабост, която врага да използва, а с кариера като военен баща ми също знаеше, че биха го направили, стига да спреше да бъде толкова ядосан заради обстоятелствата.

Така че, само след секунда колебание, поех ръката на Влад. Както казах по-рано на баща си, вървахме в комплект, което означаваше, че каквито и проблеми да имаше щяхме да ги решим двамата.

Самир се изкашля, за да привлече вниманието ни, докато се приближаваше заедно с Петре и другите оцелели от катастрофата.

— И преди съм бил тук, така че мога да ви покажа къде да се почистите.

— Страхотно — каза Гретчен, най-накрая отлепяйки поглед от оздравялото коляно на баща ми. — Имам нужда от душ така, както никога досега.

Бяхме изгубили всички съставки на заклинанието в катастрофата, така че планът ни за магическата версия на гранати беше неосъществим. Вместо това Влад ме взе със себе си, за да потърсим всичко, от което имахме нужда за „лекарството“, което вече наричах детектор на заклинания.

— Може би трябва да остана със семейството си, да видя дали мога да се оправя с татко — предложих.

— Никакъв шанс — беше отговорът му. — Ако заклинанието се активира, ще убиеш тях и себе си. Само аз съм достатъчно силен, за да те спра, така че оставаме заедно.

По егоистични причини предпочитах да останем така. Най-бързият начин за пътуване беше да летим, а с прикритието на тъмнината беше и най-очевидното. Все пак отне остатъка от нощта да набавим всичко необходимо. Последното нещо, което видях, преди да припадна в ръцете на Влад, беше как светлината се появява над върховете на планините зад хотела и как се отразява в езерото.

Следващото нещо беше Гретчен, гледайки ме любопитно клекнала наблизко.

— Ако те ухапе, вината си е твоя — каза раздразнено Самир. — Никога не трябва да се приближаваш толкова много до нов вампир, който тъкмо се е събудил.

— Какво става? — промърморих, оглеждайки се. Бях в малка стая без прозорци, която разпознах като килия за задържане на вампири. Ръцете ми бяха закопчани заедно, но дясната ми беше и покрита с гумена ръкавица, залепена като боксова. — Къде е Влад? — попитах, напълно събуждайки се, когато осъзнах, че само Гретчен и Самир бяха около мен.

— Спи — отговори ми Самир, клатейки глава. — Трябваше да го принудим, но не можеше да продължава на омраза и кръв. Затова си така в момента. Продължаваше да гори кожата ти, докато спиш, което

сякаш държеше заклинанието да не се прояви, но ако все пак стане, ще се събуди, преди да си успяла да се освободиш.

— Изглеждаш мъртва, когато спиш — добави Гретчен, сякаш искаш да зная това. — Някак зловещо е.

— Благодаря — промърморих, сядайки. Веднага, щом се изправих, Самир ми бутна в ръцете термос.

— Подарък от един от туристите в съседния хотел, не че помни — каза, усмихвайки се.

Кръвта не беше вече топла, но я изпих до последната капка, докато погледът ми предизвикваше Гретчен да каже нещо. Тя не го направи, просто ме гледаше с извита в отвращение уста. Точно така. Сякаш това беше по-отвратително от начина, по който винаги си поръчваше пържолата алангле.

— Бих станала вампир веднага, само ако можех да пропусна частта с кръвта — заяви, когато приключих.

Самир издаде звук, все едно че си беше глътнал езика. Бившият еничар, толкова много впечатлил Влад с бойните си умения, че го беше направил част от линията си, въпреки че мразеше „турците“, очевидно не можеше да понесе мисълта за Гретчен като вампир. Очевидно някои неща бяха прекалено плашещи дори за петстотин годишен вампир, капитан на стражата на султана и на Влад Цепеш.

— Трябва да пием през цялото време — каза Самир, подчертавайки последните три думи. — Понякога с кофе.

Преглътнах смеха си при погледа на Гретчен. Заслужаваше заблудата.

— След като съм будна и не страдам от никакви самоубийствени наклонности, може ли да махнете тези? — попитах, дрънчайки с веригите.

Самир погледна тавана.

— Пет часа, това е добра почивка — каза почти на себе си.

— Влад е спал само пет часа? — Трепнах. — Няма значение, ще остана така.

Самир отиде до ъгъла на стаята, натискайки числа на клавиатурата.

— Залез е, така че може и да е буден вече. Ще проверя. Ако е буден, няма нужда да оставаш тук долу.

— Гретчен, върви с него — казах веднага.

Тя не можеше да забележи трепването му, нито как бързо го потисна.

— Веднага се връщам — обеща Самир. — Гретчен, веригата на Лейла е дълга около метър, така че ако стоиш на такова разстояние ще си в безопасност.

— Каза, че е добре, тръгвай — отговори сестра ми. След като Самир тръгна, солидната каменна врата се затвори зад него. Гретчен завъртя очи. — Нямах представа колко дразнещ може да бъде.

— Нима? — попитах сухо.

Тя пропусна сарказма.

— Сериозно, Самир беше далеч по-ограничаващ от татко, докато бяхме във Вегас, а в Ню Орлиънс дори не ми беше позволено да изляза от хотела. Имам предвид, бяхме точно във Френския квартал, но Самир дори не ми даде да отида на онези турове за обитавани места... което ми напомня, ти ли ми прати онова странно съобщение онзи ден?

— Съобщение? Не — отговорих, без да добавям, че нямаше как да го пратя, защото електричеството ми унищожаваше всичко, освен най-защитените телефони.

Тя се ухили.

— Ха, мислех, че си ти, след като беше линк към статия за открито подземие на Дракула...

— Какво? — прекъснах я притеснена. — Някой ти е пратил линк за нещо, свързано с Дракула?

Дали това беше начин на Жилегай да ни покаже, че беше открил семейството ми? Не можеше да бъде случайно — какви бяха шансовете някой случайно да прати на единствената жива балдъза на Влад статия за Дракула?

— От какъв номер беше пратена? — притиснах я. Може би можехме да го проследим.

— Някакъв чуждестранен номер, но когато се обадох беше изключен — каза Гретчен, без да улавя страха в гласа ми. — Не мислиш, че го е направил съпруга ти, нали?

— Никакъв шанс — казах мрачно. — Влад по-скоро би се пробол със сребро в сърцето, отколкото да разпространява нещо за Дракула...

— Лейла? — попита Гретчен, когато гласът ми заглъхна и не добавих нищо за няколко мига.

— Каза, че статията е за някакво подземие? — попитах, докато в ума ми се заформяше идея.

Гретчен въздъхна.

— Да, нещо за историците, които мислят, че открили мястото, където бил държан за затворник като дете...

— Къде? — прекъснах я бързо.

— Не знам, някъде — сви рамене Гретчен.

Устоях на желанието да я раздрусам.

— Ами числа? Имаше ли някакви числа след линка за статията?

Тя ме погледна раздражено.

— Това беше преди две страни и една самолетна катастрофа, така че не помня. Не знаех, че трябва да изуча нещото, защото ще съм на изпит.

— Дай ми телефона си да видя — настоях.

— Не мога, беше на самолета, помниш ли?

Вярно. Бях толкова възбудена, че забравих.

— Няма значение, ще разгледам статиите, за да открия сама къде се намира — казах и извиках: — Самир, пусни ме от тук!

Влад ме гледаше, докато пишех в търсачката му по подразбиране, и раздразнение се потърка в съзнанието ми.

— Заради това имаше нужда от лаптопа ми? Ако това е шега, Лейла, не ми е смешно.

— Знам, мразиш всичко, свързано с думата Дракула — казах, кликвайки на първия линк, който се появи. — Заради това никога няма да погледнеш тези неща и никой от хората ти няма да ги спомене. Точно затова и първото леговище на Жилегай беше под замъка, в който си живял като човек. Знаел е, че няма да бъдеш хванат мъртъв в туристическия капан.

— И това води до? — попита Влад, по-малко раздразнен.

Открих, каквото търсех, и избутах лаптопа към него.

— Прочети това.

Влад погледна към статията намръщено.

— Както обикновено, лъжи. Мехмед не си направи замък до Токат, докато не минаха години от освобождението ми, така че никога не съм бил там...

— Влад — прекъснах го. — Да кажем, че си Максимус. През цялото време си наблюдаван, защото Жилегай все още не ти вярва напълно, така че не можеш да оставяш написани съобщения през цялото време на определените места. Не можеш и да рискуваш да се свържеш с някой от старите си съюзници, защото не знаеш кого е омагьосал некрманта на Жилегай. Така че как можеш да предадеш информацията къде е Жилегай, без да бъдеш хванат? — Почуках по екрана. — Може би като пратиш статия като тази на Гретчен. Тя е някой, от който некрмантът на Жилегай няма да се заинтересова, защото е човек, но е в постоянен контакт с мен, следователно с теб също.

Той погледна към статията и ярост се плъзна по емоциите ми, когато навърза останалото, което още не бях казала.

— Ако е така, значи Жилегай се крие в момчешкия ми затвор. — Думите бяха изказани с толкова пламтящ гняв, че се изненадах, че от устата му не излизаха пламъци. — Избрал го е, защото е знаел, че мястото на измъчването и изнасилването ми ще са последното място, на което ще се върна.

И с откаченото чувство за ирония на Жилегай, щеше да се наслаждава да крои планове срещу Влад на същото място, на което най-старият му враг е изпитал най-лошите години от живота си.

— Значи не е Токат, където археолозите си мислят, че е — казах много меко. — Къде е тогава?

Две нощи по-късно гледах Одрин, Турция, от близо километър височина в ръцете на Влад. С подобреното ми зрение можех да различа модерните и древни сгради под нас, реките и празните площи около града. Доста се беше променило за почти шестстотинте години, откакто Влад е бил доведен като затворник, толкова, че Влад трябваше да потърси Одрин на Google Maps, за да знае накъде да се насочи.

Дори с промените връщането трябваше да боли. Всяка руина, оцеляла от четиринадесети век трябваше да е изпълнена със спомени за Влад, не че го показваше. Дори с тялото си, притисната към него, не можех да усетя аурата му. Беше я снижил до незабележими нива, а емоциите му бяха също толкова сигурно заключени.

За няколко секунди кръжахме във въздуха, докато Влад проверяване на сателитния си телефон дали се намирахме в правилната част на града. Лекото забавяне позволи на Самир да ни настигне. Държеше Петре в ръцете си и двамата изглеждаха също толкова решени като мен. Силите ни се състояха в нас четиримата тази вечер, но по-голямо присъствие можеше да предупреди Жилегай за пристигането ни. Така дори ако имаше охранителни системи, които да сканират небето, лесно щяхме да минем като ято птици.

— Там — каза Влад, сочейки един от многото мостове в града, и се наклони натам.

Приземихме се в основата на каменния мост, който свършваше на остров, на който се извисяваше триъгълна кула, висока поне осемнадесет метра. Кулата беше осветена от външни светлини, за да привлича погледа, но не това привлече вниманието на Влад. Той ме

остави на земята и се загледа в моста, хващайки ръце зад гърба си и застивайки.

Исках да хвана една от ръцете му и да я стисна в мълчалива подкрепа или да обвия ръце около него, но останах на място. Беше ми казал от какво има нужда тази вечер, а то беше да се въздържам от държане на ръце или прегръдки. Освен това не исках да бъде успокояван. Това, което искаше — от което имаше нужда — в момента беше кърваво, яростно отмъщение.

Същото исках и аз, така че нямахме проблеми.

— Това ли е мястото? — попитах тихо. — Има хора на острова. Човеци.

Устата му се изви със студенина, която рядко виждах от него.

— Да, от другата страна на моста се намираше бившият императорски дворец, затова е туристическа атракция.

— Може би трябва да почакаме. — Беше минал само един час от както се беше стъмнило. Скоро щеше да се изпразни...

— Не.

Страстта в тази единствена дума накара Самир и Петре да свалят раниците си и да извадят съдържанията. Погледнах Влад, безгласна за миг. Не можеше да има предвид, че ще нарани невинни хора заедно с Жилегай, нали?

— Аз също го искам мъртъв, но не за сметка на хора, чието единствено престъпление е да са на неподходящото място в неподходящия момент.

— Знаеш ли какво правят туристите наистина, наистина добре? — попита Влад, новата гладкост в гласа му по-плашеща от предишния гранитен. — Бягат при първия сигнал за опасност. — След това започна да върви надолу по моста, игнорирайки раницата, която беше предназначена за него, носейки само два сребърни меча в ножниците им на гърба си. — Време е да им дадем нещо, от което да бягат — промърмори. Огън се изстреля пред него, което накара мен, Самир и Петре да се спогледаме зашеметено. Бяхме се съгласили да се приближим безшумно. Какво се беше променило?

— Нов план — извика Влад, сякаш да отговори на мисълта ми. — Дръжте Лейла от тази страна на острова. Отивам сам.

Хората на острова видяха пламъци да обхващат моста и започнаха да си шепнат притеснено. Шепотът се превърна във викове,

когато големи същества се оформиха от пламъците, тръгнаха пред Влад и побягнаха към острова. Огнените създания завиха, звукът беше зловещ като от ада. Още и още се сформираха, докато сякаш целият остров беше обитаван само от огнени вълци.

Тогава започна паническото бягство, доказвайки, че Влад беше прав. Туристите доста бързо се разбягаха при появата на опасност. Самир, Петре и аз бяхме почти прегазени при лудото бягство по моста за към континента, което сега беше единственото място, на което нямаше огнени създания. Влад вече беше на тридесетина метра пред нас, със запалени в оранжево и синьо ръце. Внезапно глутницата от огнени създания се сля в голяма, бушуваща топка, която се изстреля във въздуха и се върна обратно с удар, който накара земята да се разтрепери като при земетресение. Когато огнената топка изчезна, се разкри подземен тунел точно до триъгълната кула. Влад скочи в него и изчезна.

Самир свърши с разопаковането на оръжията, които раницата му съдържаше.

— Ние ще удържаме линията тук — каза ясно. — Ако Жилегай успее да избяга от Влад, ще го спрем.

— Не, няма, защото може да отлети — не се съгласих аз. — Или да плува, да скочи, каквото и да е! Влад направи грешка, като промени плана, но ние не трябва да се съгласяваме с тази грешка, подчинявайки й се.

— Той е войводата — каза Самир, сякаш с това всичко се изясняваше.

Стиснах зъби, за да се сдържа да не се развикам.

— Това означава „принц“, не Господ, така че не е безгрешен.

Те продължиха да ме гледат, сякаш им говорех на странен език. Погледнах раздражено острова. Бързо се освобождаваше от хора, но Влад беше там, както вероятно и най-лошият му враг и най-опасният вид магьосник: некромант. Нямаше просто да стоя тук, кръстосала пръсти и надявайки се на най-доброто.

— Хубаво. Не нарушавайте заповедите на Влад, като отидете да му помогнете. Направете го, за да ме защитите, защото няма да стоя тук.

— Не можеш да отидеш, може да си опасност сама за себе си — каза Самир, хващайки ме за мишницата.

— Повярвай ми, в момента съм възможно най-далеч от самоубийство — сопнах му се, дръпвайки се. — Но Влад действа, сякаш има такова желание, така че ще продължим по плана, когато всички мислят ясно. Един от нас остава на моста, докато другите отиват да подкрепят Влад.

Не ги изчаках да отговорят, а се завъртях и пробягах през моста. На острова отидох до най-близкия ярък предмет, който не гореше. Оказа се една от външните светлини за кулата и свалих ръкавицата си, преди да пхна ръка през една от крушките.

Потокът от електричество ме удари с внезапна, прекрасна сила. През другите хора бях усетила какво е да бъдеш надрусан с кокаин, които обаче не се чувстваха толкова добре. Точно както се случи, когато бягах от килията, открих, че не само абсорбирах енергията, а я дърпах със сила. Прекалено скоро светлините около кулата изгаснаха.

Завъртях се, отивайки към следващия източник на електричество, малка хранваща мрежа до средно голям стадион, и по-високият волтаж ме разтърси с мощта си. По времето, когато стадионът потъмня и взех и последната искра от малкия остров, треперех от почти възторжено блаженство.

Но не бях събирала цялата тази енергия само за евтино надрусване. Концентрирах я в дясната си ръка, където ослепително бяла нишка започна да блести. Няколко секунди на яростна концентрация по-късно и в ръката си държах съскащ камшик, който се гърчеше като змия, преследваща жертвата си. Преглътнах почти непреодолимото желание за повече електричество и побягнах към дупката, която беше направил Влад.

Спрях, преди да скоча в отвора, водещ до лабиринт от тунели под руините на предишния дворец. Пренасищането с електричество беше направило зрението ми леко замъглено. Това, комбинирано със страховитото шоу на огъня, все още опустошаващ острова, правеше невъзможно за мен да видя дали Петре или Самир бяха все още на моста или един от тях беше влязъл в тунелите, докато се зареждах. Реших да не се връщам, за да разбера. Прекалено много време вече беше пропиляно.

Скочих в тунела, оглеждайки грубите каменни стени. Тесният, празен коридор не показваше дали трябваше да завия на дясно или на ляво. Кой път беше избрал Влад?

Лек оранжев проблясък в ляво ми подсказа и побягнах в посоката на гаснещата светлина на пламъците му.

След около четиридесет и пет метра започнах да виждам модерните допълнения в древната структура, които бяха нашето доказателство, че това наистина беше тайното леговище на някого. Камерите на тавана, които видях на няколко места, определено не бяха стандартни по времето на султана, и всяка една, която подминавах, я удрях с електричество, за да я спра. Влад може да го беше направил с огън, но може и да беше пропуснал, което ме тревожеше. Толкова ли беше погълнат от ярост, че не го беше грижа дали Жилегай ще знае, че беше пристигнал?

Загрижеността за Влад заедно с желанието за отмъщение, подсилени от поглъщането на електричеството, ме караха да продължавам напред като пословичната кавалерия, и ме правеше почти несъзнаваща слабите звуци зад мен. След като ги чух се напрегнах, но не се обърнах. Не можеше да бъдат Петре или Самир. Те не бяха глупави, никога нямаше да ми се промъкнат в гръб на вражеска територия, без да кажат, че са те, или пък да се опитват да вървят възможно най-безшумно.

Спрях, сякаш бях объркана, опитвайки се да скрия камшика. Не беше лесно, след като светлината от него осветяваше моята част от тунела, но въпреки това с малко късмет, който и да ме следваше можеше да си помисли, че невъоръжен вампир е по-лесна плячка. Тунелът обаче беше толкова тесен, че трудно щях да успея да ударя както трябва намиращия се зад мен. Не носех други оръжия, така че не можех да си позволя стените да поемат по-голямата част от удара ми. Може би ако успеех да стигна до една от килиите, щях да имам достатъчно пространство за хубав, смъртоносен удар. Сигурна бях, че въпросните килии се намираха някъде тук.

Взела решение започнах да бягам, слушайки усилено, за да разбера дали преследвачът ми ме следваше. Не изоставаше, съдейки по стъпките, но беше малко по-бавен. Тунелът започна да се накланя надолу, отвеждайки ме по-дълбоко под земята. Страх започна да пълзи

по гърба ми, защото единствената светлина вече идваше от камшика ми. Блясъка от огъня на Влад не се виждаше и не чувах нищо от него. Сякаш подземиято го беше погълнало.

Мисълта ме накара да тичам по-бързо, докато не стигнах края на тунела, който беше отворена врата. Минах през нея... и спрях изненадана. Все още не виждах Влад, но преддверието, дълго километър и половина с множество входи пред мен, показваше, че това не беше края на подземиято. Беше началото.

Инстинктът за оцеляване се обади и се магнах от входа. Нямах да се направя неподвижна мишена за преследвача си, който, от едва доловимите звуци, все още беше в тунела след мен. Освен от смайващите размери на подземиято бях изненадана и от стотиците дупки в дясната стена. Простираха се до тавана, който трябваше да бъде висок поне девет метра. Напомняше ми на странна каменна медна пита и предположих, че представляваха отделения за съхранение на нещо, докато не видях прогнилото дърво и кости, които ги облицоваха. Тогава разбрах.

Не бяха отделения за складиране, а клетки, малки, тесни пространства, които караха най-лошите килии в подземиято на Влад да изглеждат луксозни в сравнение с тези. Потреперих, държейки дясната си ръка до тялото. Това, което бяха преживели клетите затворници, можеше да пречупи ума ми, ако се докоснех до някоя от следите тук.

Стъпки прозвучаха до вратата. Клекнах ниско, навивайки в готовност камшика си. Веднага, щом мистериозният ми преследвач влезе в преддверието, шибнах с камшика, но той отскочи с невероятна скорост, успявайки да избегне цялата смъртоносна дължина на камшика.

— Чакай — каза, когато отново повдигнах ръка.

Послушах го, най-вече защото исках да презаредя камшика, отколкото за да бъда послушна. Движеше се по-бързо, отколкото очаквах, така че се нуждаех от по-дълъг обхват.

Блясъкът на камшика ми осветяваше с мека бяла светлина лицето на непознатия, правейки го лесен за разпознаване. Беше пътника от колата от по-ранното ми видение за Жилегай, но видението не го беше показало както трябва. Беше трудно да се определи кое беше по-зашеметяващо в него, младостта или външния му вид. Не можеше да бъде по-възрастен от осемнадесет, когато е бил променен. Къдрава

черна коса заобикаляше лице, което можеше да накара Абъркромби и Фитч да посегнат към чековите си книжни, а пълните му, но все пак мъжествени устни се извиха в усмивка, която подчерта високите му скули. Единственият друг човек, който беше толкова безупречен, беше Боунс, вампирът, който Влад толкова много ненавиждаше.

Гледах го, за да печеля време, докато камшикът ми се презареждаше, но очевидно той си мислеше, че го правя, защото му се възхищавам. Медните му очи ме гледаха развеселено.

— Не се тревожи, случва се през цялото време — каза, махвайки с ръка. — Лейла, нали?

Акцентът му не беше просто румънски, беше древен румънски, като този на Влад. Това само по себе си ме накара да мисля, че беше поне на няколко години и силните вибрации от аурата му го потвърдиха. Без значение колко млад и красив беше, не беше лесен противник във вампирския свят.

— Лейла — съгласих се, приближавайки се. — А ти си?

Усмихна се почти дяволито.

— Не знаеш ли кой съм?

Драскащи звуци изпълниха дясната страна на преддверието. Първият ми инстинкт беше да погледна, но се принудих да не отлепям очи от момчето. Нямаше да ме измами да пропусна този път. Ако можех да се приближа само още малко...

Безброй форми внезапно се появиха в периферното ми зрение и ме накараха да погледна в дясно. Имах намерение да хвърля бърз поглед, но не можах да се спра да не зяпам и инстинктивно отстъпих назад, докато не притиснах гръб в стена.

Напълно цели скелети изпълваха преддверието. Точно пред зашеметения ми поглед още кости от медената пита се съединяваха и скачаха долу, за да се присъединят към тълпата. Премигнах, но невъзможната гледка не се промени. Да не би да бях докоснала нещо с дясната си ръка? Да не изживявах халюцинация на някой полудял бивш затворник?

Не, реших, когато ужасните скелети започнаха да се удрят в мен с повече сила, отколкото купчина кости трябваше да има. Това беше истинско.

„Не знаеш ли кой съм?“, беше попитало момчето.

Вече знаех. Беше некромантът и за да го докаже, господарят на мъртвите показваше някои от уменията си.

Скелетите ме нападнаха вкупом, събаряйки ме на пода с кокалести пръсти, които бодяха като тъпи ножове. Бяха толкова нагъсто, че нямах пространство да удрям с камшика, затова започнах да ритам и да удрям с ръце и глава, докато опитвах да се измъкна. Кости се чупеха и хвърчаха от ударите ми, но това, което скелетите нямаха като устойчивост компенсираха с брой и бях мрачно наясно за другата опасност, която представляваха.

Разсейване.

Не можех да видя некроманта. Като нищо можеше да се катери по една от колоните от клетки и да скочи върху мен като смъртоносен паяк. Още по-лошо, ако се борех със скелети, не помагах на Влад. Къде беше той? С други свръхестествени трикове на некроманта ли се справяше? Или Жилегай и който още беше тук долу с него бяха по-голямата опасност?

— Имаш повече животи и от котка, знаеш ли?

Некромантът повиши глас, за да го чуя над звуците на чупене на множество кости. От гласа му разбрах, че се намира близо до входа, от който бяхме влезли. Исках да продължи да говори, затова извиках:

— Нима?

— Никой не е оцелявал от две от заклинанията ми преди, въпреки че, за да сме честни, Синтияна направи първото. Толкова жадна за знания ученичка. Съжалявам, че я загубих.

— Трябваше да знаем, че е имала учител — извиках. — От неефективни любовни заклинания с цветя премина към убиване на бебе за огнеупорно заклинание.

Последните ми думи бяха прекъснати, когато един от скелетите ме удари директно с глава. От удара със солидната, възстановена кост имах усещането, че бях ударена с топка за боулинг в главата. Още няколко такива удара и щях да припадна, тогава щяха да ми откъснат главата, преди да се върна в съзнание. Смених тактиката и престанах да се опитвам да се изправам. Вместо това изпънах тяло и се отритнах от стената, удряйки с камшика си кокалестите крака, докато се плъзгах.

— Това огнеупорно заклинание беше твое, нали? — извиках, докато продължавах да разчиствам път с камшика си.

— Разбира се — отговори некрманта. — Единствената причина, че не го направих аз, беше за да избегна да бъда разкрит, когато използваш способностите си, както направи със Синтияна.

Бързината и подобният на моторна резачка ефект от камшика почти ми позволи да стигна до другата страна на преддверието, където имаше най-малко скелети. Имах няколко рани и синини, но щяха да оздравеят веднага щом спрях да получавам нови. Ако спрях да получавам нови, това беше.

Защо некрмантът не се беше възползвал от атаката на скелетите, за да нападне? Страхуваше се от камшика? Или се готвеше за нещо още по-лошо? Беше обвързал заклинанието за непреодолимо самоубийство в плътта ми. Ами ако се бавеше, защото правеше нещо, с което да го активира?

Замахнах към тълпата от скелети с повече отчаяние. Не бях взела оръжия с мен, защото не исках да рискувам да го използвам върху себе си, но този камшик беше повече от достатъчно, за да свърши работата. Ако го увиех около врата си и дръпнех достатъчно силно, щях да се обезглавя.

Две зелени точки проблеснаха за кратко през скелетите, които напиреха да ме атакуват. Разпознах ги като очите на некрманта. Приближаваше се.

Опитах се да намеря изход, но опциите ми бяха ограничени. Не бях достатъчно наивна да очаквам някой да се появи и да ме спаси, нито можех да изчакам това да мине. Дори ако успеех да стигна до един от многото тунели, скелетите щяха да ме последват. Тогава щях да се опитвам да се преборя с тях в тясно пространство, вместо в широко такова, което щеше да им даде предимство. Ако тунелът, който избях, беше задънен или завършваше в килия, некрмантът нямаше да има нужда да активира заклинанието. Щях да бъда в капан и скелетите щяха да могат да ме разкъсат.

Не, осъзнах в прилив на решителност, ако исках да изляза от преддверието жива, трябваше да намеря начин да убия некрманта.

Взела решение спрях да използвам камшика си, за да удрям скелетите. Това само намаляваше енергията ми, а или в преддверието имаше безкраен запас от кости, или некромантът възстановяваше скелетите, които свалях. Вместо това навих в ръка камшика, надявайки се некроманта да реши, че бях използвала електрическата си защита. Фокусирах се върху себе си, използвайки стените като трамплини, за да се махна от скелетите. Това ми позволи само няколко секунди почивка, преди да наскачат върху ми отново, но може би това щеше да бъде достатъчно.

Без камшикът ми, който да осветява стаята, изумруденият блясък от очите на некроманта се забелязваше по-лесно. Изглежда ме заобикаляше, без да се приближава, но очевидно имаше нещо наум, иначе досега да си беше избрал удобно място за гледане. Скелетите се разделяха, в която и посока да тръгнеш, напомняйки ми на начина, по който Останките се отнасяха с Кат. „Хайде, приближи се, за да действаш“, мълчаливо го приканих. „Тогава и аз ще мога да направя хода си.“

Когато минутите минаха, без да направи нищо, освен да ме заобикаля, реших да се направя по-привлекателна цел. Рязко наклоних глава назад, сякаш бях ударена от скелет доста жестоко. Толкова добре се представих, че ударих глава в черепа на най-близкият ми нападател. Въпреки моменталната зашеметяваща болка, не беше достатъчно, за да припадна, но се престорих на загубила съзнание, отпусайки се на пода.

Приготвих се за внезапна отбрана, ако един от скелетите грабнеше главата ми с намерение да ме обезглави, но никой не го направи. Всъщност цялата атака спря, което ми се стори странно, докато не чух търкането на кост в камък и осъзнах, че се разделяха, за да позволят на некроманта да премине. Задържах очите си затворени и устата отпусната, но всяка клетка в тялото ми сякаш вибрираше, докато концентрирах електричество в дясната си ръка, държейки

камшика под кожата си. С оздравяването на вампирите некромантът щеше да очаква да дойде в съзнание след няколко секунди, което ми даваше много ограничена времева рамка за действие.

Моля те, нека бъде достатъчно близо.

Когато почувствах гъделичкането на аурата му, отворих очи и замагнах. Камшикът полетя, енергията, която бях вкарала в него караше да изскачат искри, докато летеше към некроманта. Той отскочи с невероятна скорост, избягвайки смъртоносния удар. Вместо разполовяване на торса му, както трябваше да стане, камшикът го разрани от гърлото до гърдите, бавно и плитко.

Викът, който ми се изплъзна, не беше просто от разочарование. Болка пламна в горната част на тялото ми в горяща дъга. Лявата ми ръка инстинктивно полетя, за да покрие раната, но когато докоснах гърдите си, очаквайки да усетя да стърчи нож или друго оръжие, нямаше нищо. Поглед надолу не разкри източника на раната. Разкри се само кървава линия от врата до гърдите ми, сякаш бях ударена с невидимо мачете...

Погледнах некроманта. В единствения момент, когато не се владееше и погледът му срещна моя, прочетох най-странния вид ужас в медните им дълбини, и в ума ми проблесна обяснение. Не можеше да бъде, отрекох го веднага. Тогава обаче си спомних как Менчерес обяснява защо не може да премахне заклинанието, което почти ме накара да се самоубия.

„Който и да го беше направил, трябва да е свързал плът с плът и кръв с кръв. След като си вампир, това е повече от магия — това е некромантика... Заклинанието е направено с твоята плът и кръв, както и с тази на некроманта...“

Мислехме, че това беше хубаво, защото смъртта на некроманта щеше да премахне заклинанието, но какво ако имаше и усложнение, идващо от свръхестественото свързване на плътта и кръвта ни?

Преди некроманта да успее да отгатне намерението ми, грабнах една от костите, които бях махнала от скелетите, и прокарах назъбената кост по лицето си. Некромантът извика, когато бузата му се разтвори на абсолютно същото място като моята рана.

— О, по дяволите — ахнах и истината беше толкова потресаваща, че не успях да се сдържа да не я изпробвам отново.

— Спри — каза той отсечено, когато разрязах ръката си и плътта му се разрани до кокал, сякаш го бях направила на него.

— Затова не ме уби по време на атаката си със скелетите! — казах удивено. — Искаше ме прекалено разсеяна, за да помогна на Влад, но не наистина ранена, защото каквото се случи на мен се случва и на теб! Защо тогава ще правиш заклинание като това, ако се предполага да се самоубия?

— Защото не трябваше да живееш толкова дълго, за да ни свърже така — изрепчи се той. — Бях защитен от първото унищожаване на плътта ти, което се и предполагаше да бъде и последното ти, защото никой не е оцелявал от това заклинание преди. Тогава ти продължи да унищожаваш и да регенерираш плътта си, карайки частта, която трябваше да ме защити, да ни свърже. Сега усещам всяка сутрин как лудият кучи син, за когото се омъжи, да те гори!

Не можах да се сдържа, разсмях се с луда развеселеност. След всички проблеми, които бях изпитала заради способностите си, заклинанието на некрманта да го ухапе за задника по такъв невероятен начин беше най-забавното нещо, което бях чувала от месец насам.

— Мислиш, че това е смешно? — попита той разгорещено. — Нека да видим колко весело ще ти бъде, когато се наложи да молиш обсебения си от желание за отмъщение съпруг за живота ми. Мислиш ли, че те обича достатъчно, за да не ме убие? Аз не, затова и двамата трябва да изчезваме, сега.

Но може би не беше толкова смешно, премислих, докато смехът ми затихваше. Бяхме разчитали смъртта на некрманта да развали проклятието, но ако всяка рана върху него рефлектиреше върху мен, тогава беше прав. Да го убием щеше да означава да умра и аз. Изпълни ме раздражение. Какво трябваше да правим? Да кажем на некрманта да се грижи за себе си, докато го съпровождахме безопасно извън подземие?

Стените изведнъж се разтресоха силно и мирисът на пушек изпълни преддверието. Бомби, тресенето на земята и вонята на пушек отворително напомняше на атаката на Жилегай върху замъка. Да не би да бяха заредили с експлозивни подземие?

Намръщването на некрманта изчезна.

— Значи Влад е стигнал до мястото, където е Жилегай. Ако ги е взривил, за да стигне до него, ще открие колко много изненади има заложени още.

Сякаш за да го подчертае, през подземиято проехтя вик, последвано от агония и ярост в емоциите ми. Влад не беше близо, но все още беше някъде там, а каквото беше причинило люлеенето на стените го беше ранило. Щеше да има още болка, ако некромантът беше прав, а Влад вече беше преживял достатъчно от подземните ужаси тук.

Огледално, помислих си, докато гледах некроманта. Ако бях принудена да го запазя жив, той беше принуден да направи същото, което означаваше, че имах какво да използвам като разменна монета.

— Ще кажеш на Влад как да избегне капаните ти — казах му.

Той ме погледна, сякаш не ме беше чул правилно, и се засмя.

— Не, няма.

— Да, има — отговорих, увивайки електрическия си камшик около врата си. — Или ще направя нещо, което ще те накара да съжаляваш наистина много.

Следвах некрманта по тунела, държейки края на камшика в лявата си ръка. Дясната беше заета да придържа другия край на ключицата ми. Камшикът беше като голямо заслепяващо бижу. Некромантът вървеше пред мен и ефектът от заклинанието се виждаше в червената линия около врата му. Моята плът може и да беше имунизирана срещу ефекта на електричеството, но неговата не беше. Продължаваше да подръпва яката на блузата си, сякаш това някак щеше да намали парещия ефект около врата му.

— Спри с тези глупости — каза, проговаряйки за пръв път от няколко минути насам. — Няма да се самоубиеш, Лейла. Не искаш да умреш повече, отколкото аз.

— Готов ли си да заложиш живота си на това? — попитах спокойно. — Ако да, пригответи се да бъдеш изненадан от това какво бих направила, за да защитя Влад. Не се притеснявай, ако правиш каквото ти се казва, ще бъдеш добре... освен ако самоубийственото желание от заклинанието ти не се активира и ме накара да направя нещо и на двама ни.

— Преди дни намалих влиянието на тази част от заклинанието — сопна ми се и спря, сякаш осъзнавайки, че беше разкрил прекалено много.

Хубаво беше да се знае.

— Е, тогава оставаме на частта, че ще се самоубия, за да убия и теб, ако някой от капаните ти стане причина съпруга ми да умре.

Влад все още беше жив. Знаех го от яростта, която бушуваше в подсъзнанието ми, с тревожна доза болка, появяваща се прекалено често. Когато оранжев блясък започна да осветява тунела пред нас и можех да почувствам силата на Влад да се разлива по кожата ми в невидими вълни, ритнах некрманта, за да го накарам да се задвижи по-бързо.

— Спри — изръмжа.

— Или какво, ще ме убиеш? — Нетърпението ме направи рязка.
— Бяхме там, опитвали сме това, помниш ли?

Той промърмори нещо на език, който не разбирах. Можеше да бъде безобиден коментар за това каква кучка бях, но не исках да рискувам да бъде някое заклинание.

— На английски само — казах, затягайки камшика около врата си предупредително. Прясна червена линия се появи около врата му.

Той се обърна към мен.

— Искаш английски? Добре. Ти си копелето на заражена курва.

Изсумтях.

— Трябва да ви го призная на старите вампири. Обидите ви са далеч по-цветни от вариациите на нашето поколение на „шибай се, шибан шибаняк“.

— О, това ти харесва? — измърка той. — Какво ще кажеш за това? Смях се, когато гледах видеата, в които беше чукана и драна. Само се чудех защо Михаил не направи така, че да се случат двете заедно.

Ужасяващата мисъл почти ме накара да се спъна. Некромантът се завъртя и скочи към мен, но се възстанових и отскочих, пропускайки ръцете му. Извън обсега му увих втори път камшика около врата си, чувствайки яростно удоволствие при вида на новата линия, която се появи около врата му.

— Добър опит — казах равно, — но шибай се, шибан шибаняк.

Може да не беше толкова цветисто, но право в целта. Поколениято ми се беше справило с това.

Той ме погледна с омраза.

— Почти стигнахме. Как мислиш да се бориш с хората на Жилегай, ако не махнеш това от врата си?

Вече бях помислила за това и му се усмихнах.

— Ще кажеш, че си ме уловил и убедил да увия това около врата си. Сякаш държиш оръжие до главата ми, но по-магично.

— Откачена си — ахна той.

— Не мисля така — отговорих. — Дори ще заложа живота си, че не си признал за последиците от заклинанието си на някого, нали? Това ще бъде прекалено засрамващо и Боже, как ще се ядоса Жилегай, че заклинанието, което те е накарал да направиш, и се е предполагало, че трябва да ме убие, сега те кара да ме защитаваш.

— Той не ме командва — изръмжа некромантът. — Надраснах силата му преди векове!

Това беше плашеща информация, но не му позволих да го види.

— Още по-добре, значи ще ти повярват, че съм затворник — казах. — По дяволите, досега всички вероятно мислят, че съм магнит за похитители, но това, което не знаят, е, че се освободих в две от четирите ситуации, убивайки ги. Така че ще играя ролята на безпомощна жертва, ти на триумфиращия похитител, а след това и двамата ще излезем живи от тук...

Тунелът внезапно се разтърси силно, прекъсвайки ме. В камъка около нас се появиха пукнатини и слоят пръст, който ни покри, беше заплашителен знак за това, което идваше.

— Колко още? — попитах.

Усмивката му не направи нищо, за да намали тревогата ми.

— Почти стигнахме.

След няколко завоя достигнахме още едно отворено пространство. Поне шест тела бяха разпръснати в новото преддверие, всяко от които толкова зле изгорено, че бяха останали само обгорени кости.

— Толкова за шарадата пленник-похитител — каза некроманта, едва поглеждайки ги, когато ги подминахме. Не спрях да ги гледам, но това беше, защото не исках да рискувам да се нахвърли върху мен, за да махне камшика.

— Това са твои хора, мъртви в краката ти, а теб не те е грижа. Наистина пример за лидер.

Той ме погледна намръщено.

— Не, те са хората на Жилегай. Не моите.

Продължих да го наблюдавам внимателно, докато го следвах към единствения друг изход от стаята, освен входа, през който бяхме влезли.

— О? Мислех, че Жилегай не те командва, значи ако това са неговите хора, ти не си под неговата закрила?

— Няма да ме накараш да разкрия повече информация, отколкото вече съм го направил — отговори ми кратко той.

Може би да, а може би не. Беше достатъчно арогантен, за да ми даде няколко важни парченца. Ако продължах с чегъртането на гордостта му, може би щях да успея да го накарам да каже още нещо, което да ни бъде от полза.

Когато влязохме в новия тунел, оглушителен звук, комбиниран с тресенето на земята, ме накара да се препъна напред. Използвах лявата, за да се закрепя за стената, но дясната задържах на врата си. Въпреки това бруталното тресене накара камшика да направи рана в гърлото ми, по-дълбока, отколкото ми харесваше.

— Пусни или ще убиеш и двама ни! — изкрещя некромантът, стискайки врата си, докато между пръстите му течеше кръв.

Моето гърло също гореше, но не от електричеството, срещу което бях имунизирана, а от разреза. Въпреки това не развих камшика. Ако го направех, Влад щеше да бъде като мъртъв.

— Няма да стане — изплюх.

Некромантът ме погледна, сякаш определяше колко бях решителна.

— Тогава побързай, напредва по-бързо, отколкото мислех, че е възможно.

Тунелът отново се разтреса, докато прозвучаваха гръмотевични звукове, последвани от безброй избухвания и в тунела се разнесе опасен облак. Знаех какво означаваше и побягнах след некроманта, който се беше забързал, без да губи време. Падналите отломки бяха запушили изхода зад нас, но след няколко секунди тичане бяхме свободни от тях и от облака пръст.

— Вече е преминал през трите външни бариери около Михаил — промърмори некромантът като че на себе си. — Ако премине и през вратата, ще убие себе си и нас.

— Как? — попитах.

Той ме погледна раздражено.

— Михаил дестабилизира всяка част от подземие, с изключение на стаята, в която е той. Вратата към стаята е направена така, че ако бъде разрушена, подът извън стаята ще експлодира, след което останалата част от подземие ще се натрупа върху останките.

И хилядите тонове камък, които се стовареха върху който и да беше в капан отдолу, щяха да са смъртоносни, дори за някой толкова силен като Влад. Побягнах по-бързо, завивайки по коридора почти

наравно с некроманта... и почти се блъснах в него, когато спря толкова внезапно, че си помислих, че отново замисля нещо за камшика.

— Ако ти... — започнах, но не успях да довърша заплахата си, когато видях какво се беше изпречило пред него.

Пламъци блокираха тунела. След като не се опитваше да уплаши туристите, Влад не си беше правил труда да майстори огнени животни. Просто беше направил солидна стена, която беше толкова гореща, че топлината накара върху кожата ми да започнат да се образуват мехури, докато все още бях на няколко крачки разстояние.

— Влад! — извиках и страхът ми се усили, когато не отговори. Прекалено далеч ли беше? Или непрестанните звуци на свличане и ревът на огъня заглушаваха гласа ми и не ме чуваше? — Влад, чуй ме! — опитах отново, избутвайки некроманта зад мен и приближавайки се до пламъците колкото смеех.

Това също не проработи, затова в отчаяние преместих сватбения си пръстен от лявата в дясната ръка, търкайки широкия, плосък камък, докато не намерих есенцията на Влад, останала от времето, когато ми го беше поставил отново.

„Влад“, изкрещях с ума си, когато го последвах и го видях в средата на огнения ад. Раздробен камък беше осеял земята и ръцете му бяха прострени към широка стена от черен камък пред него. „Влад, не го прави! Тук съм!“

Той не свали ръце, но главата му се наклони.

— Лейла?

Можех да го чуя само по връзката, така че вероятно не ме чуваше от огъня. Отговорих му с моментално „Да, аз съм. Пусни ме да мина през огъня, бързо!“

Емоциите му все още бяха оплетени с моите, така че почувствах как изненадата му се превръща в ядосана загриженост.

— Махни се от тук — каза, връщайки поглед към опушената стена. — Няма да оцелееш от това, което възнамерявам да направя.

„Нито пък ти!“, изкрещях му, надявайки се да чува всичко, което му казвах. Последният път, когато го пробвахме, не се беше получило. „Жилегай е сложил капан на вратата. Разрушиш ли я, подът отвъд нея заедно с целия затвор ще се стовари върху главата ти.“

Не бях сигурна дали беше разбрал всичко, затова заповтарях думата „капан“ отново и отново, надявайки се да се получи.

Некромантът ме гледаше, без да скача към камшика около врата ми. Това, заедно със сериозното му изражение ми даде да разбера, че не лъжеше или преувеличаваше сериозността на положението. Ако Влад ме игнорираше и минеше през последната врата, всички бяха мъртви.

Стената от огън внезапно се дръпна, докато накрая не се разкри дългия, празен коридор. Побягнах напред, без да проверявам дали некроманта ме следва. Нямаше избор. Пътят обратно беше блокиран от свлачището.

Когато достигнах до края на тунела, трябваше да прескоча купчина от овъглени камъни. Влад се намираше в разчистеното пространство след отломките. Не можех да го нарека стая, защото като че ли първоначално не е било такава. Приличаше на стена след стена от защити, които са били направени на отворено пространство от силата на Влад. Последната врата, която беше споменал некромантът, ясно се отличаваше от заобикалящия я камък, който беше в глух, сиво-кафяв цвят, като стените на тунела. Самата врата беше черна, гладка като плоча и приканваща като знак за добре дошли от вампира, който не искаше нищо повече от това да убие врага си, който се криеше зад нея.

Влад беше застанал по същия начин, както когато го видях по връзката ни: широко разкрячен, разперени към вратата ръце и огън, течащ от него. Емоциите му бяха по-експлозивни от щетите, които беше нанесъл в стаята, което беше и единствената причина да не изтичам до него. Останах до входа на тунела, защото не исках да засиля вече насилственото му настроение.

— Не докосвай вратата. Разрушиш ли я, цялото подземие ще се срути от детонация — казах с възможно най-спокоен тон, в случай че не ме беше чул.

Не ме попита откъде знам. Дори не погледна настрани от черния правоъгълник, сякаш ако го направеше, Жилегай щеше да му избяга още веднъж.

— Само вратата? Или и стените около нея са по същия начин?

Погледнах в тунела към некроманта, който, очаквано, ме беше последвал.

— Само вратата или и стените също? — попитах го.

— Само вратата — отговори, кръстосвайки ръце и накланяйки глава, сякаш любопитен какво ще направи Влад.

Влад погледна гладката черна плоча и се усмихна. Силата му започна да се излива в стаята в увеличаващи се вълни, докато не започна да манипулира гравитацията като оръжие, нанасящо удари по цялото тяло. Поех си дъх в опит да балансирам ужасното чувство на натиск, сякаш вътрешностите ми бяха пасирани от силното удряне. Зад мен чух некроманта да стене и тупване, което вероятно идваше от падане на колене, когато ужасното чувство продължи.

— Какво правиш? — успях да попитам.

Влад ме игнорира. От злобните емоции, които се излъчваха от него, дори се зачудих дали ме беше чул. Толкова беше загубен в омраза, че беше позволил да го погълне, докато пулсирането от силите му станаха толкова налагащи, че се строполих на колене.

С внезапна, шокираща бързина, той сякаш дръпна цялата си сила обратно в себе си. Всичкият въздух сякаш също напусна стаята със свистене, което накара ушите ми да изпукат и главата ми да запулсира, сякаш всеки момент ще експлодира. Събра невероятната сила и я запрати към стените със залп от огън, който накара да почувствам кожата си сякаш се топи.

Не го правеше, но докато го гледах, страхът ми беше заменен от удивление. Каменните стени около черната врата блестяха с чиста, бяла светлина. След миг започнаха да трептят и да се топят на места като свещи. Появиха се дупки, които се разширяваха все повече, докато не започнаха да се оформят локви от разтопен камък.

Не можех да повярвам. Влад разтапяше камък. Беше едно нещо да разтопиш тънка стъклена врата на душ, но това бяха камъни, дебели поне тридесет сантиметра. Усетих се, че се зачудих колко ли висока трябва да беше температурата за целта. Към хиляда и сто градуса по Целзий? Хиляда шестстотин и петдесет? Единственото друго нещо, по-впечатляващо от начина, по който успяваше да направи толкова горещ огън, беше начина, по който контролираше пламъците. Трябваше да бъде локва на пода, заедно с вратата. Въпреки това единствените неща, които се стапяха, бяха стените.

С още един удар на силата му те потрепериха и започнаха да падат, образувайки бавно движещи се потоци от тъмнокафява лава, докато стаята зад черната врата се разкриваше. И в тази стая, взирайки се невярващо, докато каменните стени продължаваха да стават на локви на пода, стоеше Михаил Жилегай.

Влад го погледна и се усмихна с вълче очакване.
— Здравей, стари приятелю.

Жилегай скочи към оръжията в другия край на стаята, която беше изненадващо модернизирана. Нямах шанса да видя нещо повече от стена от компютърни екрани, показващи записи от все още работещи камери, преди да се добере до картечница. Преди цевта да завърши насочването си, металът от черен стана блестящо оранжев. Жилегай изкрещя, докато металът се топеше, покривайки ръцете му в парещите останки на оръжието му.

— Как? — почти изграчи той.

Усмивката на Влад стана жестока.

— Искаше да ме накараш да полудея от това, което беше направил на Лейла. Вместо това достигнах следващото си ниво на сила. Когато изгорих замъка си, почти лудата ми ярост накара способностите ми да се претоварят, докато не започнах да топя камък. След като разбрах, че мога да го правя, беше само въпрос на фокусиране на силите си, за да я усъвършенствам.

Той каза нещо подобно и на мен първия път, когато ме беше накарал да превърна електрическия си камшик в оръжие. Уау, беше последвал собствения си съвет.

— Последният път, когато бяхме лице в лице, имах намерение да те хвана, за да те измъчвам дълго, дълго време — продължи Влад, постепенно премахвайки усмивката си. — Този път това, което искам повече от всичко, е агонизиращата ти, крещяща смърт, и то веднага.

Хвана Жилегай за раменете. Некромантът въздъхна дълбоко и погледна настрани. Затегнах камшика около врата си предупредително, но той изглеждаше повече примирен, отколкото отмъстителен. Може би, след като беше видял как Влад разтапя стените на версията на Жилегай като паник стая, вече размисляше ролята си в плана на Жилегай за свалянето на Влад.

Огън се изстреля от ръцете на Влад и покри Жилегай като ярък ореол на цялото му тяло, но нищо не гореше под оранжевите и сини пламъци.

— Покрил си се с още едно огнеупорно заклинание? — Не разбрах вълната от яростно удоволствие, докато не чух следващите думи на Влад, изговорени със смразяващо жизнерадостен тон. — Заклинанията, без значение колко силни, се износват.

Жилегай започна да се бори с единственото оръжие, което му беше останало: себе си. Удари с ръце, с глава, ритници и брутални удари с коляно към Влад, който ги пое, без да се опитва да се защитава. Вместо това задържа ръцете си върху раменете на Жилегай, докато още сила се изливаше от него, увеличавайки топлината на огъня си.

След няколко минути Жилегай започна да крещи, когато първо дрехите му се запалиха. Следваща беше косата му, чиято миризма щеше да ме накара да повърна, ако все още дишах. Борбата му стана по-отчаяна, когато кожата му започна да почернява и когато се разцепи, разкривайки сурова, червена плът, бързо превръщаща се в черна, не просто крещеше. Молеше се между агонизиращи писъци, които ме накараха да направя нещо, на което не мислех, че бях способна.

Съжалявах го.

Жилегай стоеше зад няколкото ми отвличания и измъчвания. Имаше намерение сам да ме изнасили, преди да ме даде на Максимус под предлога, че така ще нарани повече Влад. Беше убил приятелите ми, измъчвал съпруга ми, най-добрия ми приятел и с радост щеше да измъчва и убие семейството ми, ако можеше, но слушайки виковете му ме караше да искам страданието му да приключи по-скоро. Мислех си, че ще се радвам да го видя в ужасна, проточваща се болка. Вместо това не можех да гледам повече. Високите му, агонизиращи писъци щяха да ме преследват в сънищата ми.

— Моля те — казах на Влад, без да зная дали можеше да ме чуе над ужасните звуци, които Влад издаваше, още по-малко от поглъщащата го нужда за отмъщение. — Моля те, Влад. Довърши го.

С полезрението си видях как некромантът се обърна рязко, сякаш изненадан да ме чуе да моля за милост за Жилегай. Не го погледнах обаче. Погледнах Влад, мълчаливо молейки го да не го проточва. Със скоростта, с която се лекуваха вампирите, можеше да го направи, и въпреки че нямаше да го вземе като затворник, за да го измъчва седмици наред, можеше да направи така, че смъртта му да трае часове, най-малкото.

Влад не ми отговори и не отдели поглед от овъглената форма на Жилегай, която стоеше права само благодарение на хватката на Влад. Знаех обаче, че ме беше чул, когато почувствах най-странната емоция да се преплита с моите. Не беше раздразнение, досада или възхищение, а някаква комбинация от трите. Когато пламъците, покриващи Жилегай от оранжеви и сини станаха блестящо бели, почти се свлякох от облекчение.

Мислех, че нямаше да ми бъде възможно да чувствам жалост за Жилегай, и бях сгрещила. Сега отново разбрах, че бях сгрещила. Не бях повярвала истински, че Влад щеше да покаже милост на най-стария си и ужасен враг, но докато белият блясък се увеличаваше, виковете на Жилегай спряха. Тялото му се сви внезапно, като спукан балон и след няколко секунди не беше останало нищо, което Влад да държи.

Овъгленият скелет падна на каменния под, където започна да се залепя за все още охлаждащия се камък. Влад клекна, задържайки ръце над костите. Белият блясък се засили и с почти неуловим звук костите се пръснаха на прах, които Влад изгори, докато не остана нищо, освен бледи следи по камъка.

Вратата в другия край на малката стая се отвори. Подскочих, стресната и почти дръпнах камшика от врата си, за да се изправя срещу новата заплаха. Максимус излезе от малка стаичка, облицована с електрически панели, подобно на предпазно табло. Светлините на таблото просветнаха, преди една по една да изгаснат.

Емоциите на Влад се запалиха, почти заприличвайки на пламъка, който преди малко беше използвал. В следващия миг стена от тъмнина се блъсна в мен, когато вдигна щитовете си, за да попречи на мен и на другия вампир, който беше направил, да усеща емоциите му. Максимус.

— Веднага, щом те видя на камерите, ме накара да започна програмата за самоунищожение — каза Максимус със странно равен тон. Не можех да прочета нищо от изражението му. Привлекателните му, сурови черти бяха толкова затворени, колкото и тези на Влад. — Освен ако не бъде въведен кода за прекъсване навреме, бомбите под пода щяха да се детонират и да започнат свличането. Беше резервният му план, в случай че го убиеш.

При това погледът ми прескочи към некроманта.

— Изглежда си забравил да ми споменеш нещо наистина важно, а?

Той сви рамене, но очите му бяха насочени към вампира над рамото ми.

— Явно Михаил е скрил някои неща и от мен. Освен това по-ранното му недоверие към Максимус явно е било основателно.

— Кой е това? — попита остро Влад, едва сега забелязвайки, че не бях сама в тунела.

— Срещни се с известния некромант — казах и се дръпнах, за да му позволя да влезе в стаята, и потупах камшика предупредително.

Когато излезе от тунела, Влад за пръв път погледна хубаво вампира, който беше обвързан с мен по такъв страшен начин. Дори ако не бях усетила моменталния му шок, когато щитовете му се напукаха, щях да осъзная, че Влад го познава, защото го гледаше изумено.

— Раду — прошепна.

Замръзнах невярваща. Това беше името на брата на Влад, който беше умрял през петнадесети век. Мили Боже, ами ако не беше? Моментално си спомних дълбокия меден цвят на очите на некроманта. Добавяйки зелен пръстен около ирисите му и можеха да бъдат еднакви с тези на Влад.

Смехът на некроманта беше студен.

— Не, въпреки че Михаил често казваше, че баща ми е бил любимецът му. Това щеше да предизвика сериозни проблеми за майка ми, ако не беше стояла далеч от мен през цялото ми детство, но тя знаеше, че другите щяха да забележат приликата. Затова ме изпрати в Орадя.

Сега погледът на Влад беше повече пресметлив, но не по-малко изненадан.

— Мирча. — Кратък смях. — Любовникът на Илона е бил собственият ми брат. Нищо чудно, че Жилегай толкова ме натискаше да се оженя за нея. Иронията да призная децата на Раду като свои собствени щеше да го зарадва наистина много.

— И в крайна сметка щеше да постави един от верните поданици на Мехмед на трона на Влахия — съгласи се Мирча със свиване на рамене и погледът му просветна. — Но докато Михаил тренираше брат ми да замести сина ти за мястото на принц, за мен имаше други планове.

— Да. Превърнал те е във вампир и те е настроил срещу мен — заяви Влад с безизразен тон.

— Не Михаил направи това — каза моментално Мирча, мирисът му се изостри от омраза. — Ти сам го направи. Докато не бях превърнат не знаех, че не ти си баща ми. През цялото си детство те обичах, а ти изобщо не беше заинтересован от мен. Дори не ме посещаваше достатъчно, за да забележиш, че бях копие на брат ти, който мразеше и преследваше до смъртта му!

— Да, оставих теб и брат ти на грижите на майка ти — каза безизразно Влад. — Затова ли векове наред кроеше планове с Жилегай?

— Да — изсъска Мирча. — Той беше студен, жесток заместител на баща, но беше повече, отколкото ти някога си бил.

Стоях тиха, най-вече поради изненада от разкритието, че магьосникът се беше оказал едновременно доведен син и племенник на Влад, но не можех да си трая при това.

— Не смей да използваш това като извинение за нещата, които си направил — сопнах се. — Аз също бях пренебрегната от баща си, но не ме виждаш да правя зли заклинания, да свалям самолети или да правя Бог знае още какви други масови убийства!

— Тогава не си толкова силна или решителна като мен — каза отсечено Мирча.

Ръцете на Влад моментално се обвиха от пламъци, сигнализирайки, че беше приключил с разговора за мотивите на некроманта. Извиках „Спри!“ в същия миг, когато Мирча каза нещо много бързо на румънски.

— Обвързан е с мен, Влад — потвърдих, чувствайки как ме залива подозрение от него. — Заклинанието е виновно. Виж.

Прокарах зъб по дланта си и Мирча вдигна неговата, показвайки кървавата резка, появила се на същото място. След това извади малка, сребърна кама от скрита ножница и разряза бузата си до костта.

Преборих се с желанието да се хвана за бузата при моменталната болка. Среброто болеше повече от всеки друг метал за вампирите и не мисля, че беше случайно, че Мирча беше използвал този нож вместо зъбите си като мен. Не, осъзнах, когато видях злобния му поглед, искаше да ме нарани, искаше Влад да види как ме наранява.

— Не можеш да го убиеш, без да убиеш и мен — казах, преди Влад да отговори по начина, по който искаше. — Така че трябва да го пуснем.

— Няма да направя такова нещо. — Чувствах всяка дума като стоварването на чук. — Мога да те държа жив, без да те оставям свободен, за да предизвикваш още проблеми за мен.

— Ето тук грешиш — каза Мирча, хубавите му черти се изкривиха от омраза. — По-скоро бих умрял вместо да съм твой затворник, не че някога ще можеш да ме задържиш.

При това Влад се усмихна много очарователно и стена от огън блокира входа на тунела, блокирайки единствения път за спасение на Мирча.

— Предизвикателство ли ми отправяш?

„О, по дяволите“, помислих си, подготвяйки се, но Мирча му се усмихна също толкова очарователно.

— Останах единствено за да спася живота ѝ, след като е обвързан с моя. Сега, когато опасността вече я няма, моята работа тук приключи. Довиждане засега, чичо, но не се тревожи. Ще се видим отново.

Влад скочи към него, но Мирча не направи никакво движение да го избегне. Той просто... изчезна, карайки Влад да хване само тънък, сив пушек на мястото, където беше.

— Разделете се, това е някакъв трик. Някъде в стаята е — каза моментално Влад.

— Не е — отговори ниско Максимус. — Наистина го няма.

— Невъзможно — противопостави му се Влад.

Максимус въздъхна.

— Жилегай не ми вярваше достатъчно, за да ми каже за Мирча, докато не мислеше, че съм изнасилил Лейла. След това ме заведе и срещна с него. Нещата, които Мирча може да прави... Затова Жилегай не се страхуваше да тръгне след теб. Просто е чакал момчето да стане достатъчно силно, защото е имал нужда от способностите на Мирча, за да направи армията си. Иначе съюзниците ти и дори някои от враговете ти щяха да бъдат прекалено уплашени, за да се съюзят с Жилегай.

Смехът на Влад ме изненада. Беше твърд, грозен и причиняваше лошо предчувствие.

— Ако е истина, тогава това, което ми казваш, е, че най-накрая убих най-лошият си враг, но заплахата срещу мен все още е жива.

— Да — каза Максимус.

Двамата мъже се гледаха и нов вид напрежение изпълни стаята. Максимус беше спасил живота ми, пазейки ме от това да бъда изнасилена, помогна ми с бягството ми, даде на Влад мястото на леговището на Жилегай... и въпреки това всеки във вампирския свят мислеше, че той беше предал Влад по най-лошия начин. Дори ако искаше, можеше ли Влад да позволи на Максимус да си тръгне, без да изглежда като постъпка на пълна слабост? В несигурната позиция, в която се намирахме, щеше ли Влад да рискува, знаейки, че враговете му можеха да го използват като оръжие срещу него?

— Влад — започна Максимус.

— Недей. — Думата беше едва овладяна. — Никога няма да мога да простя това, което видях на онова видео. Въпреки уверенията на Лейла, всеки път, когато те видя, пред очите ми е изнасилването на жена ми.

Максимус наведе смирено глава и ръцете на Влад бавно започнаха да пламтят.

— Недей — ахнах. — Влад, не можеш.

Той ме игнорира и грабна Максимус. Не за раменете, както беше направил с Жилегай, а за главата. Веднага, щом го докосна, пламъците угаснаха и приближи лицата им.

— Освен Менчерес, ти си единственият верен приятел, който някога съм имал — гласът на Влад беше толкова плътен от емоции, че звучеше почти задавено. — И имам предвид това, което казах. Подобър мъж би простил, но аз не мога, затова не мога да наградя лоялността ти с обещаното. Нямах място в линията ми, Максимус, и никога няма да имаш.

Максимус издиша остро и сърцето ми се сви, когато раменете му започнаха да се тресат от потиснати хлипове.

— Не го направих, за да получа обратно място в линията ти. — Всяка дума беше изговорена с груб глас. — Направих го заради теб.

Влад го целуна по двете бузи. Максимус наведе глава, докато челата им се докоснаха.

— Завинаги ще си мой приятел, войвода мой — промърмори Максимус.

— Принцовете нямат приятели, те имат само инструменти — каза със също толкова нисък глас Влад. — Ти вече не си мой инструмент, но въпреки че никога повече няма да те видя, завинаги ще си мой приятел.

Целуна още веднъж Максимус по челото му и го освободи.

— Тръгвай — каза толкова задавено като съжалението, което галеше емоциите ми.

Максимус се поклони, обърна се... и спря.

— Не мога. Подът е от разтопен камък и си блокирал единствения изход.

Лека усмивка изви устните на Влад.

— Някак си разруши момента, нали?

Устата на Максимус също се изви леко.

— Тогава е хубаво, че нито един от двамата ни не е сантиментален.

Докато ги гледах почувствах трепет на надежда, която си беше напълно моя. Влад мислеше, че никога нямаше да може да погледне отвъд записа, който го беше опустошил и бе накарал силите му да еволюират на следващото ниво. Въпреки това вярвах, че с времето щеше да може да погледне Максимус и да види истинския приятел, който обичаше, а не болезнената картина на преструвката му. В края на краищата силите на Влад не бяха единственото нещо, което се беше разраснало при тези ужасни случки. Способността му да обича също беше повлияна, и, изненадващо, милостта му също.

— Лейла, само ти ли ме последва тук долу? — попита Влад, връщайки ме обратно. — Или Петре и Самир също игнорираха командата ми да стоят на моста?

— Не знам — започнах да казвам, но Максимус се обърна и внимавайки да не стъпи в някоя от бавно разрастващите се локви от разтопен камък, отиде до екраните на стената.

— Петре още е на моста — каза след миг. — Самир не е. Не го виждам на другите камери в тунелите, но повече от половината не работят вече.

— Намери го — каза ми Влад.

За момент бях объркана, докато не си спомних очевидното.

— Откъде знаеш, че Самир ме хвана, когато тръгнах да те следвам? — попитах, докато прокарявах дясната си ръка по мишницата си.

Влад изсумтя.

— Ако не го е направил, значи не се е опитал достатъчно силно да те спре.

Есенцията на Самир проблесна под пръстите му. Хубаво беше, че когато се дръпнах от него е бил достатъчно ядосан. Последвах го по връзката и го видях в първото преддверие да се опитва да маха камъните един по един.

— В преддверието с клетките като медена пита е — казах.

Влад погледна нагоре. Първо реших, че мислеше нещо, но след това почувствах болезненото, смазващо усещане от усилването на силата му.

Отне му далеч повече време от преди да разтопи каменните стени, но все още бях изумена, когато прелетяхме през тунела, който беше направил, обратно на повърхността. Максимус сам излетя и тримата отидохме до първата дупка, която Влад беше направил, за да вземем Самир. Това беше лесно, след като пътят за преддверието не беше запушен. Само пътят, водещ до по-дълбоките нива, беше непроходим, а Самир — като верния приятел, какъвто беше — не искаше да си тръгне, докато не се увереше, че Влад и аз бяхме в безопасност.

Самир също се опита да убие Максимус, когато го видя, доказвайки, че имаше доста работа за вършене, преди хората да разберат какво наистина се беше случило. Имах намерение да се заема с това възможно най-рано. Максимус заслужаваше да бъде признат за смелостта и лоялността си. Не руган за престъпления, които не беше извършил.

Но първо...

— Сега какво? — попитах, когато прекосихме моста.

Влад огледа острова, който изглеждаше изоставен, след като Петре се беше постарал туристите да се махнат, а полицията и другите заинтересовани да не се приближават.

— Сега ще правим това, което правя от много години — каза той, затваряйки очи. — Ще унищожа миналото.

От мястото ни следващите експлозии се почувстваха като серия от взривяването на гранати. Не можех да видя огъня, с който Влад опустошаваше подземие, но от силата, която се излъчваше от него, беше превърнал всички ужасни спомени от това място в яростен,

унищожителен огън. Беше очевидно, че експлозиите представляваха бомбите, с които Жилегай беше опасал тунелите. Земята се разтресе толкова силно, че високата, триъгълна кула падна, приземявайки се в една от първите дълбоки пукнатини, които започнаха да се оформят. Скоро и останалата част от паметника падна в дълбоките недра на земята около тях, без да остави и една част от бившия замък.

Изчаках огъня от ръцете му да изгасне, сигнализирайки, че беше приключил с мрачната, брутална глава от миналото си, преди да го хвана за ръка.

— Сега какво? — попитах много меко още веднъж.

Усмивката му беше лека, но след всичко случило се тази вечер се радвах, че беше истинска.

— Връщаме се в Румъния. Това, което е унищожено, никога няма да може да бъде възкресено, но може да бъде построено наново, така че точно това ще направим, Лейла. Ще строим наново.

Върнахме се в Румъния, но първата ни спирка не беше замъка, в който бяхме живели и който Влад беше изравнил със земята. Беше друг замък, който също беше разрушил, само че не отидохме до върха на планината, за да видим останките от бившия дом на Влад като човешки принц. Вместо това вървахме по бреговете на река Арджеш.

Не забелязах малкия каменен кръст в дърветата на острия завой на реката, докато Влад не махна храстите, за да го разкрие. Надписът се беше изтрил, което беше хубаво. Иначе Клара Дракул щеше да бъде осквернена преди десетилетия, а останките ѝ изложени на показ заедно с други „автентични“ останки от историята на Дракула.

Влад прокара ръка по камъка и множеството чувства, които усещаше, заляха и мен. Съжаление заедно с вълна от спомнена любов, също толкова горчива, колкото беше трудно да я почувстваме.

Подготвих се за това, което щях да видя, когато докоснех костите ѝ, което беше и причината да бъдем тук. Не знаех кое щеше да бъде лошо за Влад да разбере. Дали Жилегай беше казал истината и беше убил Клара? Или беше скочила по собствено желание, както беше вярвал толкова дълго?

— Няма нужда ти да си този, който да я изрови — казах тихо. — Мога да го направя и аз.

Той ме погледна и печална, почти самоомразна усмивка изви устните му.

— Никой от нас няма нужда да я изравя. Когато бяхме на острова реших да оставя Клара да почива в мир. Ако е скочила по собствено желание, простил съм ѝ отдавна. Ако Жилегай я е бутнал, вече е отмъстена. Както и да е умряла, също като престоя ми в онези подземия трябва да бъде оставено в миналото.

Бях толкова облекчена и не просто заради егоистични причини. Да, щеше да ми бъде трудно да преживея части от живота на Клара от костите ѝ, което щеше да бъде задължително, за да разкрия причините за смъртта ѝ. Не исках да виждам Влад през нейните очи, независимо

дали го беше обичала безрезервно или водена от вътрешни демони се е самоубила. Влад, който тя беше познавала, не беше мъжът, когото обичах. Миналото ни може и да ни беше оформило, но то не беше всичко, което бяхме.

Най-вече се радвах, че с това решение, Влад се освобождаваше от болката, която го беше преследвала толкова дълго време.

— Ако Клара можеше да говори през вечността се обзалагам, че щеше да ти каже колко е щастлива най-накрая да я пуснеш — казах, желяейки недостатъчните ми думи да могат да опишат колко горда бях от него.

Той се засмя кратко.

— Вероятно, въпреки че сигурно щеше също да ми каже, че ми е отнело прекалено дълго.

— Съпругите обикновено са прави — казах с усмивка.

Този път се засмя по-нормално, докосвайки камъка още веднъж, преди да се обърне и оживено да тръгне. Последвах го, без да казвам нищо. Звуците на гората и реката бяха единствените, които ни заобикаляха, и бяха толкова успокояващи като прошепнатите уверения в мрака. Това място заслужаваше малко мир след дългата му, кървава история, също като мъжа, крачещ до мен.

След няколко минути ходене в тишина, емоциите на Влад станаха стоманено решителни, сякаш се готвеше да направи нещо наистина болезнено.

— Не те доведох тук, само за да станеш свидетел на последното ми сбогуване с Клара — каза той. — Има още нещо, което трябва да ти кажа, а тук е достатъчно усамотено, за да не бъдем подслушани.

Огледах сякаш безкрайната гора и река. Не, никой нямаше да ни чуе тук. Бяхме единствените хора на километри разстояние.

— Добре... какво имаш да ми казваш? — попитах колебливо.

Той затвори очи и прекъсна емоционалната ни връзка, което ме притесни. Толкова лошо ли беше, че не искаше да зная какво чувства?

— Преди стотици години — каза тихо — се заклетих никога да не повтаря това на друг човек, а ето че ще наруша клетвата си, защото заслужаваш да знаеш.

— Какво има? — попитах и страх се плъзна по вените ми като бързо действаща отрова.

Влад отвори очи, в дълбините на меднозелените му очи се таеше страдание.

— Аз съм виновен за възникването на Дракула.

Погледнах го, сигурна, че за момент бях полудяла и не го бях чула.

— Какво?

Той стисна зъби с такава сила, че почти можех да ги чуя как скърцат.

— В късните години на деветнадесети век бях... на лошо място, умствено, което вероятно не те изненадва, и направих нещо невероятно глупаво. Бях се сдобил с нещо, наречено Червен дракон, което представлява кръв, в която има вампирския еквивалент на наркотик. Или бях надценил толеранса си към ефекта му, или дозата беше далеч по-силна, отколкото се предполагаше, защото се озовах в състояние на трезвеност, което не бях усещал повече от четиристотин години.

Очите ми продължиха да се разширяват, докато накрая вероятно щяха да изпаднат.

— И? — успях да попитам.

Той ме погледна раздражено.

— Направих това, което всички пияни глупаци правят: нещо, заради което съжалявах. В един бар срещнах писател, който търсеше неприятна историческа фигура, която да стои в основата на новата му новела. В тогавашното си състояние реших, че ще бъде много смешно да му кажа най-ужасните лъжи, които се разправяха за мен, на напълно непознат. Никога след това не докоснах Червен дракон отново, което трябваше да бъде края на цялата тази история. Тогава, години по-късно, книгата на проклетия писател излезе. Когато я прочетох, бях ужасен, но си мислех, че като повечето литературни творби, и тази ще бъде забравена. Вместо това популярността ѝ продължи да расте и расте, докато над век след това всяка медия, която някога е била създавана, беше завзета от нея...

Започнах да се смея, заради което част от мен се почувства зле, след като за него това беше голямо разкритие, но не можех да се контролирам повече.

— 3-затова не можеш да п-понасяш да чуваш тази д-дума! — Смеех се толкова силно, че едва говорех. — Напомня ти за времето,

когато си направил нещо г-глупаво и напълно човешко. О, Влад, знаейки това те обичам дори още повече!

— Душата ми се стопли от думите ти — каза той леденостудено.

Игнорирах го и обвих с ръце врата му, все още смеейки се.

— Моята наистина се стопли. Сега никога няма да се съмнявам, че ме обичаш. Доказа отвъд думи или дела, казвайки ми това.

— И вече съжалявам за това.

Промърморени с не по-малко злоба, но въпреки това ръцете му се обвиха властно около мен и чувствата, които отново позволи да се влеят в мен, не бяха ядосани или студени.

— Не се притеснявай, на никого няма да кажа — споделих му, най-накрая контролирайки смеха си. — Най-тъмната ти тайна е в безопасност с мен.

Странен поглед прекоси лицето му. Ако беше друг мъж, бих казала, че беше притеснение от предишната му грешка.

— Най-добре да бъде. Имаме заклинание на некромант, което да премахнем от теб, и няма да ми е приятно да търся решение, докато ти си заключена в новото подземие, което ще построя.

Изсумтях при празната му заплаха.

— Не трябва ли първо да построим новата си къща?

Кратката стеснителност изчезна от лицето му. Усмивката му беше толкова негова: сексуална, но хищническа, твърда и все пак изпълнена с хумор.

— Най-добрите къщи и планове започват от основите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.